

A dark, cluttered hallway with a doorway at the end. The walls are covered in wires and pipes, and the floor is dark and reflective. A red blood splatter graphic is overlaid on the text.

แฟลตนี้มี **ผี** อยู่ข้างห้อง

ชไมพร

แฟลตนี้มีผี

อยู่ข้างห้อง

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์การพิมพ์ 2568

แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

เรื่อง : ชไมพร แจกไว้น

ภาพ : ตอง

วรรณกรรมเยาวชนแนวสืบสวนสอบสวนสำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง เมษายน ๒๕๖๙

จำนวน ๒๑๗ หน้า

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. อนุสรณ์ ดีไหว้

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ ผศ. รพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์ และ อ. ดร. พิชญา นิลรุ่งรัตน

คำนำ

คุณชอบเรื่องผีไหม แล้วคิดว่าผีมีจริงหรือเปล่า และถ้าเกิดต้องย้ายที่อยู่ใหม่คุณคาดหวังอะไรจากห้องใหม่หรือบ้านใหม่ของคุณ บางคนย้ายแล้วอาจได้เพื่อนใหม่ บางคนย้ายแล้วอาจได้ประสบการณ์ใหม่ แต่ถ้าย้ายมาแล้วดันได้ “ผีข้างห้อง” มาแทน คุณจะรู้สึกอย่างไร

เรื่องราวของ แพลตตินั่มผีอยู่ข้างห้อง เริ่มต้นจากความสงสัยแบบเด็ก ๆ ว่า “ถ้าวันหนึ่งเราต้องอยู่ใกล้กับบางสิ่งที่ยธิบายไม่ได้ เราจะเลือกหนีหรือจะเลือกเข้าไปหาคำตอบกันแน่”

วรรณกรรมเรื่องนี้เล่าผ่านสายตาของ “เจี๋ยว” เด็กผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งที่ย้ายมาอยู่แฟลตเก่าใจกลางกรุง และได้พบกับ “พี่สาวข้างห้อง” ที่ดูเหมือนจะธรรมดาจนกระทั่งวันหนึ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

แม้เรื่องนี้จะมีทั้งความลึกลับ เหนือธรรมชาติ และการตามหาความจริง แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นเรื่องของ การเติบโต ความกล้า และการเผชิญหน้ากับสิ่งที่เราอาจไม่อยากจะเข้าไปมัน

แต่ผู้เขียนก็พยายามเล่าเรื่องนี้ให้มีรอยยิ้มเล็ก ๆ ซ่อนอยู่ระหว่างทาง เพราะบางทีต่อให้เราเจอเรื่องน่ากลัวแค่ไหน ชีวิตก็ยังต้องเดินต่อ...

พร้อมมุกตลก ๆ บ้างเป็นครั้งคราว

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนหวังว่าเรื่องราวเล็ก ๆ ในแฟลตแห่งนี้ จะทำให้
ผู้อ่านได้ทั้งความสนุก รอยยิ้ม และอาจมีคำถามติดกลับไปหลังอ่านจบ

ขอให้สนุกกับการเปิดประตูห้องข้าง ๆ ไปพร้อมกัน

ผู้เขียน

สารบัญ

บทที่ 1 เด็กใหม่กับพี่สาวข้างห้อง	1
บทที่ 2 ฝัที่ยังไม่ไปไหน	18
บทที่ 3 อยู่ด้วยกันไม่ได้ก็ต้องช่วยกัน	32
บทที่ 4 คื่นสืบคดีคื่นแรก	52
บทที่ 5 ป่านะรู้ทุกอย่างแหละ	77
บทที่ 6 คนดีที่ไม่น่าไว้วางใจ	97
บทที่ 7 ความกลัวที่เริ่มคืบคลาน	112
บทที่ 8 เงาที่มองไม่เห็น	128
บทที่ 9 เสียงของคนที่ไม่ได้ใครได้ยิน	146
บทที่ 10 กล้องวงจรปิด	162
บทที่ 11 ความลับเปิดเผย	176
บทที่ 12 ความจริงของทุกอย่าง	197
บทส่งท้าย	216

บทที่ 1 เด็กใหม่กับพี่สาวข้างห้อง

เจี๊ยวไม่เคยคิดมาก่อนว่าชีวิตวัยสิบหกของตัวเองจะเริ่มต้นใหม่ในสถานที่ที่ดูเหมือน “กล่องสี่เหลี่ยม” มากกว่า “บ้าน”

แฟลตเก่าหกชั้นกลางกรุงเทพฯ ทางเดินแคบ พื้นซีเมนต์แตกร้าว เป็นลายเหมือนแผนที่ประเทศลับ ๆ ผนังบางจนได้ยินเสียงไอจากห้องข้าง ๆ ได้ชัดยิ่งกว่าเสียงในหัวตัวเอง และจากหน้าต่างห้อง เขามองเห็นตึกสีเทาเรียงกันแน่นเหมือนกล่องรองเท้า ไม่มีต้นไม้ ไม่มีท้องฟ้าโล่ง มีแต่เสียงรถ เสียงคนที่คุณเหมือนจะรีบไปไหนสักที่ตลอดเวลา

“อดทนหน่อยนะเจี๊ยว มาเรียนในกรุงเทพฯ มันมีโอกาสมากกว่า” แม่พูดประโยคนี้เป็นรอบที่เท่าไรกันนะ เขานับไม่ไหวแล้ว

เขารู้ว่าแม่หวังดี แม่ทำงานที่นี้มาห้าปีแทบไม่ได้อยู่กับเขา และคิดว่าการพาลูกมาอยู่ด้วยคือสิ่งที่ถูกต้องที่สุดในฐานะแม่ แต่สำหรับเจี๊ยว มันเหมือนถูกย้ายออกจากโลกใบเดิมมาสู่สถานที่ที่ทุกอย่างเร็วเกินไป จนไม่มีใครสนใจว่าเด็กต่างจังหวัดคนหนึ่งจะรู้สึกยังไง

แฟลตที่แม่อยู่ไม่ได้เลวร้าย แต่ก็ไม่ใช่ที่ที่ใครจะเรียกว่า “บ้าน” ได้เต็มปาก ทางเดินแคบ ห้องเล็กอยู่เรียงติดกันแน่นขนาดแทบไม่มีช่องว่างให้หายใจ หรือแม้แต่ทะเลาะกันเบา ๆ เขาก็คิดว่าคงได้ยินกันทั้ง

#แพลตฟอร์มมีผ้อยู่ข้างห้อง

ดีทุกอย่างไม่ต้องสงสัย

คืนแรกในแพลตฟอร์ม เจ็วนอนพลิกตัวไปมาบนฟูก เสียงเมื่อดังเหมือนเปิดโหมด ไม่ให้ใครหลับ ทั้งเสียงรถ เสียงคนคุย และเสียงทีวีจากห้องฝั่งตรงข้ามที่เปิดละครดังจนเหมือนนักแสดงจะเดินทะลุผนังออกมาได้ทุกเมื่อ

แล้วก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากผนังด้านขวา

ติ๊ง...ติ๊ง...

เจ็วสะดุ้ง “ใครมาทำอะไรตอนดึกขนาดนี้...” เขาลุกไปแนบหูฟัง เพื่อว่าจะได้ยินอะไรชัดขึ้น

ทันใดนั้น เสียงผู้หญิงก็ดังลอดผนังมาแบบไม่เกรงใจความเป็นเด็กใหม่ของเขาเลย

“ขอโทษนะน้อง เสียงพี่ดังไปรีเปล่า ถ้ารำคาญบอกได้ พี่ไม่ได้ตั้งใจจะเปิดคอนเสิร์ต แต่บางทีเพลงมันดีจนมือเพลอหมนสุด”

เจ็วชะงักไปสามวินาที...บทสนทนาผ่านกำแพงจริง ๆ ใช่มั้ย

“เอ่อ...ไม่ดังครับ” เขาตอบอย่างสุภาพแบบเด็กต่างจังหวัด “แค่...ผมเพิ่งย้ายมา...ยังไม่ค่อยชินครับ”

อีกฝั่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเกินเหตุ “โอ้โฮ! เด็กใหม่ของแพลตฟอร์มนี้ต้องรับน้องแล้วนะ”

“...รับน้อง?” แค่อ้ายเข้ามาอยู่ต้องรับน้องด้วยหรอ ไม่เห็นแม่

พูดเรื่องนี้

“ไม่ต้องกลัว ไม่ได้ให้วิ่งรอบตึก แค่จะประกาศว่า ‘มีเด็กใหม่ มาแล้วจ้า ใครแก๊งระวังโดนฟี!’

เจี๊ยะมวดคิว “เออ...พีครับ ผมไม่ได้มาสัปดาห์เข้าแก๊งครับ ผมแค่มาอยู่”

เสียงหัวเราะดังขึ้น “ล้อเล่นน่า น้องชื่ออะไรละ”

“เจี๊ยะครับ”

เจี๊ยะ....

เจี๊ยะแบบเจี๊ยะจริง ๆ

ก่อนที่เสียงผู้หญิงจะดังขึ้นอย่างจริงจังผิดปกติ

“...ขอถามตรง ๆ นะ น้องล้อพี่อยู่เปล่า”

“เปล่าครับ...นั่นชื่อของผมเอง”

“โอเค ฉันก็ต้องขอทำใจก่อนหนึ่งวินาที....ทำไมพ่อแม่ น้องถึงตั้งชื่อน่ารัก...เฮ้ย ไม่สิ ตั้งชื่อทำทนายสังคมนะนี่”

เจี๊ยะหน้าเริ่มร้อน “คือ...ที่บ้านเรียกกันแบบนี้มาตลอดครับ”

“เข้าใจ ๆ พี่ไม่ได้ว่าอะไรนะ แค่พี่อยากรู้ว่าตอนแนะนำตัวในโรงเรียน เพื่อน ๆ ไม่ล้อกันหรือ”

“ไม่ครับ...หมายถึงไม่เหลื่อนะครับ” ล้อตั้งแต่ชื่อพี่ ชื่อแม่ จนมาชื่อตัวเองก็โดนล้อมาตลอด ถึงจะไม่ชอบใจแค่ไหนแต่ก็ทำอะไร

#แฟลตนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

ไม่ได้อยู่ดี

อีกฝั่งหัวเราะลั่นจนเจี๊ยกแล้วว่าห้องข้าง ๆ จะคิดว่ามีใครกำลังดู
ตลกคาเฟียอยู่รึเปล่า “แล้วโดนล้อว่าอะไรละ” พี่แพรถามด้วยน้ำเสียง
ตื้นตัน

“ก็...เจี๊ยก หด เจี๊ยก เล็ก เจี๊ยก หาย อะไรมาก่อนนี้นะครับ”

“ฮา ๆ” เสียงหัวเราะดังขึ้นจนเหมือนผนังจะสั่น “โอ๊ย ขอโทษนะ
พี่ไม่ได้อยากฆ่าแต่มันอดไม่ได้จริง ๆ ”

“มันไม่ตลกสำหรับคนโดนนะครับ” เจี๊ยกกล่าวด้วยสีหน้ามู่ทุ่

“รู้น่า” เสียงเธออ่อนลงนิดหนึ่ง “พี่แค่ขำหนักไปนิด ไม่โกรธกันนะ”
เจี๊ยกพยักหน้าทั้งที่อีกฝั่งมองไม่เห็น พลังคิดในใจว่าชื่อแบบนี้มีใครได้
ยินแล้วจะไม่ขำบ้าง เห็นทีทำอะไรจะยากแม้กระทั่งคิดจึ่งที่จะให้ชื่อพ้องกับ
ตัวเอง

แม่จิมกับน้องเจี๊ยก...ข้างเข้ากันแบบพิลึก

“จูนถือว่าพี่รู้จักน้องอย่างเป็นทางการแล้วนะ เจี๊ยก เด็กใหม่
ของแฟลต”

เธอพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนพิธีกรเปิดรายการ “พี่ชื่อแพร
อยู่ห้อง 604 ข้างห้องน้อง ถ้ามีอะไรไปเคาะได้เลยไม่กัดยกเว้นเวลาหิว”

เจี๊ยกเผลอหลุดยิ้มให้กับคำพูดติดเล่นของพี่สาวข้างห้อง “ครับ”

“แล้วมาอยู่กับใครละ” พี่แพรถาม

“มาอยู่กับแม่ครับ แม่ทำงานอยู่ในเมืองส่วนผมเพิ่งย้ายมาเรียน”

“อ้อ...เข้าใจเลย” เสียงพี่แพรเบาลง “ย้ายจากต่างจังหวัดมาอยู่กรุงเทพฯ นี่มันไม่ถนัดอะ”

เจี๊ยบไม่รู้ว่าเธอรู้ได้ยังไง แต่ประโยคนั้นทำให้ไหล่เขาคลายลง
นิดหนึ่ง “ครับ มัน...ทุกอย่างมันเร็วไปหมดเลย”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวอยู่ไปก็ชิน” เธอพูดด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ “อย่างน้อยแพลตฟอร์มก็ไม่ได้โหดร้ายอะไร มีแต่คนแปลก ๆ นิดหน่อย แต่ใจดี”

เจี๊ยบนึกถึงเสียงทะเลาะจากห้องชั้นล่างเมื่อเย็น กับเสียงทีวีจาก
ห้องฝั่งตรงข้าม “...นิดหน่อยจริง ๆ เหมอครับ”

เธอหัวเราะอีก “โอเค อาจจะมากกว่านั้นนิดหนึ่งแต่ไม่ต้องห่วง
น้องอยู่ห้องข้างพี่ถือว่าอยู่ในเขตคุ้มครอง”

“เขตคุ้มครอง?” เขาทวน

“ใช่ แบบ...ใครแก๊งค์เด็กใหม่ เดี่ยวพี่จัดการเอง”

เขาไม่รู้ว่าคำว่า “จัดการ” ในแบบพี่แพรหมายถึงอะไรแต่ฟังดู
แล้วก็รู้สึกอุ่นใจแปลก ๆ

“ขอบคุณครับ” เจี๊ยบพูดเบา ๆ ตอบกลับไป

“ไม่เป็นไร” เธอเงยไปครู่หนึ่งก่อนพูดต่อ “อ้อ...ถ้าวันไหนแม่
ไม่อยู่ แล้วน้องเหงาเคาะหาพี่ได้น่ะ พี่ไม่ได้เป็นคนดีอะไรแต่อย่างน้อยพี่
มีขนม”

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

ประโยคนั้นทำให้เจี๊ยะหวเหาะออกมาจริง ๆ เป็นครั้งแรกตั้งแต่ย้ายมา “ได้ครับ”

“โอเค งั้นคืนนี้พี่ขอเปิดเพลงต่อแล้วนะแต่จะเบาลงหน่อย เดี่ยวเด็กใหม่จะนอนไม่หลับ” พี่แพรยังคงพูดเย้าหยอกชวนให้รู้สึกผ่อนคลาย

“ได้ครับ ผันดีลวงหน้าครับ”

“ผันดีจะ เจ้าเจี๊ยะน้อยของแพลตฟอร์ม” หลังจากนั้นเสียงเพลงข้างห้องก็ดังขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้เบาลงเป็นเพลงที่เจี๊ยะไม่รู้จัก แต่จังหวะมันช้า ๆ ฟังแล้วไม่รู้สึกรำคาญเหมือนตอนแรก

เจี๊ยะกลับไปนอนบนฟูกมอเพดานสีหม่นที่มีรอยน้ำเก่า ๆ เป็นดวง ๆ เสียงเมืองข้างนอกยังดังเหมือนเดิม รถยังวิ่ง ท่อยังดัง คนยังรีบแต่ในความวุ่นวายนั้น เขารู้สึกว่าตัวเองไม่ได้อยู่คนเดียวอีกแล้ว

อย่างน้อย...ในแพลตฟอร์มเหมือนกล่องสี่เหลี่ยมใบนี้ก็ยังไม่มีใครบางคนในห้องข้าง ๆ ที่รู้จักชื่อเขาแม้ชื่อเขาจะชวนให้โดนล้อก็ตาม

เช้าวันที่สองของการมาอยู่แพลตฟอร์มเป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับเจี๊ยะมาก ที่นี้ไม่มีเสียงไก่ขันมาปลุกตอนเช้าเหมือนต่างจังหวัด แต่คุณจะได้ยินเสียงผู้คนในแพลตฟอร์ม ไม่ว่าจะเป็นเสียงประตูเหล็กเลื่อน

ครีตคราดตั้งแต่ยังไม่เจ็ดโมงเช้า

เสียงรองเท้าเตะกระทบพื้นซีเมนต์ดัง เปะ ๆ เสียงคนไอ เสียงเด็กกอแง เสียงแม่ตะโกนเรียกลูกให้รีบอาบน้ำและเสียงใครบางคนเปิด

เพลงลูกทุ่งจากโทรศัพท์ดังพอ ๆ กับลำโพงงานวัด

เจี๊วลืมตาขึ้นอย่างงง ๆ รู้สึกเหมือนตัวเองไม่ได้ตื่นเพราะ
นาฬิกาปลุก แต่เพราะทั้งตึกพร้อมใจกันตื่น

“กรุงเทพฯ ...เสียงดีขนาดนี้ทุกเช้าเลยหรอ” เขาเพิ่มพ้ำกับ
ตัวเองพร้อมลุกจากที่นอนเดินไปเปิดม่าน แสงแดดสีขาวซีดส่องเข้ามา
ปะทะตา สิ่งที่เห็นไม่ใช่นาข้าวไม่ใช่ต้นมะม่วงหลังบ้าน แต่เป็นตึกสีเทา
เรียงติดกันจนแทบไม่มีช่องว่างให้ลมลอดผ่านจากระเบียงห้องฝั่งตรง
ข้าม มีผู้หญิงคนหนึ่งยืนสะบัดผ้าเหมือนกำลังต่อสู้กับฝุ่น ชันล่างมีเด็ก
นักเรียนวิ่งไล่กันพร้อมเสียงแม่ตะโกนว่า “จะไปสายแล้วนะ!” ทั้งหมดนั้น
เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน เหมือนแพลตทั้งตึกนัดกันจัดกิจกรรม “ปลุกเด็กใหม่”

“ตื่นแล้วหรอเจี๊ว” เสียงแม่ดังมาจากหลังห้อง เธอแต่งตัว
เรียบร้อยแล้ว ใส่ยูนิฟอร์มประจำตัว ในมือถือถุงกับข้าวจากร้านปากซอย

“วันนี้แม่ต้องออกแต่เช้าเหมือนเดิม เดี่ยวสาย” แม่วางถุงไว้บนโต๊ะ
“กินข้าวเข้าแล้วก็เตรียมตัวไปโรงเรียนได้เลยนะ”

“ครับ” แม่ยิ้มให้เขาแบบยิ้มที่มีทั้งความเหนื่อยและความ
พยายามอยู่ในนั้น ก่อนจะหยิบกระเป๋าแล้วรีบออกจากห้องไป

ตึง...ประตูปิดลงแล้วแต่ความเงิบไม่ได้ตามด้วยเพราะแพลต
ยังคงส่งเสียงรอบด้านเหมือนเดิม

เจี๊วกินข้าวเข้าแบบเร็ว ๆ พยายามคิดว่าถ้าอยู่ต่างจังหวัดบ้านนี้

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

คงได้ยินเสียงไก่ขัน เสียงยายเดินร่วนอยู่ในครัว เสียงลมพัดต้นไม้ แต่ที่นี้
เขาได้ยินเสียงชีวิตของคนอื่นแทน

เมื่อกินเสร็จเขาหยิบกระเป๋าเป้ สวมรองเท้าแล้วเปิดประตู
ออกไปยังทางเดินแคบ ๆ ของชั้นหก

“เฮ้ เด็กใหม่!” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านข้าง

เจี๊ยวหันไปก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนพิงราวบันได มือหนึ่งถือแก้ว
กาแฟอีกมือกำลังถือโทรศัพท์ ทำทางดูสบาย ๆ ไม่แปลกใจกับการเห็น
คนแปลกหน้า

คงเป็นพี่แพรเพราะไม่มีใครในแฟลตรู้จักเขานอกจากแม่

“ไปโรงเรียนหรือ” พี่แพรถาม

“ครับ”

“ดีเลย พี่กำลังจะลงไปซื้อข้าวเหมือนกันเดินไปด้วยกันไหม
เดี๋ยวพี่พาเด็กใหม่ทัวร์เส้นทางชีวิต” เธอเอ่ยชวนพร้อมยกคิ้วโชว์ด้วย
ความกวน

“...เส้นทางชีวิต?” เจี๊ยวทวน

“ใช่ เส้นทางจากแฟลตไปปากซอยที่พี่จะสอนให้น้องรู้ว่า
ตรงไหนต้องหลบรถ ตรงไหนต้องระวังหมา และร้านไหนบ้างจะให้ข้าว
เพิ่มถ้าน้องยิ้มให้”

เขาเผลอหัวเราะ “ฟังดู...สำคัญกว่าที่คิดนะครับ”

“แน่นอน นี่คือวิชาพื้นฐานของการเอาชีวิตรอดในเมือง”

ทั้งสองเดินลงบันไดไปด้วยกัน ทางเดินแคบพอให้คนสวนกันได้แบบต้องเบี่ยงตัวเล็กน้อย กลิ่นกับข้าวจากห้องข้าง ๆ ลอยมาเป็นระยะ บางห้องเปิดประตูค้างไว้ บางห้องยังปิดสนิทเหมือนยังไม่ตื่น

“เมื่อวานนอนหลับไหม” พี่แพรถาม

“ก็...พอได้ครับ เสียงดังนิดหน่อย”

“อ้อ ที่นี้ขึ้นชื่อเรื่องระบบเสียงรอบทิศทาง” เธอพูดหน้าตาเฉย “ไม่มีวันหยุดหรอก” เจียวพยักหน้าเห็นด้วยอย่างยิ่ง

พอถึงชั้นล่าง เสียงยิ่งคึกคักกว่าเดิมคนเดินเข้าออกไม่ขาดสาย บางคนใส่ชุดทำงาน บางคนใส่ชุดนักเรียน บางคนถือถุงขยะ บางคนถือถุงกับข้าว ทุกอย่างดูวุ่นวายไปหมดแต่ก็เป็นความวุ่นวายที่มีจังหวะของมันเอง

“เห็นไหม” พี่แพรชี้ไปรอบ ๆ “ที่นี่ไม่ค่อยมีต้นไม้ มีแต่คน”

เจียวอมยิ้ม “ผมเริ่มรู้สึกแบบนั้นแล้วครับ”

เธอหันมายิ้มให้เขา “ไม่ต้องห่วงหรอก เดี่ยวน้องก็จะชินแล้วสักวันจะเริ่มรู้สึก ถ้าเข้าวันไหนเจิบเกินไป...มันน่ากลัวกว่าอีก”

เขามองไปรอบตัวอีกครั้ง เสียงพูด เสียงเดิน เสียงรถจากถนนใหญ่ดังเข้ามาเป็นระยะทั้งหมดนั้นอาจจะไม่ใช่ บ้าน แบบที่เขาคุ้นเคย แต่บางที...มันอาจกำลังจะกลายเป็นที่ที่เขาต้องเรียนรู้ที่จะอยู่ให้ได้

หลังจากเข้าวันนั้นเจี๊ยกก็รู้จักกับพี่แพรมากขึ้น เขารู้สึกได้ว่าพี่สาวข้างห้องคนนี้เป็นคนดีถึงจะชอบพูดกวนประสาทไปบ้าง แต่การได้รู้จักกับเธอทำให้เขาเริ่มปรับตัวกับวิถีชีวิตแบบเมืองใหญ่ได้มากขึ้น ถึงจะยังไม่ชินเท่าไรกับชีวิตแบบนี้แต่มันก็ไม่ได้รู้สึกแยเหมือนวันแรกที่มาถึง

พี่แพรไม่ใช่คนประเภทพูดปลอบใจหวาน ๆ ว่า “เดี๋ยวทุกอย่างจะดีเอง” แต่เป็นคนประเภทที่พูดว่า มันจะไม่ดีขึ้นหรอก แต่เดี๋ยวน้องจะชินเอง แปลกดีที่คำพูดแบบนั้นกลับทำให้เขารู้สึกสบายใจมากกว่าที่คิด

หลายวันถัดมา เขาเริ่มคุ้นกับจังหวะของแพลตฟอร์มมากขึ้น รู้ว่าเวลาไหนคนจะเดินกันแน่นเหมือนตลาดนัด หรือเวลาไหนทางเดินจะเงียบพอให้ได้ยินเสียงพัดลมจากห้องข้าง ๆ และรู้ว่่าบันไดฝั่งไหนเดินแล้วไม่เจอคนสูบบุหรี่

บางวันเขากับพี่แพรเจอกันที่ทางเดิน

บางวันเจอกันที่ร้านข้าวปากซอย

บางวันก็แค่ทักกันผ่านผนังเหมือนคืนแรก

“เด็กใหม่ วันนี้โรงเรียนเป็นไง” เสียงพี่แพรดังลอดผ่านผนังห้องบาง ๆ

“ก็...ปกติครับ” เจี๊ยกไม่รู้จะตอบอะไรดี

“แปลว่าหนักใช่ไหม” เสียงพี่แพรเอ่ยขึ้นราวกับได้ยินเสียงในหัวของเขา

“...ครับ” เธอรู้ได้ไง...เหมือนผีเลย

พี่แพรจะหัวเราะทุกครั้ง เหมือนเข้าใจความหมายของคำว่า
ปกติ ในชีวิตวัยรุ่นตีเกินไป เธอมักเล่าเรื่องคนในแฟลตให้ฟังแบบไม่
ปิดบังอะไร

ใครตื่นเช้าที่สุด

ใครชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน

ใครชอบทะเลาะกัน

“แฟลตเรานี้เหมือนซีรีส์แนวตั้งในดึกดึกอะ พี่แพรเคยสรุปสั้น ๆ

“มีครบทุกแนว ทั้งดราม่า คอมเมดี้ สืบสวน แล้วก็สยองขวัญ”

ตอนนั้นเจี๊ยวหัวเราะเพราะคิดว่าเธอพูดเล่นตามสไตล์คนพูด
ไปเรื่อย แต่เขาก็แปลกใจอยู่อย่างหนึ่งพี่แพรไม่เคยเล่าเรื่องของตัวเอง
เลยสักครั้งเดียว เขารู้เพียงว่าพี่แพรอยู่ห้องข้าง ๆ ทำงานอยู่ที่ร้านสะดวก
ซื้อดังสองซอยถัดไป อายุประมาณยี่สิบต้น ๆ พูดเก่ง กวนประสาทนิด
หน่อย แต่ไม่เคยพูดจาไม่ดีกับใครและรู้จักคนในแฟลตแทบทุกคนเหมือน
เป็นฝ่ายทะเลียนประจำตึก

แต่ถึงอย่างนั้นเจี๊ยวก็ไม่ได้คิดอะไรลึกซึ้ง เขาแค่คิดว่าบางคนก็
ไม่ชอบพูดเรื่องตัวเองเหมือนกับที่เขาเองก็ไม่ค่อยอยากเล่าว่าเคยโดน
เพื่อนล้อชื่อจนอยากเปลี่ยนชื่อหนีมาแล้วกี่ครั้ง...

วันนี้เป็นวันหยุดตกลูกหมาทั้งวัน เสียงฝนดังก้องไปทั่วตึกช่วย
กลบเสียงรบกวนจากหลาย ๆ ห้องในแฟลต แต่ข้อเสียคือมันก็เสียงดังจน

#แพลตฟอร์มมีผ้อยู่ข้างห้อง

เขาแทบไม่ได้ยินอะไรถ้าไม่เงยหูฟังให้ดี

เจ็ยวันนั่งอ่านหนังสืออยู่บนเตียง พลิกไปได้ไม่กี่หน้าสมาธิก็แตก ทุกครั้งที่ลมพัดแรงจนหน้าต่างสั่นไหวเหมือนใครมาเขย่าตึกเล่น เขาเลยหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเลื่อนดูไลน์ เพื่อจะมีข้อความจากแม่ที่ออกไปทำงานตั้งแต่เช้า

ไม่มี...มีแต่ข้อความกลุ่มเพื่อนเก่าจากต่างจังหวัดที่คุยกันเรื่อง เกมกับร้านหมูกระทะที่จะไปกิน

เจ็ยถอนหายใจแล้ววางโทรศัพท์ลงกลางนีกถึงฟีสาวข้างห้องที่วันนี้เข้างานกะดึกเลยไม่มีคนมาชวนคุยเล่นอย่างเคย ทำให้บรรยากาศในวันนี้ช่างดูเจ็ยเบหนากว่าทุกวัน เขานอนหลับตาคิดอะไรเพล็น ๆ จนผล็อยหลับไปในที่สุด โดยไม่รู้เลยว่าคืนนี้จะมี บางสิ่ง เกิดขึ้น

เสียงดังตึงตึงกว่าทุกวัน ทำให้เขารู้สึกตัวเร็วกว่าเวลาปกติเมื่อหันไปดูนาฬิกาก็เป็นเวลา

06.10 น.

เสียงที่ได้ยินไม่ใช่แค่เสียงฝนเหมือนเมื่อคืน แต่เป็นเสียงคนพูดคุยก้ออิ่ง เสียงฝีเท้าเร่งรีบ และเสียงประตูเปิดปิดจากทางเดินนอกห้อง เหมือนทั้งตึกตื่นขึ้นมาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

“เกิดอะไรขึ้นแต่เช้าวะ...” เจ็ยลุกขึ้นนั่งอย่างงง ๆ

ยังไม่ทันจะลุกจากที่นอนดี ประตูห้องก็ถูกไขเข้ามาอย่างรวดเร็ว

แม่ก้าวเข้ามาด้วยสีหน้าตื่นตระหนก เสื้อผ้าพร้อมไปทำงานแต่ผมยังไม่ได้รวบให้เรียบร้อยคืนนี้ มือหนึ่งกำกุญแจแน่นอีกมือยังจับลูกบิดไว้เหมือนกลัวว่าประตูจะปิดลงเอง

“เจ็วตื่นแล้วไซ้ไหม”

น้ำเสียงแม่ไม่เหมือนทุกเช้าไม่มีความเร่งรีบแบบคนจะไปทำงาน มีแต่ความลนลาน...กับอะไรบางอย่างที่ฟังแล้วใจไม่ดี

“ครับ แม่เป็นอะไรหะอ ทำไมข้างนอกเสียงดังจัง”

“เมื่อกี้แม่ออกไปหน้าห้อง คนในแฟลตเขาพากันอยู่เต็มทางเดินเลย มีตำรวจขึ้นมา...อยู่ที่ชั้นเรา”

เจ็วขมวดคิ้ว “ตำรวจ?”

แม่มองหน้าเขา สีหน้าซีดกว่าปกติก่อนจะพูดออกมาช้า ๆ แต่ชัดเจน

“ห้องข้าง ๆ เรา...เขาบอกว่า...มีคนตาย” คำพูดนั้นเหมือนใครเอาน้ำเย็นจัดสาดใส่กลางอก

“ห้องข้าง ๆ ?” เจ็วทวนเสียงแผ่ว

แม่พยักหน้าเบา ๆ “ใช่...ผู้หญิงที่อยู่ห้องข้างเรา ห้อง 604”

หัวใจของเจ็วเหมือนตกลูก

ทั้งห้องเงียบไปชั่วขณะ ทั้งที่ข้างนอกยังเต็มไปด้วยเสียงคนเสียงฝีเท้า และเสียงฝนที่ตกไม่หยุด

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

“ตะ...ตาย?” เขาออกเสียงเหมือนคำมันติดอยู่ในลำคอ
“แม่หมายถึง...ตายจริง ๆ เหรอ”

แม่เดินเข้ามาใกล้ลูบแขนเขาเบา ๆ เหมือนกลัวว่าลูกจะตกใจ

“ตำรวจเขามาแล้วแม่ได้ยินคนแถวนั้นพูดกันว่า...เจอในห้อง
ตอนเข้ามิด”

ภาพรอยยิ้มกวน ๆ เสียงหัวเราะ และบทสนทนาผ่านกำแพง
เมื่อคืนก่อนแล่นผ่านเข้ามาในหัวของเจี๋ยวราวกับกำลังฉายภาพในอดีต

แม่มองเขาด้วยแววตาเป็นห่วง “แม่รู้ว่าลูกเพิ่งรู้จักเขา แต่...
เรื่องแบบนี้มันก็เกิดขึ้นได้ แม่เลยรีบเข้ามาบอกกลัวลูกจะตกใจถ้า
ออกไปเจอเอง”

เสียงไวววายจากทางเดินดังขึ้นอีกระลอก เหมือนมีคนเดินผ่าน
หน้าห้องพวกเขาไปหลายคนติด ๆ กัน

บางคนพูดเบา ๆ

บางคนถอนหายใจ

ทั้งแพลตฟอร์มเหมือนจะรู้เรื่องเดียวกันแล้ว

เจี๋ยวรู้สึกเหมือนขาไม่มีแรง แต่ร่างกายกลับขยับไปที่ประตูเอง
โดยไม่รู้ตัว เขาเอื้อมมือไปจับลูกบิดเตรียมเปิดประตูออกไป

“เจี๋ยวจะออกไปทำไม” แม่เรียกด้วยน้ำเสียงร้อนใจ

“ผม...ขอผมดูหน่อยนะแม่”

ประตูเปิดออก

ทางเดินแคบ ๆ ของแพลตฟอร์มมีคนมากมายกว่าที่เขาเคยเห็น ตั้งแต่ย้ายมา เสียงพูดคุยอื้ออึงปะปนกับเสียงฝนที่ยังตกอยู่ด้านนอก ปลายทางเดินมีตำรวจยืนกันอยู่สองนาย และมีคนมุงกันเป็นวง

จุดศูนย์กลางของทุกสายตา คือ... หน้าห้องของพีแพรว

ประตูห้องนั้นเปิดแง้มอยู่ เจ้าหน้าที่คนหนึ่งยืนอยู่ด้านหน้า อีกคนกำลังพูดคุยกับคนในแพลตฟอร์ม น้ำเสียงจริงจังจนบรรยากาศรอบ ๆ เงียบลงกว่าที่ควรจะเป็น เจ็วยืนค้ำอยู่กับที่ หัวใจเต้นแรงจนได้ยินชัดในหูตัวเอง เขาไม่เห็นอะไรในห้องนั้น แต่เขารู้จากสายตาของคนรอบข้าง จากท่าทางของตำรวจ จากน้ำเสียงลนลานของแม่ว่า มันไม่ใช่เรื่องเข้าใจผิด

พี่สาวข้างห้องคนที่คุยกับเขาผ่านกำแพง คนที่ทำให้ชีวิตในแพลตฟอร์มไม่แปลกแยกจนเกินไป

ไม่ได้อยู่ตรงนั้นอีกแล้ว

ท่ามกลางเสียงฝน เสียงคน และแสงไฟสีหม่นของทางเดินแพลตฟอร์ม เจ็วยืนอยู่หน้าประตูห้องข้าง ๆ ด้วยความรู้สึกว่างเปล่าในอก เขาไม่ได้คาดหวังว่าต้องมาเจอกับเรื่องแบบนี้ราวกับว่าความหวังได้พังทลาย ชีวิตใหม่ในเมืองกรุงที่เพิ่งเริ่มต้นนั้นได้กลับไปสู่ความรู้สึกแรกที่มาเหยียบที่นี้ คือ ความอ้างว้างและเปล่าเปลี่ยว

พีแพรวให้ความรู้สึกเหมือนเพื่อนคนแรก จริงอยู่ที่เราเพิ่งรู้จักได้

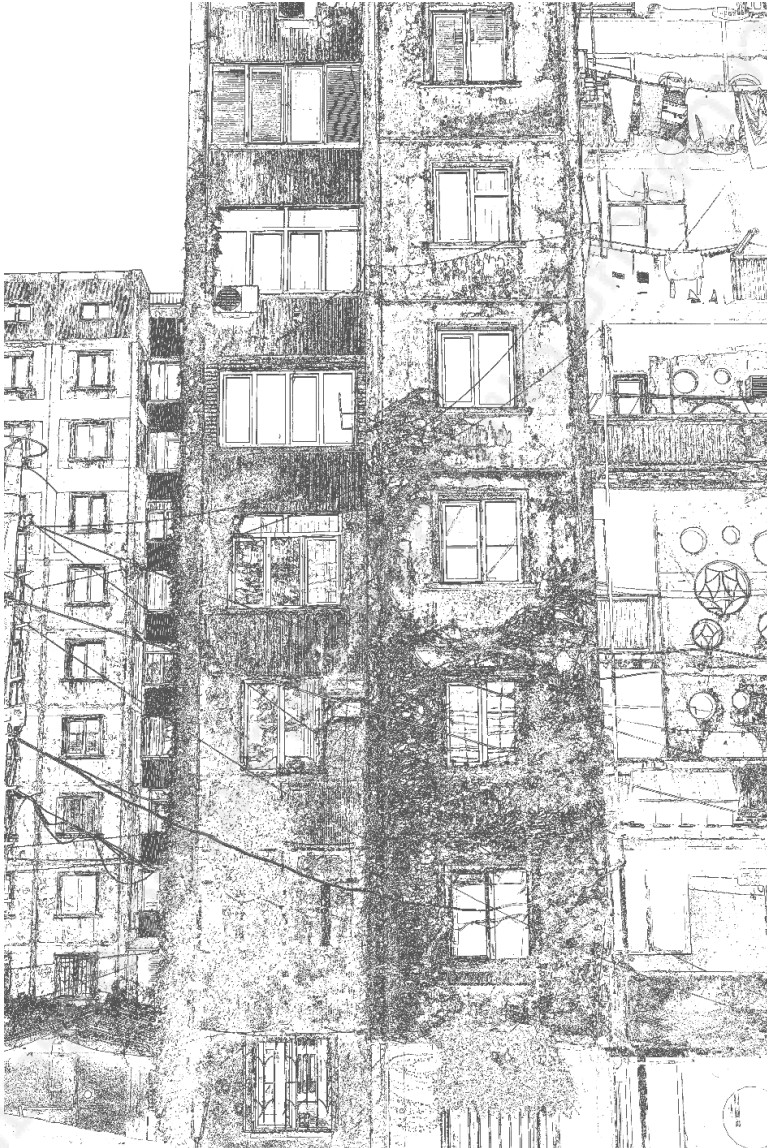
#แพลตนี้มีผ้อยู่ข้างห้อง

แค่หนึ่งสัปดาห์แต่ตลอดเจ็ดวันที่ผ่านมาก็เป็นช่วงเวลาที่ดี เป็นสัปดาห์ที่เขาเริ่มหัวเราะได้อีกครั้ง เริ่มรู้สึกที่ตึกสี่เทากล่องสี่เหลี่ยม และทางเดินแคบ ๆ แห่งนี้ ไม่ได้โหดร้ายอย่างที่เขาคิดในคืนแรก แต่ตอนนี้ทุกอย่างเหมือนถูกตัดจบแบบไม่มีสัญญาณเตือน เขาไม่รู้ว่าควรรู้สึกยังไงดีจะเสียใจทั้งที่เพิ่งรู้จักหรือจะทำไมไม่รู้สึกละเลยดี เพราะมันเป็น เรื่องของคนอื่น

“เราเพิ่งมาอยู่ที่นี่เองนะ...” เจี้ยวพึมพำกับตัวเองเบา ๆ

เขาเพิ่งเริ่มคิดว่าเมืองนี้อาจไม่ได้โหดร้ายอย่างที่กลัว เพิ่งเริ่มมีใครสักคนที่ทำให้เขารู้วันใหม่ไม่น่าเบื่อ เพิ่งเริ่มรู้สึกว่า แพลตนี้ อาจกลายเป็น บ้าน ได้ในสักวัน และเขายังไม่รู้เลยว่าการสูญเสียครั้งนี้... จะไม่ใช่แค่ จุดจบ ของพี่สาวข้างห้อง

แต่มันคือจุดเริ่มต้นของเรื่องทั้งหมด

บทที่ 2 ผียังไม่ไปไหน

เจี๊ยวปิดประตูห้องเบา ๆ รวากับกลัวว่าถ้าดังเกินไปความจริงข้างนอกจะยิ่งชัดขึ้นกว่าเดิม

ภาพเมื่อเขายังนอนอยู่ในหัวไม่หยุด ตั้งแต่ตอนที่เขาแถมประตูออกไปดูทางเดินที่ปกติควรเงียบ กลับมีเสียงคน เสียงกระชิบ เสียงถอนหายใจปะปนกับกลิ่นฝนที่ยังไม่ทันจางจากอากาศ

คนในแฟลตยื่นเบียดกันเป็นวงอยู่หน้าห้องข้าง ๆ ห้องของพี่แพร บางคนยืนกอดอก บางคนเอามือปิดปากเหมือนกลัวผลอพุดอะไรไม่เหมาะสมและบางคนที่แค่อยากรู้...ว่ามันเกิดอะไรขึ้น

เจี๊ยวไม่ได้เข้าไปใกล้มากนัก เขายืนอยู่ตรงหัวบันได ฟังเรื่องราวที่ถูกเล่าต่อกันเป็นทอด ๆ เหมือนต่อจิ๊กซอว์จากเศษเสียง บรรยายากแบบนั้นเขาเคยเห็นแต่ในข่าวทีวีพอมีอะไรเกิดขึ้น คนทั้งตึกก็พร้อมใจกันแปลงร่างเป็น “ผู้เชี่ยวชาญคดี” กันชั่วคราว

“เห็นว่าเมื่อคืนไม่ไปทำงาน...”

“โทรไม่ติดเลยนะ”

“เพื่อนที่ทำงานมาหาที่ห้องตอนเช้ามีด...”

เขาจำได้ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้เจ้าหน้าที่ตำรวจ ใส่เสื้อ

แจ็กเกตทับ ยูนิฟอร์มร้านสะดวกซื้อชื่อดังอย่างलगว ๆ ไปหน้าซิดและดวงตา
แดงก่ำเหมือนเพิ่งร้องไห้หนัก ๆ มา

เสียงใครบางคนกระซิบต่อ

“เขาบอกว่าเข้ากะดึกด้วยกัน ปกติไม่เคยขาดงานถ้าจะไม่มา
ก็ต้องไลน์บอกก่อน...”

“เมื่อคืนรอทั้งคืน โทรไปก็ไม่รับ ไม่ตอบข้อความ”

“พอเลิกกะก็เลยแวะมาดูที่ห้อง...” เจี๋ยวกลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว

“...ประตูไม่ได้ล็อกเลยนะ” เสียงหนึ่งพูดเบาลงเหมือนกลัว

คำพูดตัวเองจะดังเกินไป

“เปิดเข้าไปก็เจอเลย...” ไม่มีใครอธิบายต่อว่าคำว่า เจอ
หมายถึงอะไร แต่ทุกคนก็เข้าใจตรงกัน

ไม่นานนัก ตำรวจก็เข้ามาในห้อง ขณะที่เจ้าหน้าที่อีกคนกันคน
ออกจากทางเดิน เสียงวิทยุสื่อสารดังแทรกเป็นระยะ เหมือนโลก
ภายนอกยังคงทำงานตามปกติ ทั้งที่สำหรับเจี๋ยว ทุกอย่างหยุดนิ่งไป
ตั้งแต่ได้ยินชื่อของคนทีนอนอยู่ในห้องนั้น

พีแพร

พี่สาวข้างห้องที่หัวเราะเสียงดัง ชอบเปิดเพลงตลกตลก และเคย
แซวชื่อเขาจนอยากมุดแผ่นดินหนี

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

เขายังยืนอยู่ตรงนั้น จนกระทั่งเจ้าหน้าที่คนหนึ่งเดินเข้ามาหา

“น้องอยู่ห้องข้าง ๆ ไซ้ไหม” น้ำเสียงไม่แข็งแต่จริงจังพอจะทำให้
เจี๋ยวหลังตรงขึ้นโดยอัตโนมัติ

“รู้จักผู้ตายไหม รู้จักกันมานานแค่ไหน”

เจี๋ยวพยักหน้าเร็วเกินไปนิดหนึ่งแบบที่คนไทยใช้เวลาเจอต่ำรวจ
ถึงจะไม่ได้ทำอะไรผิดแต่ร่างกายก็เผลอทำตัวเหมือนกำลังจะโดนเรียก
ตรวจบัตรประชาชนอยู่ดี

“เอ่อ... พึงย้ายมาได้ประมาณอาทิตย์เดียวครับ เขาพยายาม
เรียบเรียงคำพูดให้เข้าใจง่ายที่สุด “แค่... คุณกันบ้าง”

เจ้าหน้าที่บันทึกคำตอบของเขาพร้อมถามด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“แล้วเมื่อคืนได้ยินเสียงอะไรผิดปกติไหม เสียงคนทะเลาะ เสียง
ของตก หรืออะไรแบบนี้”

เขาพยายามย้อนคิดถึงคืนก่อนหน้า เสียงฝน เสียงรถ เสียงทีวี
จากห้องอื่น ทุกอย่างปนกันมั่วไปหมด

“ไม่ครับ... ผมไม่ได้ยินอะไรเลย”

ตำรวจพยักหน้าเหมือนรับรู้ แล้วจดอะไรบางอย่างลงในสมุด
ก่อนจะเดินกลับไปยังหน้าห้องที่มีคนยืนล้อมอยู่

ไม่นานนักบทสรุป ก็ค่อย ๆ แพร่ไปตามทางเดินแคบ ๆ แห่งนี้

“น่าจะเป็นอุบัติเหตุนะ”

“เหมือนลื่นล้มเอง หัวฟาดพื้น”

“ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ ไม่เจออะไรผิดปกติ...”

อุบัติเหตุ...

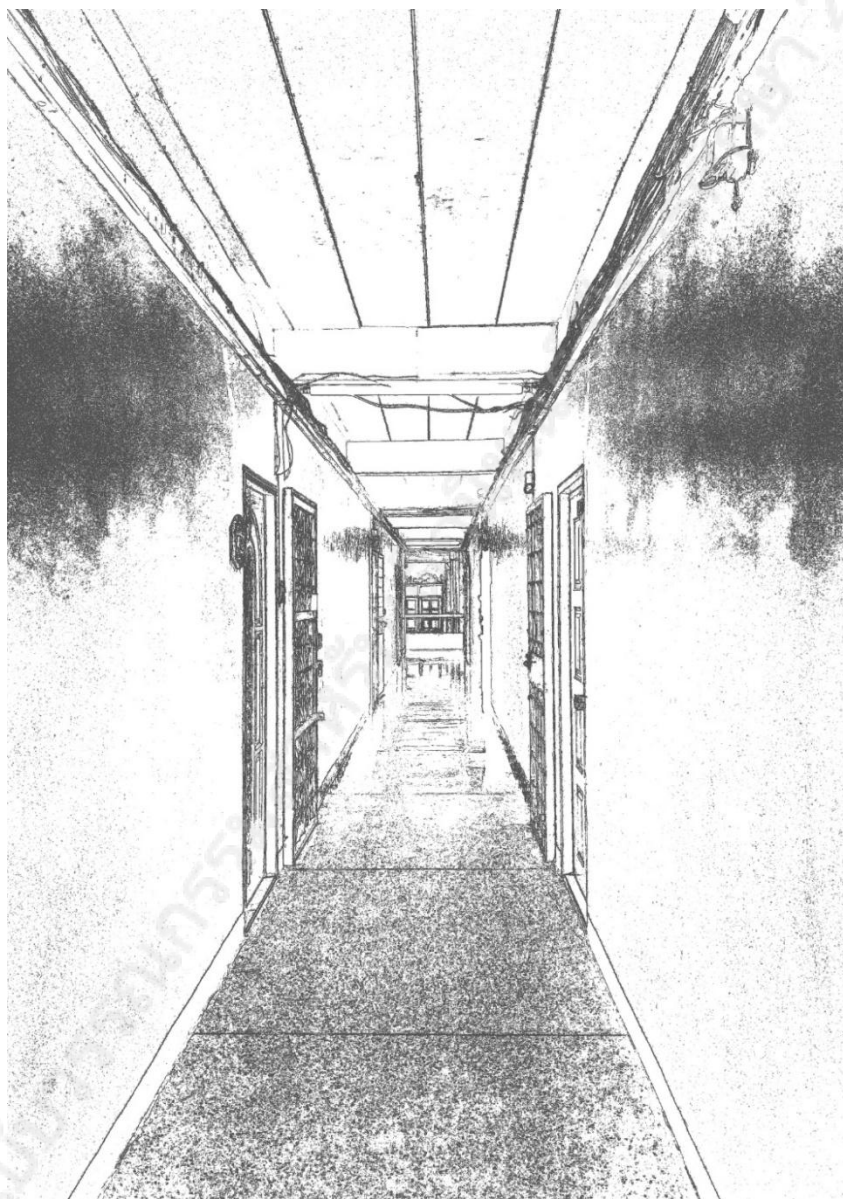
คำสั้น ๆ ที่เหมือนจะอธิบายทุกอย่างได้ครบถ้วนแต่ในหัวของเจี๊ว กลับรู้สึกว่ามันเบาเกินไป เหมือนคำที่เอาไวปิดทับเรื่องหนึ่งทั้งที่ข้างในยังมีอะไรอีกมากที่ไม่มีใครรู้

เขาจำได้ว่าตัวเองถอยกลับเข้าห้องอย่างช้า ๆ ปิดประตูลงเหมือนเดิม...เหมือนที่ทำอยู่ตอนนี้ แต่ต่างกันตรงที่ตอนนั้นเขายังคิดว่าทุกอย่างจบแล้ว ทั้งที่ความจริง...มันเพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป

คนในแฟลตกลับมาใช้ชีวิตแบบเดิมราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น เทปกันหน้าต่างถูกเก็บไปตั้งแต่วันที่สาม เสียงซุบซิบที่เคยดังตามทางเดินค่อย ๆ หาย เหลือแค่เสียงทีวี เสียงรองเท้าแตะเดินผ่านห้องเหมือนทุกวัน ห้องข้าง ๆ เสียบสนิท เสียบแบบที่ไม่ควรเสียบสำหรับห้องที่เคยมีคนพูดเก่งขนาดนั้น

#แพลตฟอร์มมีผิอยู่ข้างห้อง

เจี๊ยวพยายามกลับมาใช้ชีวิตแบบปกติ ตื่นไปโรงเรียนกลับมากินข้าวคนเดียวเพราะแม่กลับดึก กลางคืนก็นั่งทำการบ้านบนโต๊ะตัวเดิมแต่บางครั้งเขาก็เผลอหันไปมองผนังด้านขวาโดยไม่รู้ตัว เหมือนกับกำลังรอฟังเสียงเรียกจากใครบางคนแซวเรื่องชื่ออีกสักรอบ

คืนวันที่สี่ ขณะที่เขากำลังนอนอ่านหนังสือการ์ตูน จู่ ๆ ก็มีลมพัดลอดเข้ามาทางหน้าต่างทำให้มันขยับเบา ๆ แล้วก็มีเสียงดัง “ตึก” จากผนัง ไม่ดังพอจะเรียกว่าผิดปกติแต่ก็ดังพอให้เขาชะงัก

เจี๊ยววางหนังสือลงและเอาหูแนบผนังเหมือนอย่างที่เคยทำในคืนแรก

ไม่มีอะไร...เหมือนจะเป็นแค่เสียงท่อที่อยู่ภายในตึก

“คิดมากไปเอง” เขาพึมพำกับตัวเอง ก่อนจะล้มตัวลงไปนอนอ่านหนังสือต่อ แต่ประโยคเดิมกลับไม่ยอมเข้าหัวเพราะเหมือนสมองจะอ่านคนละเรื่องกับที่สายตา กำลังอ่านอยู่

คืนถัดมาเขาฝันถึงพีเพอร์ มันไม่ใช่ฝันประหลาดหรือน่ากลัวอะไรเลย แค่ว่าเธอยืนอยู่หน้าห้อง เสื้อยืดตัวโปรดกับกางเกงยีนส์ขาสั้นตัวเก่ง ทำหน้ากวน ๆ เหมือนกำลังจะพูดอะไรสักอย่าง แต่พอเขาอ้าปากถามภาพนั้นก็หายไปเขาไม่ได้รู้สึกกลัวอะไรกับความฝันนี้ แค่ตื่นมาก็เหงื่อซึมเต็มแผ่นหลังเท่านั้น

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

“แค่ฝัน...” เขาบอกตัวเองแบบที่คนไม่ยากคิดต่อมักจะพูด

วันที่หกตอนกำลังเดินกลับห้องหลังออกไปซื้อของ เขาเผื่อได้
ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ จากทางเดินชั้นหก เสียงที่คุ้นเกินไปจนเขาต้อง
หยุดเดินโดยทันทีแต่เมื่อหันกลับไปมองก็พบแค่ทางเดินที่ว่างเปล่า
ประตูห้องทุกบานปิดสนิทและไม่มีใครยืนอยู่เลย

หัวใจเขาเต้นแรงขึ้นโดยไม่มีสาเหตุ

เจี๊วเริ่มไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นคือ “ผี” อย่างที่คนชอบพูดกัน
หรือเป็นแค่เด็กคนหนึ่งที่ยังไม่ยอมรับว่าคนที่เคยคุยด้วยทุกคืนหายไป
แล้วจริง ๆ บางทีความเจี๊วของห้องข้าง ๆ อาจดังเกินไป

ดังจนสมองของเขาสร้างเสียงขึ้นมาเอง

คืนที่เจ็ดฝนตกพริ้ว ๆ เสียงฝนกระทบหลังคาสังกะสีของตึกข้าง ๆ
ดังสม่ำเสมอจนเหมือนใครกำลังเคาะจังหวะ

เจี๊วนั่งทำการบ้านอยู่ที่โต๊ะ เขียนไปได้ไม่กี่บรรทัดก็รู้สึกว่ามี
บางอย่างไม่เหมือนเดิมอากาศในห้องเย็นลงเล็กน้อย ทั้งที่พัดลมยังหมุน
ด้วยความเร็วเท่าเดิม แล้วเสียงจากผนังด้านขวาก็ดังขึ้นอีกครั้ง

ไม่ใช่ตึก

ไม่ใช่เสียงท่อ

เป็นเสียงที่เบามาก...แต่ชัดพอจะรู้ว่าไม่ใช่สิ่งของ

“เจ็ยว...” ดินสอหลุดจากมือ กลิ้งตกลงพื้น

เขานั่งนิ่งอยู่แบบนั้นอยู่หลายวินาที ใจเต้นแรงจนเหมือนจะได้ยินเสียงตัวเองดังกว่าเสียงฝนข้างนอกทั้งห้องเงียบจนเหมือนโลกหยุดหมุน

“ใคร... ครับ” เสียงของเขาแห้งผากกว่าที่คิด

ไม่มีคำตอบในทันทีที่มีเพียงความเย็นบางอย่างที่แผ่ผ่านผนังมาจนปลายนิ้วเขาชา

เจ็ยวกลืนน้ำลาย “พี่แพรว... เหรอ”

ความเงียบกินเวลานานพอที่เจ็ยวเริ่มคิดว่าเมื่อกัตัวเองอาจพูดกับผนังเหมือนคนสติแตกไปแล้ว ก่อนที่เสียงหนึ่งจะดังขึ้นอีกครั้ง

คราวนี้ชัดกว่าเดิม ใกล้กว่าเดิมและ... กวนประสาทกว่าเดิม

“ถ้าไม่ใช่พี่ แล้วน้องคิดว่าใครจะเรียกชื่อน้องตอนตีหนึ่งครึ่ง... ยามเหรอ” น้ำเสียงยียวนที่แฝงความกวนประสาทไว้เต็มลืบ

เจ็ยวแทบสะดุ้งลุกขึ้นจากพื้น เขารู้สึกว่าหัวใจหล่นไปอยู่ที่ตาคู่ม

“ผม... ผมไม่ได้คิดอย่างนั้น!” เขาริပ်พูด ทั้งที่ไม่แน่ใจว่ากำลังแก้ตัวอยู่กับใคร “คือ... คือมันอาจเป็นเสียงลม เสียงท่อ หรือไม้ก็...”

“โอ้โฮ เดียวนี้ท่อเรียกชื่อคนได้แล้วเหรอ กรุงเทพฯ นี่พัฒนาไวจริง”

เสียงหัวเราะเบา ๆ ดังขึ้นจากผนังด้านขวา เป็นเสียงเดียวกับที่เขเคยได้ยินทุกคืนและก็เป็นเสียงที่เคยแซวเขาเรื่องชื่อแบบไม่มีเบรก

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

ชนตั้งแต่หัวจรดเท้าของเจี๊ยะวลุกชั้นพร้อมกันหมด สมองเขา
ตะโกนว่า หนี! แต่เขากลับนิ่งเหมือนถูกแช่แข็งแบบไอศกรีมในร้านหมูกระทะ

“พี่... พี่อยู่ไหนครับ” เสียงของเขาสิ้นเทาชนิดที่ไม่สามารถบังคับได้

“อยู่ข้างห้องนั่นแหละจะให้ไปอยู่ห้องน้ำเหรอ ไม่เอาอะ มันชื้น”

เจี๊ยะวกลับตบตีพร้อมสุดลมหายใจลึกลับแล้วตัดสินใจถามคำถามที่
ไม่คิดว่าจะได้ถามใครในชีวิตนี้

“...พี่เป็นผีใช่ไหมครับ”

อีกฝั่งเงียบไปครู่หนึ่ง เงียบจนเขาคิดว่าอาจพูดแรงเกินไป

ก่อนที่เสียงเดิมจะตอบกลับมาพร้อมถอนหายใจ

“เฮ้อ..คำถามแรกหลังจากที่ตายกลับมาคือ ‘เป็นผีไหม’ เลย
เหรอไม่คิดจะถามหน่อยเหรอว่า ‘พี่เป็นไงบ้างโอเคีรึเปล่า’ ไรจ๊ะ”

“ขอโทษครับ” เจี๊ยะวตอบไปทันที “ผม...แค่ตกใจ”

“เห็นละ หน้าน้องนี้ซีดกว่าผนังแฟลตอีก”

ผนัง

แฟลต

ผี...

เจี๊ยะวลืมตาขึ้นมาก็พบว่า ดินสอที่ตกอยู่บนพื้นตอนแรกค่อย ๆ

กลิ้งกลับมาที่โต๊ะแล้วหยุดนิ่งอยู่ตรงหน้าเขาแบบพอดิบพอดี

“พี่อย่าเล่นแบบนี้ได้ไหมครับ เขาแทบจะร้องขอทั้งน้ำตา “ผมยังไม่พร้อมเป็นพระเอกหนังผี”

“ใจเย็นนะ พี่ไม่ได้จะหลอก” เสียงนั้นแอบกลัวหัวเราะอยู่ในที่รวากับกำลังพยายามกลั้นน้ำตาสุดฤทธิ์ “แค่อยากทดสอบดูว่าน้องยังกล้าอยู่ห้องนี้ไหม”

“แล้วนี่มันเรียกว่าไม่หลอกเหรอครับ!” เขาถามกลับด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“ก็ถ้าพี่ตั้งใจจะหลอกจริง ๆ น้องคงวิ่งปาราบไปตั้งแต่ได้ยินคำว่า ‘เจ็ว..’ แล้วละ”

เจ็วเน่จัน หัวใจของเขาเต้นแรงด้วยความรู้สึกกลัว แต่ในความกลัวนั้นกลับมีอะไรบางอย่าง

บางอย่าง...ที่รู้สึกคุ้นเคย

เป็นความกวนแบบเดิม

น้ำเสียงแบบเดิม

พี่สาวข้าวห้องคนเดิม...ที่ไม่ได้อยู่ในสถานะเดิม

“พี่แพรว” เขาเรียกชื่อเธออีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่เบาลงกว่าในตอนแรก “พี่...ยังไม่ไปไหนเหรอครับ”

อีกฝั่งเงียบไปพักใหญ่ เป็นความเงียบที่ไม่ได้ทำให้รู้สึกกลัวแต่

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

เป็นความเจ็บที่เหมือนว่าอีกฝ่ายกำลังคิดหาคำตอบให้ตัวเอง

“อืม พี่คิดว่า...พี่ยังไปไม่ได้นะ” พี่แพรพูดซ้ำ ๆ

“ไม่ใช่เพราะพี่ไม่อยากไปนะ แต่เหมือนมันมีอะไรบางอย่าง...รั้งพี่ไว้”

เจ็วขมวดคิ้วทั้งที่รู้ว่าคนพูดไม่ได้ยืนอยู่ตรงหน้า “ยังไงเหอะครับ”

“พี่จำอะไรตอนตายไม่ได้เลย” น้ำเสียงของเธอเบาลงอย่างเห็น

ได้ชัด “จำไม่ได้ว่าก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้น จำไม่ได้ว่ามีใครอยู่ในห้อง

บ้าง จำไม่ได้แม้กระทั่งว่า...พี่ล้มเองจริง ๆ หรือเปล่า”

คำพูดนั้นทำให้ทั้งห้องดูเย็นลง ทั้งที่พัดลมยังคงหมุนด้วยความเร็ว

เท่าเดิม

“ตำรวจบอกว่าเป็นอุบัติเหตุ” เจ็วพูดเสียงต่ำ “ทุกคนก็เชื่อ

แบบนี้...”

“นั่นแหละ” พี่แพรตอบทันที “เพราะทุกคนเชื่อไปแล้ว พี่เลยยิ่งกลัว”

เธอหยุดไปนิดหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่ไม่มั่นคงเหมือนก่อนหน้านี้

“พี่กลัวว่าถ้ามันไม่ใช่ แล้วไม่มีใครอยากรู้ความจริงอีกต่อไป พี่ก็จะ

กลายเป็นคนที่ตายฟรี”

คำว่า ตายฟรี กระแทกเข้ากลางอกเจ็วอย่างจัง

เขานึกถึงภาพวันนั้น เทปกั้น ตำรวจ เสียงซุบซิบ และคำว่า

อุบัติเหตุ ที่เหมือนปิดเรื่องทุกอย่างลงในบรรทัดเดียว

“แล้วพี่มาหาผมทำไมครับ” เขาถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

อีกฝั่งเงียบไปครู่หนึ่ง คล้ายลังเลจะพูด

“เพราะตอนนี้น้องเป็นคนเดียวที่ได้ยินพี่” พี่แพรวตอบ

หัวใจเจี๊ยวเต้นแรงขึ้นโดยไม่มีเหตุผล

“พี่อยากให้น้อง...ช่วยพี่หาความจริง” เธอพูดต่อน้ำเสียงยังคง

จริงจัง “ช่วยดูให้หน่อยว่าพี่ตายมันเป็นอุบัติเหตุจริง ๆ หรือมีอะไรที่ทุก

คนมองข้ามไป” เจี๊ยวนิ่งงัน มือกำแน่นโดยไม่รู้ตัว

เขาเป็นแค่เด็กอายุสิบหก

ไม่ใช่ตำรวจ

ไม่ใช่นักสืบ

“พี่แพรว...” เขาสูดลมหายใจลึก “ผมช่วยไม่ได้หรอกครับ”

อีกฝั่งเงียบไป

“ผมกลัวผี” เขาพูดตรง ๆ

“ผมไม่เก่ง ไม่ฉลาด ไม่รู้เรื่องคดีอะไรเลย ผมแค่อยากใช้ชีวิต

ปกติให้ผ่านไปแต่ละวัน...แค่นั้นเอง”

มันหนักเกินไปสำหรับเขาที่ไม่เคยคิดจะเข้าไปยุ่งกับเรื่องคนตาย

เรื่องคดี หรืออะไรที่ฟังดูหนักหนาเกินวัยขนาดนี้

“พี่เข้าใจนะ” เสียงของพี่แพรวเบาลง “พี่ก็ไม่ได้อยากลากน้องเข้า

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

มาในเรื่องบ้า ๆ นี่เหมือนกัน”

เธอเว้นจังหวะเล็กน้อย ก่อนจะพูดต่ออย่างตรงไปตรงมา

“แต่ถ้าน้องไม่ช่วยพี่ก็ไม่ว่าจะทำยังไงแล้วจริง ๆ”

“พี่ไปไหนไม่ได้ และดูเหมือนว่าพี่จะเริ่มรู้สึกเหมือนตัวเองกำลัง
เลือนหายไปเรื่อย ๆ เหมือนคนที่กำลังถูกลืม”

เจ็ยรู้สึกเหมือนมีบางอย่างกีดกั้นอยู่ในอก เขาก็มองมองเท้า
ของตัวเองไม่กล้ามองไปที่ผนังด้านขวา

ไม่กล้าตอบรับ

แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธความรู้สึกผิดที่เริ่มก่อตัวขึ้นอย่างช้า ๆ

“ขอโทษนะครับ” เขาพูดในที่สุด “ผมทำไม่ได้จริง ๆ”

ไม่มีเสียงตอบกลับมาในทันที มีเพียงความเงียบที่ปกคลุมห้อง
ทั้งห้อง

ก่อนที่เสียงเดิมจะดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เบากว่าเดิมแต่ยังคงเป็น
พี่แพรคนเดิม

“ไม่เป็นไร น้องไม่ต้องผิดใจ” เธอหัวเราะเบา ๆ อย่างที่พยายามทำ
ให้เรื่องหนัก ๆ ดูเบาลง

“พี่แค่อยากให้น้องรู้ว่า...พี่ไม่ได้มาหลอก มาชู้ หรือมาป่วนเล่น ๆ”

“พี่แค่อยากรู้ว่า...พี่ตายเพราะอะไรเท่านั้นเอง”

เจ็ยว่ฉ่งฉ่ง ไม่รู้ว่าควรตอบอะไรออกไปดี

เสียงฝนข้างนอกยังคงตกส่ำเสมอ เสียงเมืองยังดังเหมือนเดิม
โดยไม่สนใจว่ามีใครบางคนหยุดอยู่กลางทาง

ทุกอย่างดูปกติแต่ในความปกตินั้นเจ็ยรู้ดีว่ามีบางอย่าง
เปลี่ยนไปแล้ว

เขารู้ดีว่าตั้งแต่วินาทีที่ได้ยินเสียงเรียกชื่อจากผนังข้างห้อง
ชีวิตของเขาจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ในขณะที่อีกฝั่งของผนังแพร่เอาแต่ยีนนิ่งหน้าผากชนกับผนัง
ความคิดในหัวตึกกันจนรุ่น เธอไม่รู้ว่าคืนสุดท้ายเกิดอะไรขึ้น รู้เพียงอย่าง
เดียวว่ามันอาจไม่ใช่อุบัติเหตุอย่างที่ทุกคนคิดจึงพยายามทุกทางที่จะให้
ได้รู้ความจริง แต่เธอก็รู้ดีว่าแค่เธอคนเดียวไม่สามารถทำได้นั่นเพราะ

ไม่มีใครมองเห็นและได้ยินเสียงของเธอเลย

เสียงที่พยายามตะโกนถูกร่องออกไปจะมีความหมายอะไร ถ้า
สุดท้ายแล้วก็ไม่ได้เพียงเสียงที่ส่งไปไม่ถึงเท่านั้น

บทที่ 3 อยู่ด้วยกันไม่ได้ก็ต้องช่วยกัน

เมื่อคืนหลังจากที่เจี๊ยะวปฏิเสธไป พี่แพรก็เจ็บหายไม่ได้มาก่อวนอย่างที่เขาคิดไว้ทำให้รู้สึกใจขึ้นขึ้นมาหน่อย แต่เล็ก ๆ แล้วก็อดเห็นใจเธอไม่ได้ เขารู้ว่าไม่ช้าก็เร็วยังงั้นทุกคนก็ต้องตาย แต่ถ้าการตายของเรามันไม่ถูกต้องก็คงไม่อยากอยู่เฉยแล้วปล่อยให้ตัวเองจากไปแบบนั้น

เขาคิดว่าตัวเองพอจะเข้าใจความรู้สึกของพี่แพร เธอจากไปโดยที่ไม่ทันตั้งตัวและยังจำเรื่องราวไม่ได้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร กลายเป็นความค้างคาใจที่ทำให้ดวงวิญญาณไม่อาจไปสู่สุคติได้อย่างที่ควรจะเป็น

คิดมากไปก็ปวดหัว เราปฏิเสธไปแล้วนะ

เจี๊ยะวสั่นหัวรากับอยากให้สมองเลิกคิดเรื่องพวกนี้สักที เขาไม่มีความคิดอยากจะช่วยอะไรใครทั้งนั้นแค่เรื่องของตัวเองยังเอาตัวแทบไม่รอด แล้วจะเสนอหน้าไปยุ่งเรื่องของคนอื่นทำไมก่อน อย่าหาหาใส่หัวตัวเองเลยจะดีกว่า

“เป็นอะไรเจี๊ยะวเมื่อคืนนอนไม่หลับหรอ แม่เห็นพลิกตัวไปมาอยู่ตลอด” เสียงแม่จิมถามด้วยความสงสัยในท่าทางแปลก ๆ ของลูกชายตนเอง

เจี๊ยะวเกือบสะดุ้งเมื่อโดนแม่ทักมาแบบนั้น เขาจะให้ใครรู้ไม่ได้

เด็ดขาดว่าพี่แพรกกลายเป็นผีแล้วมาหลอกเขาเมื่อคืนนี้ ไม่นั่นได้วิ่งหัว
โกร่นกันไปทั้งแฟลตแน่ เขาตบตีกับความคิดในหัวตัวเองอยู่ชั่วครู่แล้วจึง
รวบรวมสติตอบกลับแม่ไปว่า

“ก็ไม่มีอะไรครับ ผมแค่ปวดหัวนิดหน่อย” น้ำเสียงของเจี๊ยะแว่ว
ลงในท้ายประโยค นี่สินะผลของการไม่ชอบพูดโกหกเพราะพอพูด
ออกมาก็ดันดูมีพิธีไปหมด เขาแอบกรอกตาไปมาพาลงคิดในใจ

ภูจะบ้าตาย

แม่จิมหรีตามองลูกชายจากมุมด้านข้างเหมือนกำลังสแกนหา
ความผิดปกติด้วยสายตาแบบแม่ ๆ ที่แม่นยิ่งกว่ากล้องวงจรปิดในลิฟต์
แฟลต เธออาจไม่มีเวลาอยู่กับลูกมากนักเพราะต้องออกไปทำงาน แต่ใช้
ว่าเธอจะไม่รู้จักลูกชายของเธอ เด็กคนนี้ไม่ชอบพูดโกหกเป็นที่สุดแล้ว
ทำไมเธอจะดูไม่ออกว่าไอ้ลูกตัวดีมันกำลังพูดโกหกแต่เธอไม่ยอม
คาดคั้น

“ปวดหัวเฉย ๆ แนะะ ไม่ได้ไปทำอะไรแปลก ๆ มาหรอกใช่ไหม”
น้ำเสียงเหมือนถามเล่นแต่แววตานี้สอบสนชัด ๆ

เจี๊ยะรีบส่ายหน้า “ไม่ครับแม่ ผมก็อยู่ห้อง... ดูตึกตอก...
กินขนม... แล้วก็นอน” เขานับนิ้วประกอบคำพูดพยายามทำให้ตัวเองดู
เป็นคนปกติที่สุดในโลก

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

แม่จิมเลิกคิ้ว “ดูตึกตอกจนปวดหัวเนี่ยนะ”

“ก็...บางคลิปก็ลองมันส่ายไปหน่อยครับ” เจี้ยวตอบหน้าตาย

แม่จิมหัวเราะเบา ๆ “เออ ก็จริงของแกสมัยแม่ดูละครช่องเจ็ดจากเขาสู้กันยังไม่เวียนหัวเท่านี้เลย” จากนั้นจึงเดินไปหยิบแก้วและยาวางลงบนโต๊ะเล็ก

“กีนยาชะ เดี่ยวแม่ไปทำงานก่อน วันนี้กลับช้าหน่อยนะว่าจะทำโอทีนะ” เจี้ยวมองแผงยาเหมือนมันเป็นข้อสอบวิชาที่ตัวเองไม่ถนัด

“แม่...ผมไม่ได้ป่วยขนาดนั้นนะ”

“ไม่ป่วยก็ต้องกินดักไว้ก่อนสิ เดี่ยวจะเป็นหนัก” แม่จิมพูดพร้อมดันแก้วน้ำมาใกล้ ๆ ก่อนจะเอ่ยถามในสิ่งที่ทำให้เจี้ยวแทบหัวใจวาย

“ช่วงนี้แกดูแปลก ๆ ตั้งแต่...เรื่องห้องข้าง ๆ นะ”

คำว่า ห้องข้าง ๆ ทำเอาเจี้ยวสะดุ้งเหมือนมีใครแอบดีดยางใส่เขา

“อะ...ผมก็แค่ตกใจนิดหน่อยครับ ใครเจอแบบนี้ก็ต้องช็อกกันทั้งนั้นแหละ” เขาตอบกลับแม่ไปพลางคิดว่าตอนนี้เขาก็ช็อกอยู่เหมือนกัน

แม่จิมพยักหน้าเบา ๆ สีหน้าจริงจังขึ้น “แม่รู้...มันไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ แต่แกอย่าเก็บทุกอย่างไว้คนเดียวนะ ถ้ามีอะไรไม่สบายใจก็มาบอกแม่ได้”

เจี้ยวพยักหน้าเออออ ทั้งที่ในหัวกำลังตะโกนว่า บอกไม่ได้แม่

ถ้าบอกไปว่าเมื่อวานคุยกับผี แม่อาจพาผมไปทำบุญแก้วัดในวันเดียว!

เขารีบหยิบยาใส่ปากแล้ว กรอกน้ำตามแต่เกือบสำลักเมื่อได้ยินแม่
จิมพูดว่า “แล้วนี่...แกไม่ได้ยินเสียงอะไรแปลก ๆ ตอนกลางคืนบ้างหรือ”

“ไม่ครับ!” เจี้ยวตอบเร็วเกินเหตุก่อนจะรีบแก้ “คือ...หมายถึง
ไม่ได้ยินอะไรที่มัน...แปลกกว่าปกติ” เขาผินหัวเราะแห้ง ๆ ก่อนพูดต่อว่า
“แฟลตนี้เสียงมันก็...แบบนี้อยู่แล้ว เสียงท่อ เสียงลิฟต์ เสียงคนทะเลาะ
กันไร้อ...”

แม่จิมยิ้มมุมปาก “นั่นแหละ ปกติของที่นี่” พลังช่วยกระเป๋
ขึ้นสะพานไหล่ “เอาเถอะแม่ไปก่อนนะ ล็อกห้องดี ๆ ละ อย่าเปิดให้คน
แปลกหน้า”

เจี้ยวรีบพยักหน้าในทันที “ครับแม่ ผมไม่เปิดให้ใครอยู่แล้ว”

โดยเฉพาะผี...เขาคิดในใจเจี๊ยบ ๆ

แม่จิมหันมามองลูกชายอีกครั้งก่อนออกจากห้องพร้อมบอกรหัส
“แล้วก็อย่าดูตึกตึกมากล่ะ เดี่ยวจะปวดหัวจริง ๆ”

ประตูปิดลงเสียงกลอนดัง แกร๊ก

ห้องกลับมาเจี๊ยบอีกครั้ง

เจี้ยวยืนอยู่กลางห้องพลาถอนหายใจยาว “เห็นไหม...ผมบอก
แล้วว่าผมยังไม่พร้อมจะยุ่งเรื่องคนตาย” เขาพึมพำกับอากาศว่างเปล่า

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ก่อนที่จะเสียงหนึ่งจะดังขึ้นจากมุมห้องแบบสบาย ๆ เหมือนคนเพิ่งตื่นนอน

“อืม...เมื่อก่อนโกหกแม่ได้เนียนกว่าที่พี่คิดไว้อีกนะ” เสียงของใครบางคนดังขึ้นจากมุมห้อง

เจี้ยวตัวแข็งทื่อให้กับเสียงนั้น เขารู้ในทันทีว่าเป็นเสียงใคร เดิมทีห้องนี้เขาอยู่กับแม่แค่สองคน แล้วแม่เพิ่งออกไปเมื่อกี๊เพราะงั้นที่มาของเสียงนี้จะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากพี่สาวข้างห้องที่ตอนนี้ไม่ควรมีชีวิตอยู่แล้ว และเมื่อคืนก็เพิ่งมาหลอกเขาไปสด ๆ ร้อน ๆ

“เฮ้ หันมามองหน้ากันหน่อยสิจะสุดหล่อ” ฟีฟี่แพร่ส่งเสียงทักอีกครั้ง

เสียงของฟีฟี่แพร่ดังขึ้นอีกครั้ง น้ำเสียงยังคงคุ้นเคย รื่นเริง และเป็นกันเองเหมือนตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่...ซึ่งนั่นแหละคือปัญหา

เจี้ยวยืนตัวตรงเหมือนถูกสั่งให้เคารพธงชาติ

ไม่กล้าขยับ

ไม่กล้าหัน

ไม่กล้าแม้แต่จะเหลียวตาไปมอง...หัวใจของเขาเต้นแรงจนเริ่มไม่แน่ใจว่ามันดังอยู่ในอกหรือดังจนฟีได้ยิน

ถ้าไม่หันไปมอง เธออาจจะหายไปเองก็ได้ ฟีมันต้องแพ็คคน

ไม่สนใจ...ใช่ไหมวะ

เขาพยายามกลืนน้ำลายแต่คอกลับแห้งผาก และเหงื่อซึมออกมาทั้งที่อากาศไม่ได้ร้อน

“น้องเจียร์” เสียงนั้นโกล้งขึ้นอีกนิด “ถ้าน้องไม่หัน พี่จะถือว่าน้องกำลังเล่นมุกเมินใส่พี่อยู่นะ”

ประโยคนี้ควรจะตลกและถ้าเป็นวันปกติ เขาคงหัวเราะออกมาแล้วแต่พอคนพูดเป็นผี มุกตลกก็กลายเป็นมุกที่ทำให้เขาอยากร้องไห้แทน เขาหลับตาแน่น สูดหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะค่อย ๆ หมุนตัวกลับไปแบบช้ามาก ช้าจนถ้าเป็นในหนังผีคงเดินไปชงกาแฟรอได้แล้ว

และเธอก็ยืนอยู่ตรงนั้นจริง ๆ

พี่แพรยืนฟังดูเสื้อผ้า ท่าทางสบาย ๆ เหมือนคนแะมาทักทายเพื่อนบ้าน ไม่ใช่วิญญาณที่ควรจะไปสู่สุคติแล้วตั้งแต่สัปดาห์ก่อน เธอใส่เสื้อยืดตัวเดิม ผอมรวบหลวม ๆ หน้าตาเหมือนวันธรรมดาไม่มีอะไรเกิดขึ้น ต่างกันแค่ตรงที่เธอดูโปร่งใสกว่าเดิมนิดหน่อย เหมือนภาพที่ปรับค่าความทึบลงไปนิดเพิ่มความโปร่งแสงไปอีกหน่อย

เจียร์อ้าปากค้างก่อนเปลอเรียกอออกมา “พี่...แพรหรอ”

“โห ถ้าไม่ใช่พี่แล้วจะเป็นใครล่ะ แม่ชีเหาะได้หรือไง” เธอยกคิ้วกว่น

“ดีใจหน่อยสิอย่างน้อยพี่ก็ยังมาแบบหน้าสวย ไม่ได้โผล่มาแบบ

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ผมยาวปิดหน้าอะไรแบบนี้”

แล้วมันน่าดีใจตรงไหนกัน...

เจ็ยวได้แต่คิดในใจ “พี่...พี่อย่ามาเล่นมุกแบบนี้ได้ไหมครับ ผมเกือบหัวใจวายไปแล้ว”

“อ้าว ก็เห็นเมื่อก่อน้องโกหกแม่ได้หน้าตายขนาดนั้น พี่ก็นึกว่าเส้นประสาทแข็งแรงขึ้นแล้วซะอีก” พี่แพรพูดพลางเดิน...ไม่สียอยเข้ามาต่างหาก

“อย่า...อย่าเข้ามาใกล้กว่านี้ครับ” เจ็ยวถอยหลังหนึ่งก้าวทันที

“เป็นอะไร กลัวพี่เหวอ “ เธอเอียงคอ “พี่ก็ไม่ได้กัณนะ แถมตอนนี้แค่จะจับแขนยังจับไม่ได้เลย”

เธอลองยื่นมือมาทางเขา นิ้วของเธอทะลุผ่านแขนเสื้อเขาไปเบา ๆ

เจ็ยวสะดุ้งเฮือก “โอ๊ย! ไม่ต้องโชว์ก็ได้ครับ!”

“ขอโทษ ๆ แต่อดไม่ได้ มันตื่นเต้นดี” พี่แพรหัวเราะชอบใจ

“พี่...พี่มาทำอะไรที่นี่อีก ผมบอกแล้วว่าผมยังไม่พร้อมจะ...จะช่วยอะไรแบบนี้” เจ็ยวกลืนน้ำลาย เหงื่อเริ่มซึมที่ซมับ

“รู้แล้วน่า พี่ไม่ได้มาบังคับวันนี้ซะหน่อย” สีหน้าพี่แพรอ่อนลงเล็กน้อย แต่แววววน ๆ ก็ยังไม่หายไป

“จริงนะครับ” เขาถามเสียงลั่น

“จริง แค่พี่คิดว่า ไหน ๆ ก็อยู่แฟลตเดียวกันแล้ว ขอแวะมาทักตอนเช้าเฉย ๆ” เธอบอกพร้อมยิ้มบางโชว์ฟันโป่งแสงไปที่

“แล้วก็...พี่อยากแน่ใจว่าน้องยังมองเห็นพี่อยู่ ไม่ใช่เวลาเมื่อคืนพี่หลอกจนสมองน้องสร้างภาพไปเอง”

เจี๊ยวเงยไปครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจยาว “ผมก็อยากให้มันเป็นแค่ภาพหลอนมากเลยล่ะ”

“พี่ก็เหมือนกัน” พี่แพรวตอบเสียงเบา

บรรยากาศเงียบลงชั่วครู่ก่อนที่เธอจะฉีกยิ้มขึ้นอีกครั้ง

“เอาเป็นว่าวันนี้พี่จะยังไม่รบกวนน้องมากก็ได้ถือว่าให้เวลาทำใจ”

“ขอบคุณครับพี่” เจี๊ยวตอบกลับด้วยความโล่งอก

“แต่.....” เธอลากเสียงยาวชวนให้ความรู้สึกสยของขั้วดู

“แต่...อะไรครับ” หัวใจเขากระตุกในทันที

พี่แพรวยกไหล่ “พี่ขอแค่อย่างเดียวก่อนนะ”

“อะ...อะไรครับ”

“คืนนี้ ถ้าน้องได้ยินเสียงอะไรแปลก ๆ ในห้อง...ก็อย่าเพิ่งตกใจมาก” เธอพูดด้วยน้ำเสียงใส ๆ ใบหน้ายิ้มแย้ม “ถือซะว่า...พี่แวะมาส่งเข้านอนเฉย ๆ”

น้ำเสียงของพี่แพรวยังคงว่าเรงเหมือนเดิมแต่สำหรับเจี๊ยวคำว่า

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

แปลก ๆ จากปากผีไม่ได้ให้ความรู้สึกแปลกใจเลยสักนิดเดียว

“พี่แพรว...” เจี้ยวเรียกชื่อเธอออกไปเสียงแผ่ว

เขาในตอนนี้เป็นเหมือนคนที่กำลังจะถามทางในซอยเปลี่ยวตอน
ตีสอง ทั้งที่ในใจก็รู้อยู่แล้วว่าคำตอบอาจไม่ใช่สิ่งที่อยากได้ยิน

“คำว่า แปลก ๆ ของพี่เนี่ย” เขากลืนน้ำลาย “มันประมาณไหนครับ”

พี่แพรวเอียงคอเล็กน้อย สีหน้าครุ่นคิดเหมือนกำลังเลือกเมนูใน
ร้านข้าวแกง ทั้งที่สถานการณ์ควรจะน่ากลัว แต่ทำทางนั้นกลับดูสบาย
ใจเกินไป

“ก็ไม่มากนักะ” เธอยิ้ม “อาจจะมึนเสียงเดิน เสียงลากเก้าอี้ เสียง
เคาะผนังตอนตึก ๆ” เจี้ยวเริ่มหน้าซีด

“หรือบางทีก็เสียงถอนหายใจโกล้ง ๆ หนู” เขารู้สึกเหมือนเลือดใน
ร่างกายหยุดไหลไปครึ่งหนึ่ง

“แต่ไม่ต้องห่วง พี่ไม่ชอบโผล่ให้เห็นจะ ๆ หรอก”

ประโยคนี้ควรจะทำให้โล่งใจแต่เจี้ยวกลับรู้สึกตรงกันข้ามโดย
สิ้นเชิง

ไม่โผล่ให้เห็น...แปลว่ามาแบบไม่ให้ตั้งตัวใช่ไหมวะ

“พี่แพรวครับ” เจี้ยวพยายามตั้งสติน้ำเสียงสั่นนิด ๆ แบบที่เจ้าตัว
ไม่อยากจะยอมรับ “คือ...ผมเป็นคนหลับยากอยู่แล้ว”

“อ้อ ดีเลย!” พี่แพรวตบมือเบา ๆ อย่างดีใจ เสียงนั้นไม่ดังนักแต่ในห้องเงียบ ๆ มันกลับชัดเจนเกินเหตุ

“ถือว่าพี่ช่วยแก้ปัญหาหนอนไม่หลับไปในตัว จะได้ไม่ต้องเสียเงินซื้อยานอนหลับ” น้ำเสียงที่ฟังแล้วอาจรู้สึกถึงความเห็นใจแต่คงไม่ใช่ในตอนนี้

เขาอยากจะถามแม่ผีสาวข้างห้องกลับไปเหลือเกินว่า ผีแบบพี่มีใบอนุญาตจาก อย. ไหมครับ

แต่ก็ได้แค่คิดเท่านั้น...

เขาได้แต่ยืนมองพี่แพรว คนที่เมื่อไม่กี่วันก่อนยังเป็นแค่ผีสาวข้างห้องปากจืด แต่ตอนนี้กลายเป็นผีที่ยืนยิ้มให้เขาอยู่ในห้อง

“เอาเป็นว่า” พี่แพรวพูดต่อ น้ำเสียงอ่อนลงเล็กน้อย “ถ้าน้องได้ยินอะไรคืนนี้ ก็อย่าเพิ่งกรี๊ด อย่าเพิ่งวิ่งหนี”

เธอชะงักนิดหนึ่งก่อนจะยิ้มกว้างขึ้น

“พี่กลัวคนตกใจแล้วหัวใจวายก่อนพี่ได้คุ้ยธุระนะ” เจี้ยวหลับตาปี

นี่ถูกต้องขอบคุณที่ผียังเป็นห่วงสุขภาพกูใช่มั้ย

เขาสูดหายใจเข้าลึก ๆ พยายามรวบรวมความกล้าทั้งชีวิต ก่อนจะพูดออกไปด้วยน้ำเสียงที่เหมือนคนยอมรับชะตากรรม

“พี่...อย่ามาหนักกว่านี้ได้ไหมครับ”

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

พี่แพรยิ้มเป็นรอยยิ้มเดิม รอยยิ้มแบบเดียวกับตอนที่เธอชอบ
แก้มของเขาตอนยังมีชีวิต

“พี่จะพยายามนะ” เธอพูดเบา ๆ ก่อนจะเสริมต่อทันทีว่า “แต่ไม่
รับประกัน”

และแค่นั้นเองไฟในห้องก็กะพริบไปวูบหนึ่ง

วินาทีนั้นเจ็ยารู้สึกได้ทันทีเลยว่าคืนนี้เขาคงนอนหลับไม่สนิท
และนี่อาจเป็นแค่ การทักทายเบา ๆ ก่อนที่ชีวิตของเขาจะเข้าสู่โหมดโดน
ผีตามหลอกอย่างเป็นทางการ

ตอนนี้เจ็ยกำลังคิดว่าเขาใกล้จะบ้าเต็มทีโดยเฉพาะตอนที่เขานั่ง
คิดอยู่นานมากกว่าควรจะได้กับผีในใจ หรือพูดออกมาดัง ๆ ดี

เพราะถ้าพูดในใจพี่แพรจะทำหน้าเหมือนไม่ได้ยินแล้วถามซ้ำ
ด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“น้องพูดอะไรนะ พี่ไม่ได้ยินเลย” พร้อมรอยยิ้มชวนสยองขวัญ

แต่ถ้าพูดออกมาดัง ๆ คนอื่นจะได้ยินแทนและนั่นคือปัญหา

หลังจากคืนนั้น คืนที่พี่แพรบอกว่าจะ “แวะมาส่งเข้านอนเฉย ๆ”

เจ็ยก็ไม่เคยได้นอนจริง ๆ อีกเลย

คืนแรก

พี่แพรมาแบบสุภาพยื่นฟางผืนหนึ่งเหมือนเจ้าของห้องตัวจริง

“น้องไม่ต้องกลัวนะ พี่ไม่ได้มาหลอก” เธอย้ำอีกครั้งทั้งที่เขา
ไม่ได้ถาม

นอกจากนี้พี่แพรยังชวนคุยเรื่องแฟลต เรื่องคนข้างห้อง เรื่องที่
เธอเคยบ่นว่าลิฟต์ช้า แม้ว่าตอนนี้เธอไม่ต้องใช้ลิฟต์แล้ว

เจี๊ยะนั่งกอดหมอนพยับหน้ารับ เขาพยายามไม่คิดถึงคำว่า ผี
แต่พยายามคิดว่าเป็นคือพี่สาวข้างห้องในเวอร์ชันโปร่งแสงแต่ไม่โปร่งใส

คืนถัดมา

พี่แพรเริ่มเล่นสนุกกว่าเดิม

ไฟในห้องกระพริบตอนเที่ยงคืนกว่า มีเสียงเคาะผนังสามครั้งติด
จนทำให้เขาสะดุ้งลุกขึ้นนั่งมองไปรอบห้อง เมื่อหันมาอีกทีก็พบเธอยืน
โพสท่าเป็นผีลูกเกดนางแบบชื่อดังอยู่ตรงปลายเท้า

“ตื่นแล้วเหรือ” เธอยิ้มเหมือนดีใจที่เขายังไม่ตายตาม

ในใจเขาอยากร้องไห้เหลือเกิน แต่มันร้องไม่ออกสักหยด!

“พี่...พรุ่งนี้ผมต้องไปโรงเรียน” เขาพูดเสียงแห้งเหมือนคนขาดน้ำ

“อ้าวเหรือ” พี่แพรทำหน้ารู้สึกลึบทำให้เขาแอบคิดว่าเธอคงเห็น
ใจเขาบ้างก่อนที่จะประโยคต่อมามีระดับผันของเขาอย่างไม่มีขึ้นดี

“งั้นพี่จะกวนเบา ๆ นะ” เธอบอกพร้อมรอยยิ้มนางงามจักรยาน

เจี๊ยะล้มตัวลงนอนต่ออย่างปลงตกพลางได้ยินเสียงหัวเราะคิก

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

คักแว่วผ่านมา เขาได้แต่นอนคิดในใจว่านี่เขากำลังโดนผีหลอกจริง ๆ

คืนที่สาม

เขาคิดว่าตัวเองจะนอนหลับได้อย่างสนิทใจแล้ว เพราะตั้งแต่เขากลับมาจากโรงเรียนเมื่อช่วงเย็นก็ไม่พบผีพี่แพรโผล่มาเลย ประจวบกับวันนี้แม่เลิกงานเร็วทำให้กลับมาถึงห้องตั้งแต่สี่ทุ่ม แต่เขาก็แอบระแวงอยู่ตลอดเวลาว่าเธอจะโผล่มาตอนไหนก็ได้และกลัวว่ามันจะเป็นตอนที่เขาไม่ได้อยู่คนเดียวแน่

เจ็วช่วยแม่เก็บของจากนั้นมานั่งกินข้าวดูทีวีด้วยกัน ทุกอย่างปกติเกินไป ปกติจนเขาเริ่มไม่สบายใจ

หรือว่าพี่แพรไปแล้ว

หรือว่าผีมีวันหยุด

เขาได้แต่คิดในใจไปมาจนเมื่อถึงเวลานอน เจ็วนอนหงายมองเพดานพยายามกล่อมตัวเองให้หลับ

คืนนี้แม่อยู่ฝั่งไม่กล้าออกมา ผีไม่น่าจะใจร้ายหลอกเขาต่อหน้าผู้ปกครองได้ อย่างมากก็คงรอให้แม่หลับก่อน

ใช่ไหม...

เจ็วหันไปมองแม่จิมที่นอนหันหลังให้ เสียงลมหายใจสม่ำเสมอเหมือนคนหลับจริง เขาค่อย ๆ ผ่อนคลายเปลือกตาเริ่มหนัก

ก่อนที่จะเสียงหนึ่งจะดังขึ้นเบา ๆ ใกล้หูจนจนลุกชู

“โล่งใจหรือ”

เงี้ยวลืมนตาโพล่ง หัวใจเต้นแรงจนแทบทะลุออกมาข้างนอกตัว
แข็งทื่อเหมือนโดนแช่แข็งมา เขาไม่กล้าหันไป ไม่กล้าขยับ ไม่กล้า
หายใจแรง

“พี่ก็คิดเหมือนกัน” เสียงนั้นพูดต่อด้วยน้ำเสียงสดใสเหมือนมา
นั่งเมาท์กับเพื่อนก่อนนอน

“วันนี้แม่อยู่ด้วยพี่จะไม่โผล่มา แต่พี่ไม่ได้บอกนี่...ว่าจะไม่พูด”

เงี้ยวกลืนน้ำลายอย่างยากลำบากพลางรู้สึกได้ถึงมือที่ขึ้นเหงื่อ

“พะ..พี่แพร” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่เบาจนแทบกระซิบ

“เดี๋ยวแม่ตื่นนะครับ”

“อ้อ พี่รู้” เธอตอบกลับทันที “ได้ยินเสียงลมหายใจแบบนี้แสดง
ว่ายังหลับไม่สนิทดี”

เขาอยากจะร้องไห้ ผีอะไรช่างสังเกตแท้

“ไม่ต้องห่วงนะ” พี่แพรพูดต่อ “พี่ไม่ให้แม่เรารู้หรอกไม่อยากจะ
เขตกใจ...เพราะเดี๋ยวได้ห้องแตกจริง”

คำว่าห้องแตก..ไม่ได้ช่วยให้รู้สึกดีขึ้นเลย

เมื่อเขาไม่ยอมตอบอะไรกลับไป พี่แพรก็เริ่มพูดอีกครั้ง

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

“แต่พี่จะไม่หายไปนะจนกว่าน้องจะฟังพี่”

ประโยคนั้นไม่ได้ดัง ไม่ได้ซู่ แต่กลับหนักอึ้งจนเจี๋ยรู้สึกเหมือน
ถูกกดทับด้วยก้อนหินขนาดใหญ่

นับตั้งแต่พี่แพรพี่สาวข้างห้องที่จากไปอย่างกะทันหัน กลับมา
ปรากฏตัวต่อหน้าเขาอีกครั้งในฐานะพี่ข้างห้อง ถึงเธอจะไม่ได้มาแบบ
ผีหลอกวิญญาณหลอนอาฆาตคนในแฟลตอย่างในหนังผีที่ชอบดู แต่ก็
ปฏิเสธไม่ได้ว่าทำให้เจี๋ยรู้สึกกลัวอยู่ดี แล้วยิ่งการที่เธอมาขอร้องให้เขา
ช่วยสืบหาความจริงเกี่ยวกับการตายของเธอก็เป็นอะไรที่โคตรจะบ้าบอ
ที่สุดในชีวิตของเขา

เจี๋ยไม่รู้ว่าเขาจะต้องทำยังไงพี่แพรถึงจะยอมออกไปจากชีวิต
บางที่เขาต้องไปหาพระมาห้อยคอไม้ก็ไปอาบน้ำมนต์แก้วัดแบบที่เคย
ได้ยิน แต่ถ้าทำงั้นแม้อาจจะรู้ทันที่ว่าเขาเห็นผี จะให้ใครรู้เรื่องนี้ไม่ได้
เด็ดขาด แต่ไม่ว่าจะปฏิเสธยังไงพี่แพรก็ไม่หายไปอยู่ดี แล้วยังมีทีท่าจะ
ติดหนึบกว่าเดิม

ผีหรือกาวตราช้าง...

แต่แล้วสิ่งที่เขากลัวที่สุดก็เกิดขึ้น

เช้าวันนี้เจี๋ยออกจากห้องช้ากว่าปกติเล็กน้อย ไม่ใช่เพราะนอน
อึมแต่เพราะเมื่อคืนแทบไม่ได้หลับเลยต่างหาก

เขากำลังยืนอยู่หน้าลิฟต์ตัวเก่าก็ของแพลตฟอร์มที่ทั้งเสียงดัง และ ประตูเปิดช้าเหมือนตั้งใจให้คนรอทนไม่ไหวและเดินลงบันไดไปเอง เขายืนมองตัวเลขแดง ๆ ที่ค่อย ๆ เพิ่มขึ้น ในหัวพลางนับถอยหลังไปพร้อมกับคำเตือนในใจ

อย่าพูดกับผี

อย่าพูดกับผี

อย่าพูดกับผี

“น้อง” เสียงนั้นดังขึ้นข้างหูชวนให้ขี้หนอยากลุกออกมาแต่กระเบา
เจ็วสะดุ้งไหลเกร็งตั้งตรง แต่ยังพยายามนิ่งทำเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้น

“พี่ล้มเองจริง ๆ เหรอ”

“ตอนนั้นพี่อยู่คนเดียวใช่ไหม”

“แล้วของในห้องพี่...มันหายไปตั้งแต่ตอนไหนนะ”

เจ็วถอนหายใจก่อนเอ่ยขอร้องเสียงเบา

“พี่แพร...เข้านี่อยู่เจ็บ ๆ ได้ไหมครับ”

ทันทีที่ประโยคนั้นหลุดออกจากปาก

ดิง...เสียงประตูลิฟต์เปิดออก

และด้านในมีบ้าจุกยืนอยู่ในชุดกระโปรงลายดอกแขนสั้น

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

สีบานเย็นแสบตา ในมือถือถุงกับข้าวกำลังทำหน้าตกใจเล็กน้อยที่เห็นเด็กใหม่ยืนขวางอยู่ แต่สิ่งที่ทำให้บ้างตกใจจริง ๆ ไม่ใช่ตัวเจี๊ว แต่เป็นเพราะเจี๊วไม่ได้มองเธอ ภาพที่เธอเห็นคือเจี๊วยืนหันข้าง สายตามองอากาศว่าง ๆ ข้างตัว และขยับปากพูดต่อ

“ผมจะไปโรงเรียนแล้วนะครับ พี่อย่า...”

เจี๊วหยุดชะงักเพราะเพิ่งรู้สึกตัวว่าประตูลิฟต์เปิดแล้วและยังมีคนอื่นยืนอยู่ตรงหน้า บ้างก็ยืนชะงักมองหน้าเจี๊วสลับกับทางที่เขาหันหน้าไปก่อนจะเลื่อนสายตากลับมาที่เจี๊วอีกครั้ง

เจี๊ว

เจี๊วกริบแบบไม่มีกระทั่งเสียงแมลงหวี่

“เมื่อกี้..” บ้างถามเสียงแผ่ว “หนูพูดกับใครหรือจ๊ะ”

วินาทีนั้นเจี๊วรู้สึกหน้าของเขาร้อนช้ำอยากจะทำกรณแต่มันดินหนีไปอยู่กับไส้เดือนใต้แพลตฟอร์ม เขาคิดอยากเป็นพอมดจะได้มีมันตัวพิเศษหายตัวทันทีจริง แต่ก็ได้แค่คิดไปเรื่อย ตอนนี้อย่าเอาตัวรอดจากสถานการณ์ขายชี้น้ำในครั้งนี้นัก่อน สมองของเขาพยายามประมวลคำโกหกแบบเร่งด่วน

“เอ่อ...ผม...” เขายิ้มแห้ง “ผม...ซ้อมพูดบทยะครับ พอดีมีแสดงละครที่โรงเรียนครับ”

บ้างก็ไม่ตอบ เธอแค่ยืนยิ้มบาง ๆ แบบที่ไม่ได้แปลว่าเชื่อแต่แปลว่า

บ้ารู้ โลกรู้

ตลอดทางลงไม่มีใครพูดอะไรออกมาอีก บ้างก็ควรจะออกจากลิฟต์เมื่อถึงชั้นหกแต่สุดท้ายกลับลงมากับเขาอีกครั้ง ทำให้เจ็ยรู้ว่าบางอย่างเริ่มถูกจดจำและมันจะไม่จบแค่ออยู่ในลิฟต์แน่นอน

เย็นวันนั้นหลังกลับมาจากโรงเรียน ขณะที่เดินเข้ามาพื้นที่แฟลต เขาก็รู้สึกได้ถึงบรรยากาศที่แปลกไปจากเดิมทุกสายตาดูจ้องมาที่เขา

คำพูดไม่ดังแต่สายตาดังมากเลยละ

“เด็กคนนั้นใช่ใหม”

“อยู่ข้างห้องคนที่ตาย”

“เห็นว่าพูดคนเดียววบ่อย”

“หรือว่า...เห็นอะไรเข้า”

ข่าวลือในแฟลตไม่ได้เริ่มจากคำพูดแรง ๆ แต่มันเริ่มจากประโยคที่พูดด้วยเสียงเบา ๆ และสายตาที่ไม่กล้ามองมาตรง ๆ

เขากลับถึงห้องปิดประตูฟังหลังอย่างอ่อนล้า ก่อนจะถอนหายใจยาว “เห็นไหม” พี่แพร่พูดด้วยน้ำเสียงเหมือนคนดูละครแล้วสนุก

“พี่บอกแล้วว่าอย่าพูดเสียงดังกับพี่มันไม่ดี”

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

เจี๊หวกลับตาเอาหลังศีรษะกระแทกประตูเบา ๆ

“ผมกำลังจะชวยเพราะพี่จริง ๆ แล้วนะครับ”

พี่แพรหัวเราะเสียงดังแบบเดียวกับตอนที่ยังมีชีวิต ในเสียงนั้น
ทำให้ความคิดบางอย่างในหัวเขาเริ่มชัดขึ้นเรื่อย ๆ เพียงแต่เขายังลังเล

“พี่ไม่ได้อยากบกรบวณใครหรอกนะ” จู๊ ๆ พี่แพรก็พูดขึ้นมาเบา ๆ

น้ำเสียงที่กวนประสาทหายไปเหลือเพียงความเหนื่อยล้าที่เขา
สัมผัสได้

“พี่แค่อยากรู้...พี่ตายได้ยังไง”

“พี่ยังไม่อยากหายไปถ้ายังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น”

คำว่า หายไป กระตุ้นความรู้สึกบางอย่างในอกเขา

เขานึกถึงคืนแรกในแฟลต นึกถึงความรู้สึกเหมือนตัวเองตัวเล็ก
มากท่ามกลางเมืองใหญ่ที่ท่าทางเหมือนไม่มีใครมานั่งสนใจว่าเด็ก
ต่างจังหวัดคนหนึ่งจะนอนหลับไหม

ถ้าวันนั้นเขาหายไป...จะมีใครสงสัยไหม

“มันแน่นอน” พี่แพรพูดต่อ “การตายอาจจบเร็ว แต่การถูกบอกว่า
เป็นอุบัติเหตุ ทั้งที่มันอาจไม่ใช่...เหมือนถูกลบออกจากเรื่องทั้งหมด
ทันที”

เจี๊หวเฝ้มปากเป็นเส้นตรง มือกำแน่นไม่ยอมคลาย เขารู้ดีว่า

ตัวเองไม่ใช่คนกล้า ไม่ใช่คนเก่ง ไม่ใช่คนสืบบแบบคุ้ได้ ซินอิชิที่เคยดู แต่
เขาเข้าใจความรู้สึกนั้นดี

ความรู้สึกที่ไม่มีใครฟัง

“พี่แน่ใจหรือครับ...” เขาถามในที่สุด “ว่ามันไม่ใช่อุบัติเหตุ”

พี่แพรมองเขาก่อนจะยิ้มมุมปากแบบที่เขาคุ้นเคย

“แน่ใจสิ เพราะถ้ามันเป็นอุบัติเหตุจริง ๆ ...” เธอเว้นช่วงคล้าย

ดังเลในสิ่งที่จะพูดต่อไปนี้

“ของซินนั้นคงไม่หายไปหรอก”

“ของอะไรครับ” หัวใจเจ็วเต้นแรง

พี่แพรไม่ตอบ เธอแค่นั่งยิ้มแล้วเอียงคอพร้อมยกคิ้วโชว์

“เอาไว้พี่เล่าให้ฟัง...ถ้าน้องยังอยากช่วยพี่อยู่”

“ผมไม่รับประกันนะครับว่าผมจะช่วยได้”

พี่แพรยิ้มกว้างขึ้นทันที “ไม่เป็นไร พี่ก็ไม่รับประกันเหมือนกันว่า

จะเลิกหลอก”

เจ็วกรอกตามองบนพร้อมถอนหายใจรอบที่ร้อย จริงอยู่ที่เขา

ไม่รู้ว่าความจริงคืออะไร แต่เขารู้ดีว่าไม่มีใครสมควรถูกทิ้งไว้กับความ

ตายที่ไม่มีคำอธิบาย

บทที่ 4 คืบสืบกดึกคันแถม

เช้าวันใหม่ที่ท้องฟ้าดูอึมครึมไม่ใช่เพราะฝนจะตกแต่อย่างใด แต่มาจากฝุ่น PM 2.5 ที่ครอบคลุมท้องฟ้ากรุงเทพฯ ในหลายพื้นที่ ทำให้บรรยากาศในยามเช้านี้หมองไปหมด แต่คนหาเช้ากินค่ำก็ต้องออกไปใช้ชีวิตเลี้ยงปากเลี้ยงท้องกันต่อไป แพลตก็ยังคงเหมือนเดิมเช่นกัน เสียงพูดคุยแข็งแรงแจกชั้นล่างดังขึ้นมาถึงชั้นบน เสียงคนอาบน้ำ เสียงทำกับข้าว และยังมีเสียงรกราดังให้ได้ยินไม่ขาดสาย ทุกชีวิตกำลังดำเนินไปอย่างไม่มีจุดจบ

ขณะที่เจี๊ยะนั่งกินข้าวอยู่ที่โต๊ะเล็กกลาง แม่จิมก็พูดขึ้นมาว่า “เจี๊ยะ ตั้งแต่วันนี้ไปแม่เปลี่ยนเวรมาทำงานกะดึก กลางคืนแถม ต้องนอนคนเดียวอยู่ได้ไหม” เสียงแม่จิมถามลูกชาย

“อ้าว ทำไมถึงเปลี่ยนกะล่ะครับ” เจี๊ยะถามกลับด้วยความสงสัย “ก็คนที่ทำงานกะดึก เขาตกบันไดข้อเท้าเคล็ดต้องพักฟื้นสองอาทิตย์นะ แม่เลยต้องเปลี่ยนมาช่วยกะกลางคืนแทน” เธอบ่นอย่างเหนื่อยหน่าย

“อ้อ อยู่ได้ครับแม่ไม่ต้องห่วง”

แสดงว่าคืนนี้เราต้องอยู่คนเดียว...ไม่สิ

“คืนนี้ทางสะดวกสินะ” เสียงของพี่สาวข้างห้องดังขึ้นข้างหู

เจี๊ยวปวดความสนใจจากเสียงนั้นแล้วหันไปฟังแม่จิมพูดต่อ

“แต่แม่จะออกเข้าเหมือนเดิมนะ ตอนเย็นเลิกเรียนแล้วก็ซื้อข้าว
มากินได้เลยไม่ต้องรอแม่นะ”

“ได้ครับ” เขาพยักหน้ารับ

แม่จิมหยิบย่ามขึ้นสะพายไหล่สวมรองเท้าแล้วเดินออกจากห้อง
ไปประตูห้องปิดลงพร้อมเสียงกลอนดัง แกร๊ก

เจี๊ยวยืนมองบานประตูอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจออกมา
เบาๆ ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่แฟลตนี้ เขาเคยคิดว่าประตูแต่ละบานก็แค่
ทางเข้าออกของแต่ละห้อง แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่ามันคือเส้นแบ่งระหว่าง
คนเป็นกับคนตายและห้องข้าง ๆ เขาคือหนึ่งในนั้น ทุกห้องในแฟลต
ยังคงดำเนินชีวิตตามปกติยกเว้นห้องของพี่แพรว

ห้องข้าง ๆ เจี๊ยบสนิท

ไม่มีเสียง ไม่มีใครกล้าแตะต้อง

เหมือนถูกตัดขาดออกจากชีวิตของแฟลตทั้งตึก

“ห้องพี่ตูเหงานะ” เสียงใส ๆ ดังขึ้นข้างหู ทำเอาเจี๊ยวสะดุ้ง
เล็กน้อย เขาไม่หันไปมองแต่ทำเพียงพยักหน้ารับ

เจี๊ยวรีบกินข้าวให้เสร็จเก็บจานชามไปล้าง จากนั้นจึงหยิบ

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

กระเป๋ารื้อขึ้นสะพานหลังแล้วเดินออกจากห้องไป

กึก ๆ

เมื่อเชคลูกบิดประตูว่าล็อกสนิทดีแล้ว เจ็วก็พร้อมไปเรียนอย่างสบายใจ แต่เมื่อหันขวาก็พบกับพี่สาวข้างห้องที่ยืนกอดอกฟังประตูพร้อมทำสีหน้าขมวดคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์

เจ็วสะดุ้งเล็กน้อย หัวใจเต้นแรงเหมือนเพิ่งวิ่งรอบสวนลุมมา ทั้งที่ยังไม่ได้ขยับตัวไปไหน

นี่เราขวัญอ่อนขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่วะ

เขาได้แต่คิดในใจพลงก้าวเท้าเดินต่อไป ตอนนี้อยู่ในห้องจะให้พูดกันตรงนี้ก็กลัวจะมีคนได้ยินแล้วเอาไปลือกันอีก เขาต้องเงิบ ๆ ไว้ก่อน ไว้กลับมาจากโรงเรียนค่อยคุยว่าเราจะสู้ยังไงดี เพราะถ้ามีใครเดินออกมาเห็นภาพที่เด็กใหม่ยืนจ้องกำแพงแล้วพยักหน้าคุยกับอากาศ

เราคงได้ไปนอนกอดเสาเถียง

เจ็วรู้สึกได้ว่ามีคนตามหลังมาตลอดทางเดิน เสียงพี่แพรยังคงเจื้อยแจ้วเหมือนคนเพิ่งได้เพื่อนคุยหลังอัดอั้นมานาน

“เมื่อคืนพี่ลองคิดดูแล้วนะ” เธอพูดเสียงเรียบกว่าทุกที

“ถ้ามันเป็นอุบัติเหตุจริง ห้องพี่ไม่ควรเป็นแบบนี้”

คำพูดของเธอทำให้เจ็วหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วจึงหันมามอง

หน้าพีแพรแล้วเอ่ยถามเสียงเบาคล้ายกลัวใครได้ยิน

“ยังไงครับ”

“ก็.....” พีแพรลากเสียงยาวพร้อมยิ้มมุมปาก ก่อนจะโน้มหน้าเข้ามาใกล้ ใกล้จนเขากลัวว่าเธอจะเห็นสิ่วเสี้ยนที่จมูกของเขาเข้าไป

“ความลับ” พร้อมขยิบตาให้ทีหนึ่งแบบดาวยั่ว

เจี้ยวเม้มปากแน่นโดยไม่รู้ตัว มองผีที่กำลังยิ้มลัลลาลาเต้นระบำ

รอบตัวเขาพลางคิดในใจว่า

เราคาดหวังอะไรจากผีวะ สาระหรือมารยาทพื้นฐานอย่างใดอย่างหนึ่งก็ยังดี

แต่ดูจากรอยยิ้มของพี่สาวข้างห้องแล้ว คำตอบคือไม่ได้เลย

สักอย่าง

17.50 น.

เจี้ยวกลับมาถึงแพลตฟอร์มในเวลาที่เคยเจอเมื่อตอนแสงสี ส้มตกกระทบผนังคอนกรีตเก่า ๆ จนดูเหมือนแพลตฟอร์มตึกถูกเคลือบด้วยฟิลเตอร์เศร้าแบบไม่ตั้งใจ

“กลับมาแล้วเหวอ” เสียงคุ้นหูดังขึ้นด้านหลัง

เจี้ยวถอนหายใจ “พีแพร ผมยังไม่ทันถอดรองเท้าเลยครับ”

“ที่คิดถึงนี่อยู่คนเดียวแล้วเหงา” เธอว่าพลางปิดตัวไปมา

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

เมื่อก่อนก็อยู่คนเดียวไม่เห็นพุดจื๊นะ

เจี๊ยะคิดในใจพลางโคลงสี่รชะด้วยความเหนื่อยใจกับการคาด
เดาไม่ได้ของพี่สาวข้างห้อง

“วันนี้กับข้าวน่ากินจัง” พี่แพรชะเง้อมองถุงข้าวในมือเขา

“จะกินด้วยกันไหมล่ะครับ” เจี๊ยะพุดเล่น ๆ ขณะก้มหยิบรวงเท้า
ใส่ขันนาง

“เอาสิ ๆ ของฟรีใครก็ชอบ” เธอรีบตอบรับในทันที

“.....” เขาเงยหน้ามองพี่สาวข้างห้องที่ลอยตัวโปร่งใส

“ผมพุดเล่นนะครับ” เจี๊ยะพุดออกมาด้วย

ใครมันจะกล้านั่งกินข้าวกับผี

“อ้าว นี่หลอกผีเหรอ” พี่แพรทำหน้ามึนๆทันที “รู้ไหมว่าการหลอก
ผีนะ บาปนะน้อง”

“บาปยังไรครับ” เขาถามกลับไปอย่างคนที่เริ่มรู้สึกตัวตัวเองอาจ
เผลอเหยียบเส้นศีลธรรมของโลกหลังความตายเข้าแล้ว

พี่แพรทำหน้าจริงจังขึ้นมาทันที ทั้งที่ตัวเองลอยอยู่กลางอากาศ

“บาปสิ น้องนี่คุณะผีตนนึงตายไปแล้ว อยู่ ๆ มีคนชวนกินข้าว
ของฟรีด้วยนะใครจะไม่ดีใจ”

เธอเว้นจังหวะก่อนจะถอนหายใจยาว

“แล้วพ่อดีตั้งความหวัง แต่สุดท้ายกินไม่ได้มันคือการ
หลอกให้ผีตายใจแล้วฆ่าซ้ำ”

“.....”

“แบบนี้ในโลกผีเขาถือว่าบาปหนักนะ” เธอพูดต่อหน้าตาเฉย

“ตายแล้วยังต้องมานั่งผิด้หวังเรื่องซ้ำ กลายเป็นผีตายซ้ำ
ตายซ้ำ”

เจี๊ยวเริ่มอยากเอากลืนข้าวในมือไปถวายพระมากกว่านั่งกิน

“มัน...มันขนาดนั้นเลยหรอครับ”

“ขนาดนั้นสิ” พี่แพรพยักหน้าหงิก ๆ

“ผีบางตนโดนหลอกแบบนี้ะ จากผีธรรมดา ๆ กลายเป็นผี
อาฆาตเลย” เธอพูดพร้อมทำท่าจ้องตาเขม็งแล้วเอามือปาดคอตัวเอง

“แต่โชคดีที่เป็นผีสาวสวยที่ใจดี ไม่งั้นคือนี่น้องอาจไม่ได้นอน
ทั้งคืน”

เจี๊ยวหน้าซีดเขาไม่รู้ว่าควรขอโทษ ควรแก้บนหรือควรเปลี่ยน
ศาสนาดี

“จ้ะ...ผมขอถอนคำชวนเมื่อก็ได้ไหมครับ”

พี่แพรยิ้มกว้างทันที “ไม่ได้จ้ะ คำพูดศักดิ์สิทธิ์ีรับคำแล้ว หึ ๆ”

“พี่แพร!” เจี๊ยวแหงส้เธอเสียงดังด้วยความกลัว

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

“ล้อเล่น ๆ” เธอหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะลอมเข้าใกล้โต๊ะกินข้าว

“ไม่ต้องกังวล พี่แค้นังเป็นเพื่อนก็ได้แต่อย่าชวนเล่น ๆ อีกนะพี่
ใจบาง”

เจียวถอนหายใจด้วยความโล่งอก แต่สุดท้ายเขาก็ไปหยิบเอา
ถ้วยใบเล็กมาตักข้าวกะเพราหมูกรอบที่ซื้อมาแบ่งใส่ไว้ แล้วยื่นไปวาง
ตรงหน้าพี่แพรวที่ยืนลอยตัวอยู่ข้าง ๆ โต๊ะ

“ผมไม่รู้ว่าคนตายไปแล้วต้องกินข้าวยังงั้น เห็นในหนังเขาชอบใส่
ถ้วยแบบนี้ แล้วอีกอย่าง...” เขาเว้นช่วงไว้คล้ายซังใจว่าจะพูดออกมาดีไหม

“ผมเป็นคนชวนพี่เอง ผมก็ต้องรักษาคำพูดสิ”

“...”

เมื่อพูดจบเขาก็แก้เก้อด้วยการรีบตักข้าวเข้าปากเหมือนกับอด
อยากมานาน ไม่สบตาใครทั้งนั้น แต่สิ่งที่พี่แพรวเห็นคือภาพของเด็กผู้ชาย
คนหนึ่งที่กำลังเขินขันสุดกับคำพูดของตัวเอง

โธ้ย! พันเหินหมดแล้วเรา

“ขอบคุณนะเจียว” เธอยิ้มกว้างอย่างมีความสุขกลางรู้สึกซังใจที่
มีใครสักคนรับรู้ถึงการมีอยู่ของเธอ

ขอบคุณที่นึกถึงกัน

เจียวพยักหน้ารับคำขอบคุณพร้อมปากที่ยังเคี้ยวข้าวอยู่ด้วย ๆ

ไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมามองกันเลย

คงจะเขินมากสินะ เด็กหนอเด็ก

พี่แพรวมยิ้มให้กับท่าทางของคนตรงข้าม ก่อนจะเอ่ยเข้าเรื่อง
จริงจังที่ต้องรีบคุยก่อนจะลืม

“ถ้ากินเสร็จแล้วเรามาคุยกันหน่อยไหม คงมีเรื่องที่ต้องทำความเข้าใจกันก่อนพอสมควรเลยล่ะ”

เจ็ยชะงักไปครู่หนึ่ง “เรื่องอะไรครับ”

“ก็เรื่องสับสน ห้ามปฏิเสธนะน้องรับปากพี่แล้วว่าจะช่วย ถ้าคิด
จะชิงศพไม่สวยแน่ไฉน” เธอบอกพร้อมทำหน้าตาน่ากลัวเหมือนที่
โบราณเขาว่าไว้นะ ว่าอะไรนะ

เขียนเสือให้แมวกลัว...ใช่ไหมวะ

ช่างเหอะ เธอเป็นว่าให้กลัวก็พอ

เจ็ยเมื่อได้ยินดังนั้นก็วางข้อสงสัย ความอยากรู้อยากเห็นหายไป
ทันที

“ครับ” แต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากทำใจ

ก็รับปากไปเองนี่ หาเรื่องให้ตัวเองชัด ๆ

เขาได้แต่กัดฟันตัวเองในใจที่หาหาใส่หัว รู้แะใจดีว่าตัวเองไม่ใช่
โค่นันที่จะได้สวมบทบาทนักสืบ แล้วพูดว่าถึงตัวจะเป็นเด็กแต่สมองเป็น

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

ผู้ใหญ่ เพราะเขารู้ว่าสมองเขามั่นก็วัยสิบหกเหมือนชาวบ้านนี้แหละจะ
มาผู้ใหญ่อะไรกัน!

ภายในห้องพัก 605 ปรากฏภาพของคนสองคนที่คนหนึ่งเป็นผี
สาวรูปร่างโปร่งใสทำหน้าที่ม๊ะรีนอย่างมีความสุข ในขณะที่อีกคนคือ
เด็กหนุ่มเจ้าของห้องที่นั่งกินข้าวด้วยหน้าตาคมทึบราวกับอ๊ไม่ออกมา
สามปี ข้างเป็นความขัดแย้งที่ลงตัวอะไรขนาดนี้

หลังจากเก็บล้างทำความสะอาดจานชามเรียบร้อยแล้ว เจ็วนั่ง
ประจำอยู่ที่เดิมคือโต๊ะญี่ปุ่นคู่ใจ พร้อมเงยหน้ามองพี่สาวข้างห้องที่ลอย
ไปลอยมาพร้อมพูดคุยข้อมูลเกี่ยวกับแฟลตนี้ ท่าทางของเธอตอนนี้เหมือน
วิญญาณไกด์นำเที่ยว ที่เปลี่ยนจากผีน่ากลัวกลายเป็นผีฝ่าย
ประชาสัมพันธ์แทน

“แฟลตนี้สร้างมานานแล้วนะ” พี่แพรเริ่มต้นอย่างจริงจังผิดปกติ
“ตอนพี่มาอยู่ใหม่ ๆ สีสักยังไม่ลอกขนาดนี้ด้วยซ้ำ”

เจ็วพยักหน้ารับทั้งที่ในใจคิดว่า แล้วมันเกี่ยวกับเรื่องที่พี่ตาย
ยังไวะ แต่ก็ไม่ถามจะไม่พูดออกมา เพราะยังอยากมีชีวิตรอดไปสอบ
กลางภาค

“คนที่อยู่ที่นี่ ส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนิทกัน” เธอพูดต่อ “ต่างคนต่าง
อยู่ ต่างคนต่างเจ็บแค้นกันหน้าลิปต์ก็ถือว่าใจดีแล้ว”

“แล้วผีสนิทกับใครบ้างไหมครับ” เจี้ยวถาม

พี่แพรวเงยบไปครู่หนึ่ง เธอลอยไปหยุดอยู่ตรงมุมห้อง สีหน้าที่
กวนประสาทมาตลอดทั้งวันสลดลงเล็กน้อย

“ไม่มี” เธอตอบ “แต่พี่รู้จักนิสัยของคนในแฟลตนี้เยอะอยู่”

เจี้ยวขยับตัวนั่งหลังตรงขึ้นโดยไม่รู้ตัว นี่ไม่ใช่บทสนทนาแบบผี
แซวเล่นเหมือนก่อนหน้านี้

“ถ้าจะสืบ” พี่แพรวหันกลับมามองเขาตรง ๆ “เราต้องรู้สามอย่าง
ก่อน”

“สามอย่าง?” เจี้ยวทวน

“หนึ่งแฟลตนี้เป็นยังไง”

“สองใครอยู่ ใครเข้า ใครออก และใครไม่ควรอยู่ในที่นี้”

“และสาม” เธอเว้นช่วงไปชั่วอึดใจ “ห้องพี่เอง”

คำสุดท้ายทำให้บรรยากาศในห้องเงยบลงทันทีแม้แต่เสียงรถ
จากถนนข้างล่างก็เหมือนจะหายไปชั่วขณะ

“ห้องพี่ตอนนี้ถูกล็อก” พี่แพรวพูดเสียงเรียบ “ไม่มีใครกล้าเข้า
ไม่มีใครกล้าเปิด แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีใครเข้า”

เจี้ยวกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ “พี่หมายความว่ายังไงครับ”

พี่แพรวยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่ไม่กวน ไม่ตลก แต่เหมือนคนที่รู้อะไร

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

บางอย่างมากเกินไป

“หมายความว่า...ถ้าเราอยากรู้ว่าใครทำอะไรกับพี่”

“เราต้องเข้าไปดูด้วยตาเราเอง”

เจี๊ยวถอนหายใจยาว พลังเอนหลังพิงผนัง “พี่ครับ ผมยังเป็นนักเรียน ม.ปลาย อยู่เลยนะ”

“พี่ก็ยังเป็นผีอยู่เลย” เธอตอบกลับทันที “แต่พี่ก็ทำงานหนักนะ”

เขาหลุดหัวเราะออกมาเบา ๆ ทั้งที่สถานการณ์ไม่ควรซ้ำ แต่ก็แปลกดีที่ความกลัวมันลดลงเหลือแค่ความรู้สึกว่า

เอว่ะ ลุยกันสักตั้ง

“มันเริ่มจากอะไรดีครับ” เจี๊ยวถามในที่มืด

พี่แพรลอยเข้ามาใกล้ กระซิบข้างหูเหมือนกำลังบอกความลับ

ระดับชาติ

“เริ่มจากหากุญแจเข้าห้องพี่ก่อน”

เจี๊ยวเลิกคิ้ว “กุญแจ?”

“พี่ไม่ได้งัดพอฟจะมีกุญแจดอกเดียวหรอครับ” เธอยกคิ้วอย่างภูมิใจ

“พี่ซ่อนไว้ที่ดอกหนึ่ง...ในแฟลตนี้แหละ”

เอ๋ม...เยี่ยมไปเลย

“แล้วกุญแจที่ว่ำนั่นอยู่ในไหนครับ” เจี๊ยวถาม พลังกวาดตามอง

รอบห้องเหมือนกลั้วมันจะงอกออกมาจากพัดลมตั้งพื้น

พี่แพรยิ้มมุมปาก “ตามพี่มา”

แค่นั้นแหละ เจี๊ยวก็เริ่มรู้สึกว่าคุณค่า ตามมา ของผี มันไม่ได้ให้ความรู้สึกปลอดภัยเท่าของคนเป็น

เขาค่อย ๆ เปิดประตูห้องออกไปช้า ๆ ตะโกนน้ำดูซ้ายขวาก่อนก้าวออกไปเหมือนโจรสลัดเล่น ทั้งที่ในความเป็นจริงเขาแค่กำลังเดินตามผีไปหาบุญแดงของผีเพื่อเข้าห้องผี ถ้ามีใครมาเห็นตอนนี้ คงต้องเรียกวิทยบาลให้ทั้งแฟลต

“เดินปกติหน่อยสิ” พี่แพรหันมาบ่น “ทำตัวลึบ ๆ ล่อ ๆ แบบนี้ยิ่งน่าสงสัย”

“พี่ครับ ผมกำลังเดินคุยกับอากาศอยู่!” เขากระซิบกลับเสียงเครียด

พี่แพรหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะลดย่นำไปตามทางเดินชั้นเดียวกันผ่านหน้าห้องคนอื่นที่ปิดเงียบสนิท เจี๊ยวพยายามไม่มองประตูไหนนานเกินไป เพราะกลัวว่าบานใดบานหนึ่งจะเปิดออกมาแล้วถามว่าน้องมองอะไร

“อยู่แถวนี้แหละ” เธอหยุดอยู่ตรงสุดทางเดิน ใกล้บันไดหนีไฟ

“แถวนี้มันกว้างนะครับพี่” เจี๊ยวพูดพลางมองรอบ ๆ “ผมไม่มีเรดาร์ตรวจจับบุญแดงนะ”

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

พี่แพร์ไม่ตอบ แต่ลอยไปหยุดตรงหน้าตู้ดับเพลิงเก่า ๆ ที่สีแดง
ซีดจนแทบเป็นชมพู ข้าง ๆ มีไม้กวาดกับที่ตักผงฟุ้งอยู่แบบขอไปที

“ตอนพี่ยังอยู่ พี่ชอบเอาของมาซ่อนไว้หลังตู้พวกนี้” เธอพูด
เหมือนเล่าเรื่องธรรมดา “ไม่มีใครสนใจอยู่แล้ว”

เจี๋ยวถอนหายใจ เขาค่อย ๆ ขยับไม้กวาดออก แล้วย่อตัวลง
ชะโงกมองด้านหลังตู้ดับเพลิง มือคลำไปมาอย่างระมัดระวัง ใจเต้นตุบ ๆ
ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงฝีเท้าหรือเสียงประตูจากที่ไหนสักแห่ง

“เจอไหม” พี่แพร์ถาม

“ยังครับ มีแต่ฝุ่นกับหยากไย่”

เจี๋ยวค่อย ๆ ลูกขึ้น ยืนมองหลังตู้ดับเพลิงอีกครั้งอย่างไม่อยากเชื่อ
“มันไม่มีจริง ๆ ครับพี่”

“เป็นไปไม่ได้ พี่จำได้ว่าซ่อนไว้ตรงนี้” เธอพิมพ์ออกมา

เจี๋ยวเกาหัวอย่างลังเล “เอ่อ พี่แพร์ครับ ผมไม่ได้จะเสียมารยาท
นะ แต่พี่แน่ใจได้ยังไงว่าไม่ได้ลืมเอง”

พี่แพร์หันขวับมามอง “พี่ไม่ได้ความจำสั้นนะ”

“ผมรู้ครับ แต่คือ” เขากวาดมือชี้ไปรอบ ๆ “มันก็ตั้งนานแล้ว
ไม่ใช่เหรอ ตั้งแต่ก่อนพี่ เอ่อ...”

“ก่อนพี่ตาย?” เธอช่วยพูดให้พร้อมทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์

“ก็ครับ” เจี้ยวหน้าเฉือน

“ถ้าพี่เป็นคนลืมหืมจริง พี่คงลืมตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่แล้ว” พี่แพรถอนหายใจเบา ๆ ลอยมาฟังกำแพงเหมือนกำลังนึกอะไรบางอย่าง

“หมายความว่ายังไงครับ”

“กุญแจดอกนี้ พี่เอาออกมาใช้คืนก่อนเกิดเรื่อง” เธอหันมามองหน้าเขา

เจี้ยวชะงัก “คืนไหนครับ”

“หนึ่งคืนก่อนหน้าพี่จะตาย” พี่แพรตอบเสียงเรียบ

“พี่กลับเข้าห้องดีก วันนั้นลืมกุญแจอีกดอกไว้ในห้องเลยใช้กุญแจสำรอง แล้วเอาไปซ่อนไว้ตรงนี้เหมือนทุกที”

“พี่จำได้ เพราะพี่บันทึกกับตัวเองว่า ถ้าวันหนึ่งพี่ตายขึ้นมา คงไม่มีใครรู้ว่ากุญแจอยู่ไหน” เธอชี้ไปทางตู้ดับเพลิงอีกครั้ง

“แล้วมันก็...” เจี้ยวกลืนน้ำลาย

“มันควรจะอยู่ตรงนี้” พี่แพรพูดต่อ “แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว”

ความเงียบปกคลุมชั่วคราว มีเพียงเสียงลมจากบันไดหนีไฟพัดผ่าน

“ผมขอโทษครับที่สงสัยพี่” เจี้ยวบอกอย่างรู้สึกผิด

พี่แพรยกไหล่ “ไม่เป็นไรหรอก ถ้าเป็นพี่ก็สงสัยเหมือนกัน”

“แต่ถ้ากุญแจไม่ได้หายเพราะพี่ลืมหืม” เจี้ยวพูดสิ่งที่คาใจออกมา

“ก็แปลว่ามีใครบางคนรู้ว่ามันอยู่ตรงนี้” พีแพรวรับคำทันทีพร้อม
เอ่ยต่อ “และก็ต้องเป็นคนที่ยังรักที่นี่ดีพอ” เธอยิ้มบาง ๆ ให้กับคำ
สันนิษฐานตัวเอง

“แล้วเราจะทำยังไงต่อครับ ในเมื่อถูกแฉที่ว่าก็ไม่มีอยู่” เขาถาม
อย่างต้องการคำตอบที่จริงจัง เพื่อที่จะได้ไปสู้ขั้นต่อไปของการสืบ

“นั่นสินะ จะเอายังไงดี” พีแพรวคิดไม่ตกกับสถานการณ์ในตอนนี้อยู่
จากตอนแรกที่มั่นใจนักหนาว่าแค่เอกถูกแฉที่ซ่อนไว้มาเปิดห้องให้เจี๊ว
ดู เพื่อที่เขาจะได้เบาะแสเพิ่มเติมและมานั่งคุยกันต่อว่าต้องทำอะไร แต่
ไป ๆ มา ๆ สุดท้ายก็ไม่ต่างอะไรกับคว้าน้ำเหลว

ถ้าไม่มีถูกแฉทุกอย่างก็จะมีแต่แต่ด้นไปหมด

จะทำยังไงดี

ขณะที่เธอกำลังคิดหาวิธีอยู่นั้น เจี๊วที่ยืนมองพีแพรวลอยวนไป
วนมา เพราะคิดไม่ออกจนเขาเริ่มรู้สึกเวียนหัวก็เลยเสนอความคิด
บางอย่างขึ้นมาด้วยความไม่มั่นใจ

“เออ พีแพรว” เขาพูดขึ้นอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ “ผมมีอะไรจะบอก”

พีแพรวหันขวับในทันที “อะไรล่ะน้อง”

“ผมว่า...ผมน่าจะพอมีวิธีครับแต่ไม่แน่ใจว่าทำได้รึเปล่า” เขาพูด
พลางเอะเขี๊ยงมุกด้วยความประหม่า

“ยังงៃอ่อย กรรณอาธิบายให้ผิเข้าใจด้วย” พี่สาวช่างห้องยื่นหน้าเข้ามาจ้องกดดันเขาให้ขวัญกระเจิง

เจ็ยวสะดุ้งเล็กน้อย เผลอถอยหลังไปครึ่งก้าวจนสิ้นเท้าชนขาโต๊ะ “คือ...พี่อย่ามาจ้องใกล้ขนาดนี้ได้ไหมครับ ผมหายใจไม่ออก”

“อ้าว ก็เห็นทำท่าจะพูดอะไรสำคัญนี่” พี่แพรวยิ้มบาง ๆ แบบคนรู้ทัน “พูดมาเลย พี่รอฟัง”

เจ็ยวสุดหายใจเข้าลึก ก่อนจะพูดรวดเดียวเหมือนกลัวโดนขัด “ผม...เคยเห็นคนเปิดประตูแบบไม่ใช่กุญแจครับ”

“เห็นจากไหน” พี่แพรวเลิกคิ้ว เธอมองหน้าเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า ประหนึ่งเป็นเครื่องจับเท็จที่เมื่อคุณโกหกเธอจะรู้ได้ทันที

“ยูทูบ” เขาตอบเสียงแผ่วไม่กล้าสบตาใคร

“แหล่งความรู้ระดับชาติดี” พี่แพรวพยักหน้าให้คำตอบของเขา พลังพิมพ์กับตัวเอง ก่อนจะให้เจ็ยวเริ่มลงมือทำเพื่อไม่ให้เสียเวลาไปมากกว่านี้

ตอนนี้ทั้งคู่ยืนอยู่หน้าประตูห้อง 604 ห้องของพี่แพรว โดยที่เจ้าของห้องทำหน้าที่ระวังภัยให้ แล้วจึงบอกเจ็ยวว่าทางสะดวกให้ลงมือตามแผนของเขาได้เลย

ไม่มีแผนอะไรทั้งนั้นแหละ มีแต่ดูแล้วยนำมาใช้

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

เจ็ยวได้แต่คิดในใจอย่างตื่นเต้น เขารู้สึกได้ว่าตัวเองแอบสั่นมือ
เย็นร่างกายอยู่ไม่สุข รังแต่จะคอยหันไปหันมาเพราะกลัวใครจะมาเจอ
เช้า ตอนนี้เวลา 21.00 น. อาจไม่ใช่เวลาที่จะมีคนมาเดินเฟ้นฟานไปมา
เหมือนช่วงกลางวัน แต่ที่นี่คือกรุงเทพฯ ที่หมายความว่าไม่ว่าจะดึกแค่ไหน
ไหนคุณก็สามารถเจอผู้คนเดินผ่านให้พบได้เสมอ

ในมือของเจ็ยวมีแผ่นพลาสติกขนาดเล็กทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าซึ่ง
ตัดมาจากขวดน้ำที่มีอยู่ในห้องตัวเอง จากที่เขาเคยศึกษาข้อมูลมาพบว่า
นี่คือวิธีสะเดาะลูกบิดประตูที่ง่ายที่สุดและใช้อุปกรณ์น้อยที่สุด แต่ทั้งนี้ก็
ต้องดูด้วยว่าลูกบิดที่เราจะเปิดต้องเป็นลูกบิดแบบเก่าที่ไม่มีกลไก
ซับซ้อนและมีการกดล็อกแค่ตรงลูกบิดประตูอย่างเดียวไม่มีล็อกจาก
กลอนเสริมหรือแม่กุญแจแต่อย่างใด

ส่วนพี่แพรก็ยืนลุ้นให้กำลังใจเขาอยู่ข้าง ๆ ปากบอกว่า เจ็ยวสู้ ๆ
เจ็ยวทำได้ น่องเจ็ยวสู้ตาย น่องเจ็ยวตุดล่าย วนไปเหมือนคนกำลังท่อง
บริกรรมคาถาประหลาด นี่คือนั่นที่คอยให้กำลังใจกันหะรอ ช่างเป็นอะไร
ที่พิลึกแท้

เจ็ยวละความสนใจจากพี่เจ้าของห้องแล้วหันมารวบรวมสติและ
สมาธิยื่นแผ่นพลาสติกที่ตัดมาสอดเข้ากับช่องว่างของประตูกับขอบแล้ว
ดันลงตามวิธีที่เคยดู ในจังหวะนั้นเขารู้สึกได้ถึงอัตราการเต้นที่ถี่รัวของ

หัวใจตัวเอง มันดังจนเขารู้สึกว่าจะทะลุออกมาจากอก มือเขาเย็นเฉียบ แต่กลับรู้สึกถึงเหงื่อที่แตกพลักรงกลางหลัง และทันใดนั้นเสียงบางอย่างก็ดังขึ้น

แกร็ก...

เสียงจากลูกบิดประตูที่คลายล็อกแล้วดังขึ้นก่อนที่แรงต้านจะค่อย ๆ คลายออก บานประตูถูกผลักออกมาที่ละนิด กลิ่นอับภายในดีเข้าแทรกหน้าอย่างจัง จนเจ็ยวเผลอกลั้นหายใจโดยไม่รู้ตัว กลิ่นบางอย่างคล้ายผ้าขึ้นที่ถูซับทิ้งไว้นานลอยอบอวลอยู่ในนั้น ไม่แรงพอจะเหม็นแต่ก็ไม่อาจพอจะมองข้าม เขายู่หน้าเด็กน้อยแล้วขยับถอยครึ่งก้าว ก่อนจะรู้ตัวว่าไม่มีเหตุผลอะไรให้ถอย

“เปิดได้แล้ว” เจ็ยวละเมอออกมาเสียงเบาเหมือนพุดกับตัวเอง มากกว่าบอกใคร เขาไม่รู้ว่าพีแพรที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เจ็ยบเสียงไปตั้งแต่ตอนไหน แต่เมื่อหันไปก็พบว่าเธอมองเขาด้วยสายตานิ่งงัน ไม่มีความขี้อ้อนอย่างปกติ

“เข้าไปสิ” พีแพรพูดเสียงเรียบก่อนเดินนำเข้าไป เสียงนั้นทำให้เจ็ยวได้สติกลับคืนมา เขาริบหันมองรอบตัวก็พบว่าไม่มีใครจึงรีบก้าวเข้าไปและปิดประตูปอย่างเบามือที่สุด ทันทีที่บานประตูปิดเสียงจากภายนอกก็หายไปเหลือเพียงความเงียบที่หนักแน่นจนรู้สึกได้ถึงแรงกดทับบางอย่าง

#แพลตฟอร์มนี้ผิอยู่ข้างห้อง

เมื่อหันกลับมาสภาพห้องที่เขาเห็นคือข้าวของเครื่องใช้ที่น่าจะอยู่ครบทุกอย่าง โต๊ะ ตู้ เตียง แก้วต้้วเดิม เสื้อคลุมพาดอยู่หลังพนักเหมือนเจ้าของเพิ่งลุกออกไปไม่กี่นาที รองเท้าแตะคู่หนึ่งวางเฉียงเหมือนเจ้าของเพิ่งถอดแล้วลืมจัด แก้วน้ำบนโต๊ะยังมีคราบวงกลมจาง ๆ ที่ก้นแก้ว นาฬิกาตั้งโต๊ะเรือนเล็กยังเดินอยู่

#แพลตฟอร์มมีผลอยู่ข้างห้อง

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

ติก...ติก เสียงเข็มวินาทีดังชัดเกินกว่าที่ควรจะเป็น เสียงผลอ
จับจังหวะมันโดยไม่ตั้งใจ แล้วก็รู้ตัวว่าเขาไม่ได้ยินเสียงอื่นเลย

ม่านหน้าต่างถูกปิดสนิท มีเพียงแสงจากโถงทางเดินลอดเข้ามา
เป็นริ้วบาง ๆ พอให้เห็นฝุ่นที่ลอยค้างอยู่ในอากาศ มันเกาะตัวอยู่บนทุก
พื้นผิวหนากว่าที่ควรจะเป็น ทั้งที่ห้องไม่ได้ดูเหมือนถูกทิ้งร้างมานาน

กลางห้องมีบางอย่างสะดุดตา

สติ๊กเกอร์รูปเงาคนติดอยู่บนพื้น สีซีดจนเกือบกลืนไปกับ
กระเบื้อง ขอบเริ่มลอก แต่ตำแหน่งของมันชัดเจนจนสายตาเล็งไม่พ้น
เงียวหยุดยืนอยู่ห่างจากมันโดยอัตโนมัติ เท้าของเขาค้างอยู่ตรงนั้นไม่
ก้าวต่อ ไม่ถอยหลัง เขารู้สึกแน่นหน้าอกอย่างไม่ทราบสาเหตุจึงเบน
สายตาหนี

ในขณะที่ฝ่ายเจ้าของห้องไม่ได้ลอยวนรอบห้องเหมือนอย่างเคย
ร่างโปร่งแสงของเธอยุดนิ่ง จ้องไปที่สติ๊กเกอร์นั้นแบบตาไม่กะพริบ
ไม่ใช่สายตาหวาดกลัว ไม่ใช่สายตาโกรธแค้น แต่ว่างเปล่าเหมือนกำลัง
มองอะไรบางอย่างที่ควรจะเป็น แต่กลับจำไม่ได้ว่าควรรู้สึกยังไง

อากาศรอบ ๆ ตรงนั้นหนักขึ้นอย่างประหลาด เงียวรู้สึกถึงแรง
กดทับบางอย่างที่ทำให้เขาไม่อยากขยับเข้าไปใกล้อีกแม้แต่ก้าวเดียว
ขณะที่พี่แพรเองก็ไม่ขยับเช่นกัน เธอยืนอยู่ตรงนั้นเหมือนถูกตรึงไว้ด้วย

ภาพตรงหน้า

เจ็ยวไม่ถาม เขาไม่แน่ใจว่าควรถามหรือไม่

สายตาของเขาไหลไปหยุดที่ชั้นวางตรงหัวเตียงมีกระเป๋าสตางค์และของใช้ส่วนตัววางอยู่ ทุกอย่างดูเป็นระเบียบเหมือนถูกจัดวางไว้เพื่อรอให้ใครสักคนกลับมา มือของเจ็ยวขยับเข้าไปใกล้โดยไม่รู้ตัวแล้วก็ชะงัก เขาดึงมือกลับมาอย่างรวดเร็ว หัวใจเต้นแรงขึ้นเล็กน้อยทั้งที่ยังไม่ได้แตะอะไรเลย ในห้องนี้ไม่มีอะไรดูผิดปกติแต่ในความปกตินี้คือสิ่งที่ผิดปกติที่สุด

“จำที่บอกว่ามีของชิ้นหนึ่งหายไปได้ไหม” น้ำเสียงเรียบนิ่งกล่าวขึ้นมาอย่างกะทันหัน “มัน...ควรอยู่ตรงนี้”

เจ็ยวขยับสายตากลับไปอยู่ที่ชั้นวางตรงหัวเตียงอีกครั้ง คราวนี้มองนานกว่าเดิมเล็กน้อย เหมือนสมองกำลังพยายามต่อภาพบางอย่างที่ขาดหายไป

กระเป๋าสตางค์

กุญแจ

ของใช้กระจุกกระจิก

ทุกอย่างวางอยู่ในตำแหน่งที่ควรอยู่อย่างน่าประหลาด แต่พื้นที่ข้างกระเป๋าสตางค์ใบเล็กกลับโล่งเกินไป มันไม่ใช่ความว่างเปล่าแบบ

#แพลตฟอร์มนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

บังเอิญแต่เป็นความว่างที่ดูจางใจเว้นไว้

เจ็ยวกลืนน้ำลายลงคอก่อนจะค่อย ๆ โนมตัวลงต่ำ สายตาไล่ไป
ตามพื้นบริเวณนั้น ฝุ่นบนพื้นหนาเท่า ๆ กันแทบทุกจุด ยกเว้นรอย
สีเหลี่ยมผืนผ้าจาง ๆ ที่ชอบไม่คม เหมือนมีอะไรบางอย่างเคยวางอยู่ตรง
นั้นแล้วถูกหีบไป

เขาเงยหน้าขึ้นจากชั้นวางตรงหัวเตียงช้า ๆ เหมือนเพิ่งรู้ว่า
กลิ่นหายใจอยู่นานเกินไป เขาหันไปมองพี่แพรอีกครั้งพบว่าสายตาของ
เธอจับจ้องไปที่ชั้นวางตรงหัวเตียง ริมฝีปากของเธอแน่นแน่น คล้ายกำลัง
พยายามรื้อฟื้นความทรงจำบางอย่าง

เจ็ยวไม่ต้องถามว่าอะไร เขารู้ดี

“พี่จำได้แค่ก่อนพี่ตาย มันยังอยู่” พี่แพรพูดต่อ น้ำเสียงราบเรียบ
แต่แววตาสิ้นไหว “แล้วตอนนี้มันก็หายไป แต่ไม่รู้หรอกนะว่าหายไปตอน
ไหน”

เจ็ยวรู้สึกเหมือนมีใครเอนน้ำเย็นจัดมาราดรดลงกลางหลัง

มันหายไปตอนไหนก่อนหรือหลังที่พี่แพรตาย

เขากวาดสายตามองรอบห้องอีกครั้ง แต่กลับไม่พบอะไรที่ผิด
สังเกต นอกจากช่องว่างของของบางชิ้นที่เจ้าของห้องบอกว่าหายไป

คนในแพลตฟอร์ม

ภาพใบหน้าผู้คนที่เขาเคยเห็นผ่านไปมาในช่องทางเดินผุดขึ้นมาในหัวโดยไม่ต้องตั้งใจ ทั้งรอยยิ้ม คำทักทาย สายตาที่หลบเลี่ยง ต้องมีใครบางคนรู้จักพี่แพรและอาจรู้มากกว่าที่ควรรู้

เสียงจากช่องทางเดินดังแว่วเข้ามา เสียงประตูเปิดปิด เสียงรองเท้าแตะลากไปกับพื้น เสียงพูดคุยกันเรื่องข้าวเย็นทุกอย่างยังคงปกติดี แต่สำหรับเจ็วแพลตฟอร์มนี้ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

เขาหันไปมองพี่แพรที่มองหน้าเขาอยู่ก่อนแล้ว ก่อนจะพูดออกมาอย่างช้า ๆ เสียงเบาแต่หนักแน่นกว่าทุกครั้ง

“จันเราต้องเริ่มจากคนในแพลตฟอร์มใหม่ครับ”

พี่แพรไม่ตอบในทันที เธอเพียงยิ้มบาง ๆ รอยยิ้มที่ไม่มีความสุขที่เล่นหลงเหลืออยู่เลย “ใช่ เพราะโทรศัพท์ที่ไม่ได้เดินออกจากห้องเอง”

ไฟจากช่องทางเดินส่องลอดผ่านม่านเข้ามาเป็นเส้นบาง ๆ เหมือนแสงที่ไม่พอจะส่องสว่าง แต่ก็ไม่มีดวงพอจะทำให้มองไม่เห็นอะไร และในความสลัวนั้นทำให้เจ็วรู้สึกถึงประกายความรู้สึกบางอย่างที่เกิดขึ้นในจิตใจ

“แล้วเราจะต้องเริ่มจากใครครับ ในเมื่อคนอยู่เยอะขนาดนี้”

“มันอาจจะดูเหมือนว่าอยู่กันเยอะ แต่ที่รู้เรื่องจริง ๆ นะ มีไม่กี่คนหรอก” พี่แพรพูดขึ้นพร้อมรอยยิ้มบาง ๆ

#แพลตฟอร์มนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

“ยังไ้...” เจี้ยวพึมพำออกมาเสียงเบาด้วยความงงสุดขีด

“ก็ต้องเริ่มจากคนที่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านที่สุดสิ”

คนที่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านที่สุด...ใครวะ

“ยังจะทำนางงอีกก็บ้าจู้กไ้ ป้ามหาภัยคนนั้นที่ทำให้น้องกลายเป็นคนดังข้ามคืนนะ” น้ำเสียงระรื่นหูแอบติดหัวเราะตอนท้าย คล้ายกลั่นหัวเราะไม่อยู่

เมื่อลิ้นเสียงของพี่แพรวเขาก็รู้สึกว่ตัวเองยืนนิ่งแข็งเป็นหินอย่างกับถูกแช่แข็งมาจากยอดเขาเอเวอเรสต์ คนแรกของการสืบค้นเป็นคนที่รู้ทุกเรื่องและพูดทุกเรื่องยกเว้นเรื่องที่ควรพูดที่สุด

บทที่ 5 ป่านะรู้ทุกอย่างแหละ

ไฟจากโถงทางเดินส่องลอดเข้ามาเป็นเส้นบาง ๆ เจียวยืนอยู่หน้า ประตูห้อง 604 ทั้งที่เพิ่งปิดมันลงไปไม่ถึงห้านาที เขาไม่ได้ตั้งใจจะหัน กลับมามองแต่สายตามันย้อนกลับมาเองเหมือนถูกอะไรบางอย่างดึงไว้

ประตูบานนี้ดูไม่มีอะไรผิดปกติ นอกจากซากรูปปั้นสีเหลืองที่มี เหลือทิ้งไว้ และนอกจากนี้ยังมีใครก็ไม่รู้มีอบอนแอบมาเขียนว่าระวังห้อง นี้ผิดๆ ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่มีคนมาเขียนไว้ เขาก็ไม่เคยสังเกตเพราะทุกครั้งที่ต้องเดินผ่านห้องนี้ก็จะรีบก้มหน้าก้มตาเดินให้เร็วที่สุด จนเมื่อพีแพรว ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งด้วยการขอให้ช่วยตามหาความจริงเพื่อที่เธอจะได้ หายคาใจ ว่าตัวเองตายเพราะอะไรกันแน่ ทำให้เขาเริ่มสังเกต เริ่มเปิดใจ มองให้กว้างขึ้น ฟังให้มากขึ้น ทำให้ได้รู้อะไรหลาย ๆ อย่าง และทำให้เขา เริ่มปักใจเชื่อว่าเธอไม่ได้ตายเพราะอุบัติเหตุ

กุญแจห้องสำรองที่แอบไว้หลังตู้ถังดับเพลิงไม่น่าจะมีใครรู้ว่า เจ้าของห้องเก็บไว้ที่นี่ เว้นก็แต่มันอาจจะหายไปก่อนหน้านี้แล้วแต่ถ้า เจ้าของยืนยันว่าเป็นคนใช้คนสุดท้ายก็แสดงว่าต้องมีคนรู้ที่ซ่อนตั้งแต่ แรกอยู่แล้ว ยิ่งได้เข้าไปในห้องนอนของพีแพรว สถานที่สุดท้ายที่เธอได้ใช้

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

ชีวิตแล้วพบว่าของทุกอย่างยังอยู่ครบ ยกเว้นสิ่งที่มีมักจะติดตัวเธอที่สุด ตลอดเวลาที่เขารู้จักเธอมาคือ โทรศัพท์มือถือ คิดไปคิดมาก็คาดเดา ไม่ได้ว่ามันจะหายไปได้อย่างไรและหายไปตอนไหน ยิ่งถ้าวันที่พบศพมี ตำรวจมาด้วยยิ่งแล้วใหญ่ เขาจะไม่สังเกตเห็นหรือว่าโทรศัพท์หายไป หรือถ้าหายไปหลังจากเกิดเหตุแล้วหายไปได้อย่างไร เป็นไปได้ไหมว่าคนที่ เอากุญแจสำรองและโทรศัพท์ของพี่แพรไปจะเป็นคนเดียวกัน และ อาจจะต้องเป็นคนในแฟลตที่รู้จักพี่แพรดีเสียด้วย

ปวดหัววะ

แพรยืนมองเจ็ยวที่ทำหน้าเคร่งเครียดอยู่พักใหญ่ เธอได้แต่คิด ขอโทษเด็กคนนี้นี่ในใจทำให้ต้องมายุ่งกับเรื่องแบบนี้ เธอไม่ได้อยาก บังคับเขาแต่ก็ไม่มีทางเลือกกว่าควรจะทำอย่างไร ยิ่งได้มารู้ว่ามีบางอย่าง หายไปก็ยิ่งทำให้เธอมั่นใจว่าเธอไม่ได้ตายด้วยอุบัติเหตุแน่นอน แต่เธอก็ จำอะไรไม่ได้จริง ๆ นั่นยิ่งทำให้เธอหงุดหงิดตัวเองที่ช่วยอะไรน้องชาย ข้างห้องคนนี้ได้

“วันนี้พอแค่นี้ก่อนเถอะดีมากแล้ว เจ็ยวรีบไปนอนได้แล้ว”

“พี่คิดว่าผมจะนอนหลับไหมล่ะ” เขาถามกลับอย่างเหลืออด

“นอนหลับไหมไม่รู้ รู้แค่จะต้องนอน” พี่แพรตอบกลับอย่างตี่รวน

เขาจะเอาตัวรอดจากเรื่องนี้ยังดี แต่คิดไปคิดมาก็คงทำอะไร

ไม่ได้ตอนนี้มีแต่ต้องเดินหน้าต่ออย่างเดียว การที่จะทำให้บ้าจุกหลุดพูดในเรื่องของพี่แพรเป็นเรื่องยากสำหรับเขามาก จะต้องทำยังไงดี

“เฮาน่า อย่าคิดมาก” เธอทำท่ากอดอกสีหน้าไม่ทุกขร้อนใจ

เมื่อคิดไม่ตกแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เจี๋ยจึงได้แต่กลับไปห้องของตัวเองแล้วพยายามข่มตาหลับ ถึงแม้ว่าจะต้องนับแกะเกินร้อยตัวแต่เมื่อสมองและร่างกายรู้สึกเหนื่อยจนล้าทำให้หลับหลับไปแบบไม่รู้ตัว

เช้าวันถัดมา โถงทางเดินชั้นหกเงียบสนิทเหมือนเคย แต่ยังคงได้ยินเสียงประตูเหล็กชั้นล่างปิดดัง ปังเสียงรongsเท้าเตะลากพื้น เสียงก๊อกน้ำที่เปิดแรงเกินจำเป็น แฟลตแห่งนี้ไม่เคยเงียบจริง ๆ และคนที่ตื่นก่อนใครเสมอก็คือบ้าจุก

ห้องบ้าอยู่ตรงหัวมุมของตึก ข้อดีคืออากาศที่ถ่ายเทตรงกับทิศทางของลม และอีกข้อคือไม่มีอะไรเล็ดลอดสายตาและหูของบ้าได้ บ้ากวาดพื้นหน้าห้องช้า ๆ พลางเหลือบตามองไปยังผ้าเพดาน

ประตูห้อง 604 ยังคงปิดสนิทเช่นเคย

เจี๋ยบ...

แต่เจี๋ยบเกินไป

แล้วสายตาบ้าก็จับภาพเด็กใหม่ที่กำลังเดินออกจากแฟลต หน้าตาดูไม่ได้นอนเต็มอิม ก้าวทำเร็วเกินปกติ บ้าจุกเอาผ้าขนหนูผืนเล็ก

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

ที่พาดบาไว้ขึ้นมาทำท่าเซ็ดหน้าทั้งที่เหงื่อก็ไม่ได้ออกเท่าไร

“เด็กสมัยนี้นะ...” บ้าพืมพำเบา ๆ เหมือนกำลังจะเริ่มต้น
ประโยคบางอย่าง จริง ๆ ก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอก แค่สังเกตเฉย ๆ คนเราอยู่
รวมกันเป็นสิบห้อง ถ้าไม่สังเกตบ้างก็เหมือนอยู่บ้านร้างที่ไม่ต่างอะไรกับ
อยู่คนเดียว

บ้าอยู่ที่นี้มานานอยู่จนหลายห้องก็เปลี่ยนหน้าคนเช่าไม่ซ้ำกัน
สักเดือน ห้องไหนชอบค้างค่าเช่า ห้องไหนทะเลาะกันเสียงดัง ที่นี้มัน
ราคาถูกแต่อยู่ใกล้ป้ายรถเมล์และตลาดใหญ่แถมเดินทางสะดวก ติดที่ดู
เก่าและซอมซ่อไปนิดถ้าเอาแค่ใช้ชีวิตไปวัน ๆ จะต้องการอะไรมากละ

เด็กนั้นก็เหมือนกันที่เพิ่งเดินออกไปเมื่อก็ได้ข่าวว่าย้ายมาจาก
ต่างจังหวัดมาเรียนต่อที่นี่ แม้ก็ทำอาชีพพนักงานทำความสะอาดในเมือง
ไม่ค่อยอยู่ติดห้องหรอก ออกจากห้องก่อนเข้าตู่และกว่าจะกลับก็ค่ำมืด
ไม่รู้ว่วัน ๆ ได้อยู่คุยกับลูกก็มาน้อย ยิ่งช่วงนี้ดูเพี้ยน ๆ ล่าสุดก็ยื่นพูดคน
เดียวอยู่หน้าลิฟต์ก็ไม่ได้อยากจะมีนะ แค่เห็นว่าหน้าตาดูช่อ ๆ ก็คิดว่าคง
เป็นคนช้อยไม่ค่อยพูด

ที่ไหนได้...ชอบพูดคนเดียว

บ้าจุกสายหน้าไปมากับความคิดมากมายในหัว พลังก็นึกไป
ถึงเสียงที่ได้ยินเมื่อคืน เธออยู่ชั้นห้าเหนือขึ้นไปตรงตำแหน่งเดียวกัน

คือห้อง 604 ห้องของเด็กที่ชื่อแพรวที่ตายไปเมื่อไม่นานนี้ ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร มีที่ไหนบ้างที่ไม่เคยมีคนตายมาก่อน แฟลตนี้ก็เคยมีคนตายมาก่อน ชาวสื่อเรื่องผีจะมีทุกยุคทุกสมัย ใคร ๆ ก็ชอบแต่งเติม ไม่มีใครพูดได้เต็มปากว่าเห็นจริงถ้าถามว่าทำไมกล้าพูดก็เพราะบ้าเองก็ชี้ไม่เหมือนกันไง แต่เมื่อคืนที่ได้ยินไม่ได้คิดไปเองแน่นอน

เธอจำได้ชัดว่าเมื่อคืนได้ยินเสียงเหมือนประตูห้องข้างบนเปิดออก และได้ยินเหมือนมีคนเดินอยู่ในห้อง แต่จะเป็นใครละในเมื่อเจ้าของห้องไม่อยู่แล้ว จะให้เดินขึ้นไปดูก็ไม่เอาด้วยหรอก ถึงจะชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านแต่ถ้าจะให้เดินไปดูห้องที่มีคนตายเธอก็ไม่กล้าขนาดนั้นหรอกนะ

บ้าฉุกเฉินกลับเข้ามาอาบน้ำล้างผ้าให้เรียบร้อย ก่อนจะเดินลงบันไดไปนั่งอยู่ชั้นล่างตรงโต๊ะม้าหินทางเข้าแฟลต เพื่อเตรียมกระจายข่าวสารให้เพื่อนบ้านห้องอื่นได้รับรู้และยังเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลชั้นดีให้กันและกันอีกด้วย

ทางด้านของเจี๊ยวที่คิดไม่ตกว่าจะเข้าหาบ้าจุกอย่างไรดีจะได้ดูไม่มีพิธีกรรมแล้วเมื่อเข้าก็ดูเหมือนว่าบ้าจุกจะมองเขาด้วยสายตาแปลก ๆ อีกแล้ว จริง ๆ ก็ตั้งแต่ที่เจอกันหน้าลิฟต์ครั้งนั้นก็มองด้วยสายตาแบบนี้มาตลอด จะบ้าตายรายวันกับบ้าแก แล้วนี่ดูทรงว่านั่งอยู่ข้างล่างประจำตำแหน่งเรียบร้อยแล้ว เขาได้แต่คิดแล้วก็สงสัยว่าวัน ๆ ของบ้าแก

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

นอกจากจะยุ่งเรื่องชาวบ้านเป็นชีวิตจิตใจแล้ว เคยทำอย่างอื่นบ้างไหม หรือแค่ขอได้รู้เอาไปพูดต่อให้รู้กันทั่ว แบบว่าฉันรู้โลกรู้ไปด้วย คงต้องหาจังหวะตอนป้าอยู่คนเดียวแล้วค่อยเข้าไปเลียบ ๆ เคียง ๆ ดุสั๊กหน่อย

“ป้าจุกเขาอยู่มานานรู้ทุกเรื่องอยู่แล้ว อีกอย่างนะห้องเขาก็อยู่ชั้นล่างถัดจากชั้นของเราแล้วยังอยู่ตรงกับห้องของพี่ด้วย เขาน่าจะต้องรู้อะไรบ้างแหละ แต่จะมีจริงหรือมั่วอันนี้ก็ต้องพิสูจน์เองอีกที” พี่แพรร่ายยาวออกมาซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงกับความในใจของเขาในตอนนี้มาก

เจี๊ยวได้ฟังแล้วก็พยักหน้าพลางคิดไปถึงความเป็นไปได้ที่ป้าจุกจะรู้อะไรบางอย่าง และอาจจะรู้มากกว่าที่พวกเขาคิดไว้ด้วยซ้ำ

“น้องไม่ต้องคิดมากหรอก เราก็แค่สังเกตเขาอยู่ห่าง ๆ เหมือนที่เขาชอบสังเกตคนอื่นนั่นแหละจะไปยากอะไร”

“...” เจี๊ยวแอบเหลือกตามองบนให้กับประโยคเมื่อกี้

ไชลิ ตัวเองเป็นผีนี้จะไปกลัวอะไรล่ะ

“เดี๋ยวพี่จะช่วยด้วยอีกแรง ช่วงที่เราไปเรียนหรือไม่อยู่ห้องพี่ก็จะลอบไปลอบมาอยู่อย่างนี้แหละ เผื่อจะได้เห็นว่ามีใครแอบขึ้นมารึเปล่า”

เจี๊ยวพยักหน้าให้กับพี่แพร เขาจะผลอหูลุดปากพูดออกไปไม่ได้เด็ดขาด ไม่งั้นได้โดนเอาไปล้อเหมือนตอนที่ป้าจุกเจอเขาพูดกับพี่แพรที่หน้าลิฟต์อีก พูดแล้วก็ยังหลอนไม่หายเลย

บ้างก็นั่งอยู่ที่โต๊ะหินอ่อนหน้าแพลตฟอร์มก็กำลังแกะถั่วโยนเข้าปาก หูก็กำลังฟังเรื่องชาวบ้าน ปากก็เคี้ยวไปด้วยไม้ไปด้วยจนน้ำลายแตกฟอง

นั่นคือภาพที่พี่แพรเห็น เธอเฝ้ามองบ้างก็มาตลอดทั้งบ่าย ฟังบรรดาเหล่าแม่บ้านว่างงานมานั่งพูดคุยแลกเปลี่ยนเรื่องราวทั้งของตัวเองและคนอื่นกันอย่างออกรส นี่คือแหล่งข้อมูลชั้นดีที่จะช่วยให้เธอและเจ็ยรู้ว่ามิใคร่น่าสงสัยหรือขึ้นมาเป็นนักรบของเธอบ้าง

“ฉันได้ยินมาว่ามีคนจะย้ายออกเหวอ” เสียงของบางคนหนึ่งดังขึ้น

“ใช่ ๆ คนที่อยู่ห้อง 401 นั่นแหละ” เสียงของใครอีกคนรีบตอบกลับมา

“เขาย้ายออกทำไม เพิ่งมาอยู่ได้ไม่นานเองนะ”

“เห็นว่าย้ายหนีนั่นนะ วันก่อนฉันเห็นมีไอ้พวกหมวกเหล็กมันมาตามถึงนี่เลย ท่าทางจะติดอยู่หลายบาท”

“อ้าว ฉันนึกว่านั่นผิวเขาชะอีก” เสียงของใครอีกคนแย้งขึ้นทันควัน

“ไม่ใช่ ๆ ผิวเขาไม่ใช่คนนั่น”

“แล้วคนไหน”

“คนที่ใส่ชุดช่างไม้ ผอม ๆ สูง ๆ นะ ที่นาน ๆ จะแวะมาที”

“ผิวเมี้ยนกันเหวอ ถึงว่าชอบมาหาตอไม้ ๆ ฉันนะเคยได้ยินเสียง

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

คนทะเลาะกันด้วยนะ เห็นหน้าแบบนั้นไม่นึกว่าจะชอบตีเมีย ”

“นั่งนี้ แล้วแกไปรู้ได้อย่างไร”

“ก็เดินหน้าเขียวไปทำงานขนาดนั้นจะไม่ให้รู้ได้ไงล่ะ”

“ช่างสอครู้จริง ๆ นะแก”

“แหม่ ว่าแต่ฉันไม่ดูตัวเองเลยนะ แต่ไม่มีใครรู้ดีเท่าบ้าจุกหรือก
จริงไหมจะบ้า”

ฝ่ายบ้าจุกที่นั่งนิ่งอยู่ตั้งนานทำที่สายหน้าไม่ยอมรับเหมือน
ตัวเองไม่ใช่พวกชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน แต่ความจริงแล้วชอบที่สุดเป็นชีวิต
จิตใจ

“ข้าจะไปรู้อะไรละนั่งอร ข้าก็แค่เห็นว่าเขาจะย้ายออก”

“เหรือ บ้าเป็นคนบอกฉันเองนะทั้งเรื่องที่เขาหนีหนี มีผัวเป็นช่าง
แล้วก็ถูกผัวซ้อมนะ บ้านั่นล่ะที่เป็นคนพูด” ว่าพลางส่งสายตาก้อนหมับ
เข้าให้

“พี่จุกนี่ ไม่เห็นบอกฉันเลย” แม่บ้านว่างงานท่านหนึ่งกล่าวขึ้น
ด้วยความน้อยใจ

เสียงหัวเราะเฮฮาของเหล่าแม่บ้านว่างงานดังไปทั่วแฟลต การได้
นินทาเฝ้ามอญถึงเรื่องชาวบ้านคืองานอดิเรกของคนกลุ่มนี้ที่ทำเป็น
ประจำ วันไหนที่ไม่ได้คุยกันอาจจะเป็นวันโลกแตกหรือไม่ก็แผ่นดินไหว

กรุงเทพฯ ก็เป็นไปได้

“ว่าแต่เด็กห้อง 605 เป็นไงบ้างล่ะป้า” เสียงของผู้เฒ่ารู้้อยากเห็นท่านหนึ่งจุดประเด็นใหม่ขึ้นมาอีกครั้ง “ยังพูดคนเดียวอยู่รึเปล่า”

“ข้าว่ามันแปลก ๆ อยู่นะ” ป้าจุกตอบกลับทันที

“แปลกยังไงพี่จุก” ทุกคนรีบล้อมวงขยับเข้ามาใกล้ขึ้น

“ยังไงดีล่ะ ข้าก็ไม่ได้อยากจะทำเด็กมันหรอกนะ แต่ข้าว่ามันอาจจะไม่ได้พูดคนเดียวก็ได้” ป้าจุกทำท่าเหมือนพูดเรื่องดินฟ้าอากาศทั่วไป

“หมายความว่าไงป้า/พี่จุก” เสียงของเหล่าแม่บ้านพูดพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

“ก็...หมายความว่า...พูดกับผีไง”

“ห๊ะ! จริงหรอ” เหล่าแม่บ้านประสานเสียงด้วยความตกใจ

“ก็ข้าได้ยินกับหูเห็นกับตาจะไม่จริงอะไร”

“แล้วคุยกับผีที่ไหนล่ะ”

“ที่นี้มีผีจริงหรอ”

“ฉันกลัวผีนะพี่จุก”

เสียงโต้เถียงของเหล่าแม่บ้านดังขึ้นไม่หยุดตั้งแต่ได้ยินว่าเด็กใหม่ที่ลือกันว่าชอบพูดคนเดียว แท้จริงแล้วคุยกับผีได้ทำให้ทุกคนคิดไป

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ต่าง ๆ นานา ว่าเด็กคนนี้อาจจะบ้าจริงหรือไม่ก็คุยกับผีได้จริง ๆ แต่ผี
ที่ว่าเป็นใคร มาจากไหนก็ได้แต่เดาสุ่มกันไปมา จนบ้าจู้กรำคาญทนไม่
ไหวต้องตบโต๊ะดัง ปัง! ให้ทุกคนเงียบ

“โอ๊ย นั่งพวกนี้เสียงดังกันอยู่นั่น เดี่ยวคนอื่นเขาก็เอาไปลือกัน
ต่อ เด็กมันจะอยู่ยังไง” บ้าจู้ทำที่ห้ามปราม

“ແหม่บ้า ทำเป็นพูดดีแต่ตัวเองนั่นแหละตัวเปิดเลย”

“ใช่ ๆ แล้วมาโทษเราว่าเสียงดัง”

“นั่งนี้เดี๋ยวข้าตบปากซะเลย” บ้าจู้กว่าแล้วก็ทำท่าจ้วงมือหมาย
จะฟาด

“ว้าย อายนะบ้า” อีกฝ่ายร้องวิ๊ดว้ายขึ้นมาพลงเอามือป้องเป็น
พัลวัน

“พอ ๆ อย่าไปทำมันเลยพี่ มาเล่าต่อก่อนสิ สรุปีที่ว่านะใคร”
เหล่าแม่บ้านว่างงานจึงกดดันบ้าจู้ให้พูดความจริงออกมาให้
หมด ไม่งั้นคืนนี้พวกเธอไม่เป็นอันทำอะไร กินไม่ได้นอนไม่หลับเป็นแน่

“ก็จะมีที่ไหนละ ห้อง 604 ไงที่ตายไปเมื่อสองสามอาทิตย์ก่อน”

“ห๊ะ!!! พี่บ้าพูดจริงหรอ” เสียงประสานดังขึ้นจนบ้าจู้หูแทบแตก

“จริงสิวะ ข้าเห็นมากับตา” บ้าจู้ยืนยันหนักแน่น

“ทำไมดีพี่ เขาจะมาหลอกฉันไหม” ว่าพลงทำท่าลู่บนแขนมอง

ซ้ายมองขวาไปมาอย่างหวาดหวั่น

“เขาจะมาหลอกบ้าทำไมล่ะ บ้าไปทำอะไรให้เขาหรือไง”

น้ำเสียงเย้าแถมหยอกดั่งขึ้น

“อีนี่นะ เขาตายไม่รู้ตัวแบบนั้นเขาก็ต้องกลับมาสิวะ”

“จริงด้วย ทำไงดีล่ะบ้า”

“จะต้องทำอะไรล่ะก็ต่างคนต่างอยู่ คนตายไปแล้วก็คือตายไปแล้วจะมานั่งกลัวให้ได้อะไรขึ้นมา” บ้าจุกตอบกลับคล้ายไม่ใส่ใจ

“แล้ว...บ้าไม่กลัวเหรอก บ้าอยู่ห้องตรงกับเขาเลยนะ”

“ข้าไม่กลัวเหรอก จะไปกลัวอะไร” น้ำเสียงของบ้าจุกแอบสูงใน
ตอนท้าย

“นั่นสิ บ้านะน่ากลัวกว่าผีอีก”

“อีนี่ ภูจะตบให้จริง ๆ ก็คราวนี้แหละ” เสียงเอะอะโหวกเหวกดัง
ไปตลอดตั้งแต่สายจนจรดเย็น

เงี้ยวที่ได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดจากพี่แพรที่ไปแอบฟังเหล่าแม่บ้าน
ว่างงานที่นั่งจับกลุ่มสนทนาพาเพลินเรื่องของเหล่าลูกบ้านที่อาศัยอยู่ใน
แฟลตนี้อย่างสนุกสนาน เขากำลังนั่งสับสนมึนงกับข้อมูลมากมายที่
หลั่งไหลเข้ามาในหัวโดยเฉพาะเรื่องของตัวเองที่เหล่าแม่บ้านพูดถึงกัน
อย่างไม่เกรงใจ

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

“พี่รู้ว่าบ้าแกรู้ดีนะ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะรู้ดีขนาดนี้นะสิ” พี่แพรวหัวเราะลั่นลงไปนอนกมที่ห้องอยู่ที่พื้นห้องของเขา

ข้าเข้าไป ข้าอยู่นั่น

เจี๊ยมองภาพนั้นพลางกรอกตามองบนด้วยความปลงตก ดูท่าแล้วไม่ว่าเขาจะพยายามตีพลุหรือเก็บทรงอย่างไร ก็คงไม่ช่วยให้คนอื่นมองเขาในแง่ดีอีกต่อไป

“เฮ้อ...” เสียงถอนหายใจของเจี๊ยวดังขึ้นอย่างห้ามไม่ได้

“แล้วมีแค่นี้หรือครับ” เจี๊ยมเอ่ยถามกลับไป

“มีแค่นี้แหละ” พี่แพรวว่าพลางส่งรอยยิ้มหวานบาดใจกลับมา

“ครับ...ขอบคุณมากครับ ช่วยได้เลยละเลย”

เมื่อจบประโยคกล่าวขอบคุณจากเขา พี่แพรวก็หัวเราะจนน้ำตาเล็ดอย่างขบขันอีกรอบ ดูท่าเธอจะไม่ได้ทุกขรือนกับการสืบในครั้งนี้ ไม่ช่วยเสียเลยดีไหมเนี่ย

“เดี๋ยวคืนนี้เราลงไปพิสูจน์กัน” เธอว่าพลางขยิบตากวนประสาท

“จะพิสูจน์อะไรอีกครับ” เจี๊ยมถามกลับเสียงหลง

“ก็พิสูจน์ว่าบ้าๆไม่กลัวผีจริงรึเปล่าไง”

“พี่จะบ้ารึไงครับ”

“บ้าไม่บ้าเดี๋ยวก็รู้ เตรียมตัวได้แล้วไอ้หนู เราต้องไปปฏิบัติภารกิจ

กันแล้ว” เธอว่าพลางทำท่ายัดเส้นยัดสายคล้ายจะไปวิ่งราวใครที่ไหน

“พี่ไปคนเดียวเถอะ ผมคงไปด้วยไม่ได้” เจี้ยวหันหลังให้กับพี่แพรว เขาจะไม่ยอมเข้าร่วมแผนนี้เด็ดขาด หัวเด็ดตีนขาดยังไงก็ไม่ทำ

ความเสียบสนิทเข้าปกคลุมพื้นที่ภายในห้อง 605 ทันที เจี้ยวรู้สึกได้ถึงพลังงานเย็นยะเยือกบริเวณด้านหลังของเขา โดยเฉพาะหลังคอกที่รู้สึกได้ถึงกลิ่นไอของเส้นผมแถวท้ายทอยที่กำลังตั้งชันขึ้น

“จะไปได้ ๆ หรือจะไปด้วยน้ำตาจะหนู” ภาพของหญิงสาวร่างโปร่งแสงกำลังยืนจ้องเขม็งมาทางเขา ผมเผ้ายาวรุงรังพร้อมได้ตาแดงกำมอม่วงราวกับเคียดแค้นกันมาแต่ชาติปางไหน

“ครับ...” รู้สึกตัวอีกทีเขาก็เข้าอ้อมทรุดลงไปนั่งกับพื้นเผลอตอบตกลงอย่างปฏิเสธไม่ได้

“มันต้องอย่างนี้สิน้องรัก” พี่แพรวยิ้มหวานในทันที

เสียงในหัวของเจี้ยวดังขึ้นเป็นเพลง แล้วฉันเลือกอะไรได้ไหม
เลือกให้เธอเลิกยุ่งได้รีบล่า แต่เขาก็รู้คำตอบดีอยู่แล้วว่าตัวเองไม่มีทางเลือก

23.58 น.

ไฟในห้องบ้าจู้ยังเปิดอยู่มีเสียงโทรทัศน์ดังออกมาเบา ๆ บอกให้รู้ว่าคนในห้องอาจยังไม่หลับก็เป็นได้ เจี้ยวถามพี่แพรวว่าเราจะต้องทำ

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

ยังไปกับปฏิบัติการลับในครั้งนี่ เพราะนี่สุมเสี่ยงยิ่งกว่าตอนแอบเข้าห้องเธออีก

พี่แพรบอกว่าเราไม่ได้จะแอบเข้าห้องบ้างหรืออะไร แต่เธอแค่ตั้งใจจะแกล้งบ้างนิดหน่อย ข้อหาที่ชอบนินทาคนในแฟลตแล้วเอาไปพูดใส่สี่ตี่ไขเกินความจริง แอมเธอยังบอกอีกว่าเราอาจจะได้รู้อะไรบางอย่างที่คาดไม่ถึง

เจียวในตอนนี้อยู่แถวหน้าประตูห้องบ้าง กำลังมองซ้ายมองขวาอย่างหวาดระแวงอยู่ตลอดเวลา เขารู้สึกว่าตัวเองเหมือนเด็กที่กำลังจะแอบทำอะไรไม่ดีสักอย่าง ซึ่งมันก็ไม่ดีจริง ๆ แต่เขาก็ไม่มีทางเลือกเหมือนกันได้แต่หวังว่าบ้างจะไม่โกรธเขา

ทางด้านพี่แพรเธอกำลังรู้สึกประหลาดใจกับสภาพห้องของหัวหน้าสมาคมแม่บ้านว่างงานที่ชอบนินทาชาวบ้านเป็นงานอดิเรก เธอเดินสำรวจไปมาก็พบกับความประหลาดหลายอย่างที่เคยแอบสงสัยมาตลอดตั้งแต่ก่อนตาย เจ้าของห้องที่กำลังนอนหลับหงกคอปับอยู่หน้าโทรทัศน์เครื่องเล็กที่เปิดอยู่ ข้าวของที่วางระเกะระกะไม่เป็นที่ ทำให้ในห้องไม่ค่อยมีพื้นที่ว่างให้เดิน

เธอเดินเข้าไปใกล้บ้าง แล้วกระซิบข้างหูเสียงเบาแบบที่พอให้มีลมไปกระทบ

“บ้าจุก..” น้ำเสียงแผ่วเบาที่ไม่ค่อยคุ้นหูดังขึ้น

บ้าจุกแอบขยับตัวเอามือปิดหูที่กำลังรู้สึกเหมือนมีแมลงมากวน แต่ยังไม่ยอมล้มตาขึ้นมา พี่แพรจึงส่งเสียงเรียกอีกครั้ง

“บ้าจุก!” เสียงเรียกที่ดังขึ้นข้างหูชัดเจนและรู้สึกได้ถึงลมที่เป่ามาอย่างจังทำให้บ้าจุกสะดุ้งตื่นจนตัวโยนหันมองรอบตัวอย่างตื่นตระหนก

“ใครวะ ใคร...ใครเรียก” บ้าจุกกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เธอกำลังขึงใจกับตัวเองว่าเสียงที่ได้ยินเมื่อครูนั่นหูแว่วไปเองหรือมีคนเรียก

บ้าจุกเอามือกุมสร้อยพระที่ใส่อยู่ตลอดเวลา ดวงตาเบิกโพลงหายจากการร่งนอนเป็นปลิดทิ้งในทันที เธอเริ่มนึกไปถึงเรื่องที่น่างุนคุกกันเมื่อช่วงบ่ายเกี่ยวกับห้อง 604 หรือก็คือเรื่องของพี่แพร บวกกับเสียงที่ได้ยินคนเดินอยู่ในห้องข้างบนเมื่อคืนก่อนยิ่งทำให้คิดว่าอาจจะเป็นผีจริง

ทางด้านพี่แพรกำลังยืนขาบ้าจุกที่ทำทางเหมือนคนกลัวผี ทั้งที่ปากบอกว่าไม่กลัวแต่ตอนนี้กำลังสวดมนต์แผ่เมตตาหรืออะไรสักอย่าง

“ไปที่ชอบที่ชอบนะ อย่ามาหลอกหลอนกันเลย สาธุ” เสียงสาธุลากยาวกว่าปกติคล้ายหวังว่าให้สิ่งที่รู้สึกได้จากไปโดยเร็ว

เมื่อพบว่าไม่มีอะไรผิดปกติแล้ว บ้าจุกจึงลุกขึ้นเดินเข้าห้องน้ำ

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

หวังอาบน้ำให้สบายตัวสบายใจจะได้นอนหลับฝันดีถึงเลขาเด็ด เผื่อจะได้มีเงินไปซื้อโทรทัศน์เครื่องใหม่อย่างนั่งแบงก์ที่มาไม่ให้ฟังเมื่อวันก่อน

เสียงน้ำกระทบพื้นดังซ่าซันไม่ขาดสายพร้อมเสียงฮัมเพลงอย่างสบายอกสบายใจ

“ตั้งแต่เป็นสาวเต็มกาย หาผู้ชายถูกใจไม่มี...” เสียงบ๊ากุร้องเพลงอย่างอารมณ์ดีคลอไปกับเสียงดนตรีในโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้

ขณะที่กำลังสระผมและร้องเพลงไปด้วยนั้น จู่ ๆ เสียงเพลงที่เปิดไว้ก็ค่อย ๆ เบาลงแล้วก็ดับไปทั้งที่ยังไม่จบเพลง บ๊ากุที่กำลังเคลิ้มไปกับเพลงเป็นอันต้องชะงักไปชั่วครู่จึงรีบล้างหน้าและเปิดประตูออกไปพร้อมชะโงกหน้ามาดูว่าทำไมเพลงถึงเงียบไป แล้วก็พบว่าจากหน้าจอที่เปิดเพลงทิ้งไว้เหลือเพียงจอสีดำสนิท ทั้งห้องเงียบสนิท ได้ยินเพียงเสียงพัดลมเครื่องเก่าดังหึ่ง ๆ อยู่กลางห้อง

บ๊ากุหันมองซ้ายขวาก็ไม่พบใครนอกจากตนเอง พุดพลบใจตนเองว่าคงเพราะโทรทัศน์มันเก่าแล้วจึงดับไปเอง จากนั้นก็รีบกลับเข้าไปอาบน้ำให้เสร็จแล้วออกมาเป่าผม ขณะที่กำลังเป่าผมก็เปิดเพลงโปรดเพลงเดิมของตัวเองไปด้วย คาราโอเกะขนาดย่อมจึงเกิดขึ้นอีกครั้ง

“เสียบหูให้ตั้งหลายหน เสียบหล่น เสียบหล่น ตั้งห้าหกที่...” พร้อมทำท่าทางโยกตัวไปมาเหมือนกับตัวเองเป็นฟุ่มพวงก็ไม่ปาน

“ตึก_” เสียงตัดขาดหายไปอีกครั้งทำให้ป้าจุกที่กำลังร้องเพลงไปอย่างเพลินอารมณ์เป็นอันต้องชะงักอีกครั้งเพราะถูกขัดจังหวะในตอนสำคัญ

“อ้าว อะไรวะไอ้ทิวี่บ้า คนกำลังมัน” เสียงป้าจุกบ่นยาวยาวใส่โทรทัศน์คู่ใจของตน แล้วจึงหยิบเอารีโมตมากดเปิดต่อ

“ตึกใจตื่นตอนตีสี่ แหม../ป้าจุก” เสียงเรียกชื่อดังขึ้นจากด้านหลัง

“ว้าย!” ป้าจุกสะดุ้งร้องกรี๊ดออกมาด้วยความกลัวจนเผลอทำรีโมตหลุดมือ ทำให้เสียงเพลงหยุดชะงักอีกครั้ง

“เฮ้อ เสียตายจัง...ต้องร้องต่อให้จบสิป้า” พี่แพรวร้องต่อจนจบตอนด้วยน้ำเสียงเหมือนนักร้องไมค์ปลดหนี้

ป้าจุกนั่งตัวแข็งที่อยู่กับที่ไม่กล้าหันไปไหน อ้าปากค้างมือกำสร้อยพระไว้แน่น ถึงจะมองไม่เห็นแต่ก็ได้ยินเต็มสองหู คราวนี้ชัดเจนแจ่มแจ้งจนคิดเป็นอย่างอื่นไม่ออก

“พะ..พะ...” เสียงอ้ำอึ้งติดขัดคล้ายคนพูดติดอ่าง

“ไม่ใช่ผี นี่แพรว ชื่อแพรวไง” พี่แพรวพูดเสียงหวานตอบกลับไปอย่างอารมณ์ดีพร้อมขยิบตาให้หนึ่งครั้งแม้ป้าจุกจะมองไม่เห็น

“กรี๊ดดดด! ช่วยด้วยย ยอย่ามาหลอกกันเลยแพรวเฮียซ่าไม่เคย

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ไปทำอะไรให้เอ็งเลยนะ ไม่แค้ยยย” บ้าจุกทรุดลงไปกองกับพื้นห้อง
พลางร้องโหยหวนขอความเห็นใจ

“ฉันแค่อยากถามบ้านิดหน่อยเอง”

“ข้าไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น ข้าไม่ได้ยินอะไรเลย...” บ้าจุกปิดตา
ก้มหน้าคร่ำครวญมือก็พนมไปด้วย เป็นภาพที่ตลกมากจนพี่แพรขำ
น้ำตาเล็ด

“ข้าไม่รู้จริงหรือ” พี่แพรจงใจพูดซ้ำ ๆ ลากเสียงยาว ๆ ให้ดูน่า
กลัวเพื่อให้บ้าจุกกลัวมากกว่าเดิม

“ฮือออ ข้าไม่รู้เลยลูกเอ๊ย ข้าไม่ได้เอาอะไรมาเลยนะ” บ้าจุกร้อง
คร่ำครวญแทบฟังไม่ออกว่าพูดอะไร

“บ้า-จุก” พี่แพรก้มหน้าลงเสมอบ้าจุกแล้วพูดเสียงต่ำที่ละคำ
เป็นจังหวะชวนใจเต้นด้วยความหลอน

“กรีดด..” บ้าจุกส่งเสียงหวีดร้องด้วยความกลัวสุดขีดแล้วหมด
สติล้มพับลงไปนอนกองกับพื้นห้องอย่างสิ้นฤทธิ์

เสียงร้องโวยวายที่ดังขึ้นต่อเนื่องมาระยะหนึ่งเพิ่งเงียบไป ทำให้
เจ็ยวที่ยืนขาสั่นอยู่หน้าห้องบ้าจุกรู้สึกใจคอไม่ดีขึ้นมา เขาคิดไปต่าง ๆ
นานานว่า อาจเกิดเรื่องไม่ดีเข้าแล้ว บ้าจุกอาจจะตายแล้วกลายเป็นผีมา
หลอกเขาก็คงเหมือนผีแพร แล้วผีสองตัวก็คงสู้กันทำให้ชีวิตของเขาไม่

สงบสุขตลอดกาล

“พี่ทำอะไรบ้าเขา เขาตายแล้วใช้ไหม” เจี๋ยถามอย่างร้อนรน
เมื่อเห็นพี่แพรวเดินทะลุประตูห้องบ้าจุกออกมา

“จะบ้าไร๊ว บ้าแกแค่ตกใจแล้วก็เป็นลมไป ตอนนั้นนอนกรนไปละ”
พี่แพรวพูดอย่างอารมณ์ดีคล้ายกับไม่ได้ทำอะไรผิด

“พี่แน่ใจนะว่าแค่เป็นลม” เจี๋ยยังไม่หายใจดีมือจับลูกบิดแน่น
“ผมได้ยินปากรีดเหมือนเจอโปรโมชันลดครึ่งราคาในห้าง”

“โอ๊ย แกก็เวอร์ บ้าจุกนะ แค่มพัดแรงยังร้องเหมือนโดนผีหลอก
เองได้เลย” พี่แพรวยกไหล่

ทั้งคู่ยืนฟังอยู่หน้าห้อง เสียงกรนจากด้านในดังเป็นจังหวะ
สม่ำเสมอ

ครอกกก... ครอกกก...

“เห็นไหม ยังกรนอยู่เลย” พี่แพรวพูดพลางทำหน้าภูมิใจเหมือน
เพิ่งไขว่มายากสำเร็จ แต่จู่ ๆ เสียงกรนก็สะดุดเงียบไป เจี๋ยกับพี่แพรว
ชะงักพร้อมกัน

จากนั้นเสียงแหบ ๆ ของบ้าจุกก็ดังลอดประตูออกมาทั้งที่เหมือน
เจ้าตัวยังนอนอยู่

“ข้า... ข้าบอกแล้วว่าไม่ได้ยินอะไร...”

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

เสียบไปอีดีใจหนึ่ง

“...ไม่ได้ยินตอนของตกแตก... แล้วก็ไม่ได้ยินเสียงคนเดินลง
บันไดตอนตีสอง...” เจี้ยวค่อย ๆ หันไปมองฟี่แพร ตาโตพอ ๆ กับไขไก่
เบอร์ศุณย์

“บ้าไม่ได้ยิน... จริง ๆ หรือฟี่”

ฟี่แพรหรีต้ายมุ่มปากแบบที่เจี้ยวเริ่มไม่ชอบใจทุกครั้งที่เห็น

“...ข้าไม่เห็นหน้ามันชัด ๆ หรือ... เห็นแค่แหวนวงนั้น...
แหวนทองหัวดำ ๆ นั้นแหละ...” เสียงบ้าจุกพึมพำต่อเหมือนคนละเมอ

เสียบ

เสียบจนได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้น

แล้วบ้าจุกก็พึมพำทิ้งท้ายเบา ๆ

“...แต่ถ้ามันรู้ว่าข้าเห็น มันต้องกลับมาแน่...” แล้วเสียงกรนก็ดัง
ต่อทันทีเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ดูเหมือนบ้าจะ ‘ไม่รู้อะไรเลย’ จริง ๆ นะ” เธอพูดเสียงเรียบ

เจี้ยวได้แต่ยืนตัวแข็งอยู่หน้าห้องบ้าจุกเพราะจู่ ๆ คำว่า ได้ยิน
เสียงของตกแตก ก็ลอยวนอยู่ในหัวเขาไม่ยอมหายไปไหน

และบางอย่างในแฟลตแห่งนี้... อาจจะยังไม่จบง่าย ๆ อย่างที่คิด

บทที่ 6 คนดีที่ไม่น่าไว้วางใจ

เสียงกรีดร้องของป้าจุกเมื่อคืนยังดังก้องอยู่ในหัวเจี๊ยว แม้ตอนนี้จะเป็นเช้าวันใหม่แล้วก็ตาม เป็นเช้าที่แพลตฟอร์มตกติเกิดเหตุ นักพิราบยังคงประชุมกันบนสายไฟเหมือนมีวาระแห่งชาติ ส่วนป้าจุกก็นั่งประจำตำแหน่งหน้าแพลตฟอร์มเหมือนเดิม...แต่วันนี้มีบางอย่างไม่เหมือนเดิม

ป้าแกเจี๊ยบ...เจี๊ยบบแบบผิดธรรมชาติ ปกติช่วงแปดโมงเช้าจะเป็นเวลาข่าวภาคประชาชน ป้าจุกจะเริ่มรายงานสถานการณ์ตั้งแต่ใครซักผ้าบิดไม่หมด ไปจนถึงใครกลับบ้านดึกผิดวิสัย แต่วันนี้ป้าแกเอาแต่นั่งนิ่ง มือกำแก้วกาแฟแน่น สายตาล่องลอยเหมือนกำลังนึกถึงอะไรบางอย่างในหัว

ท่าทางเจี๊ยบ ๆ ของป้าแกก็ทำให้เขาแอบขำเหมือนกัน เพราะทุกที่เป็นอันต้องได้ขยับปากพูดไม่หยุด ขอมีส่วนร่วมและรู้เห็นในเรื่องของคนอื่นตลอด แต่นี่กลับนั่งเจี๊ยบมองซ้ายมองขวาไปมาเหมือนระแวงว่าจะมีอะไรโผล่แบบไม่ทันตั้งตัว สงสัยคงจะจำได้สีเทาว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น

“สมน้ำหน้าป้าจุกโดนชะบั้ง หงอไปเลย” พี่แพรหัวเราะอย่างมีความสุขเมื่อเห็นท่าทางแสนหงอยของป้าจุก

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

“พี่ก็...ทำแบบนี้ไม่ได้เลยนะครับ” เขาแก่งทำเสียงดูใส่พี่แพรทั้ง
ที่ในใจก็รู้สึกแบบเดียวกัน

รู้สึกดีซะมัด...

“ทำเป็นเดินลงไปซื้อของใหม่ละ อาจจะมีฮากว่านี่อีกนะ”

“ก็ดีครับ ผมอยากได้ดินสอกดด้ามใหม่อยู่พอดี”

ทั้งคู่เดินออกจากห้อง 605 มาด้วยกัน พี่แพรเดินตัวลอยไปมา
อย่างสบายอารมณ์ เจี้ยวได้แต่ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจกับความขี้เล่นของ
เธอ จะว่าไปช่วงนี้เหมือนเขาจะเริ่มเห็นพี่แพรชัดขึ้น ไม่ใช่ร่างโปร่งแสง
แบบช่วงแรกที่เขาเจอกัน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรแต่เจ้าตัวก็ดูจะดีใจที่ตัวเอง
เริ่มมีตัวตนมากกว่าเดิม ถึงขั้นบอกอย่างนี้บ่อยดูเหมือนคนมากกว่าผีอีก

เมื่อเดินลงมาถึงชั้นล่างก็เห็นป้าจุกนั่งอยู่กับเหล่าสมาคมแม่บ้าน
ตามเดิม แต่ที่ไม่เหมือนเดิมก็คงจะมีแต่ป้าจุกที่เสียบไป เมื่อเขาเดินผ่าน
โต๊ะม้าหินเสียงพูดคุยก็เบาลงแต่พอให้ได้ยินไล่หลังมาแบบเบา ๆ

“ลงมานู่นละ” เสียงแม่บ้านคนหนึ่งเอ่ยขึ้นมา

“อย่าเสียงดังสิ” อีกคนปรามให้เบาเสียงเพราะกลัวเจี้ยวจะได้ยิน
ว่าพูดถึงเขา

ป้า ๆ คิดว่าเขาไม่รู้ตัวหรืไงนะ

ในขณะที่เขาปรายตามองก็แอบเห็นว่าป้าจุกนั่งเสียบกริบ ไม่

กล้ามองหน้าแล้วพูดถึงเขาแต่อย่างใด ทั้งที่ทุกที่เดินผ่านให้เห็นไม่ได้เป็นอันต้องมองด้วยสายตาเหมือนคนรู้ทันตลอดเวลา มาคราวนี้คงจะกลัวเข้าจริง ๆ

ร้านที่มาซื้อของอยู่ไม่ไกลจากตัวแพลตฟอร์ม เพียงแค่เดินออกมาแล้วเลี้ยวซ้ายก็จะเจอกับร้านขายของที่ขายแทบทุกอย่างในราคาย่อมเยา เจียวเดินเข้ามาในร้านพร้อมพี่แพร์ที่ทำท่าทางชี้ชวนดูนู่นนี่

“อันนี้พี่เคยกิน อร่อยดีนะ เปี้ยว ๆ หวาน ๆ” พี่แพร์ชี้ให้เขาดูขนมเจลลี่รูปแดงโมที่เคยกิน เขาพยักหน้ารับรู้ในสิ่งที่เธอบอกแล้วเดินไปหยิบมาหนึ่งห่อ

จากนั้นจึงเดินไปโซนเครื่องเขียนตามที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก เขาเดินดูดินสอกดยี่ห้อที่ใช้ประจำ ขณะนั้นเองก็มีลูกค้าคนใหม่เดินเข้ามาร้าน เป็นผู้ขายที่ใส่ชุดเหมือนช่างซ่อมทั่วไป ชุดสีกรมท่าแขนสั้นมีลายแถบสีขาวคาดทับ ใส่หมวกสีน้ำตาลเข้มทำให้มองเห็นใบหน้าส่วนบนไม่ชัดเจน สะพายกระเป๋าใบสีดำเก่า ๆ ใบหนึ่ง

เจียวละความสนใจแล้วหันมามองดินสอกดตรงหน้าอีกครั้งเมื่อตัดสินใจได้ เขาก็หยิบเอาอันที่ถูกใจและเดินไปจ่ายเงิน พี่แพร์เดินมาหยุดอยู่ข้าง ๆ แล้วก็บรรยายว่า เมื่อก่อนเธอก็มาที่นี้เคยซื้อนู่นนี่นั่น แล้วปิดท้ายด้วยว่าเจ้าของชี้เหนียวชอบจับผิดลูกค้า เขามาซื้ออยู่บ่อยครั้งก็

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

ไม่เห็นว่าจะจับผิดตรงไหน รู้สึกว่าช่วงนี้พี่แพรจะขี้นมากขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนบ้าแถว ๆ นี้

“สืลืบบาทคะ” เสียงพนักงานบอกราคาดังขึ้น

เจี๊วล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงเพื่อหยิบเหรียญสิบ แต่จู่ ๆ เหรียญก็หลุดจากมือ กลิ้งตกลงพื้นเสียงดัง แกร้งเบา ๆ

เขากำลังจะก้มตัวลงไปเก็บ ทว่ามีมือของผู้ชายคนหนึ่งยื่นไปหยิบมันขึ้นมาก่อน นิ้วก้อยของชายคนนั้นสวมแหวนวงหนึ่งที่ดูสะดุดตา

เจี๊วเงยหน้าขึ้นมอง จึงเห็นว่าเป็นลูกค้าใส่ชุดช่างที่เพิ่งเดินเข้าร้านมาก่อนหน้านี้

“ขอบคุณครับ” เขาเอ่ยเบา ๆ พร้อมก้มหัวให้อีกฝ่าย

ชายคนนั้นเพียงพยักหน้ารับไม่พูดอะไร ก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากร้านไป เจี๊วรับเหรียญคืนแล้วยื่นให้พนักงาน เมื่อจ่ายเงินเรียบร้อยแล้วจึงเดินออกจากร้านกลับไปที่พัก แพลต เมื่อเดินมาถึงเขาก็พบกับชายคนเมื่อกำลังพูดคุยกับเหล่าแม่บ้านว่างงานอยู่หน้าทางขึ้นตึก

“อ้าวต้นมาพอดีเลย พี่ว่าจะให้ต้นดูโทรศัพท์ให้พี่หน่อย จู๊ ๆ มันก็ดับเองทั้งที่ไม่ได้กดปิดเครื่อง” เสียงพี่คนหนึ่งที่นั่งอยู่กับกลางวงเอ่ยทักชายคนนั้น

เจี๊วที่เดินตามหลังมาชะลอฝีเท้า ถึงได้รู้ว่าชายคนนั้นชื่อ ต้น

สงสัยจะเป็นคนในแพลตฟอร์มแต่เขากลับไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลย

คนที่ต้นพยักหน้าเบา ๆ ก่อนตอบสั้น ๆ “ได้ครับ” น้ำเสียงไม่ดังนัก คล้ายคนไม่ค่อยชินกับการเป็นจุดสนใจ

“เดี๋ยวพี่รอตรงนี้” เสียงพี่คนเดิมพูดทิ้งท้าย

ต้นเดินเลี้ยววงสนทนาเข้าไปในตึก แล้วไปหยุดยืนรอลิฟต์ตัวเก่าที่ส่งเสียงตึงตังเบา ๆ เจี้ยวรีบตามเข้าไปเพราะซีเกียจเดินขึ้นบันไดระหว่างยืนรอ เขาแอบเหลือบมองชายข้างตัวอย่างแนบเนียน ดูท่าจะอายุี่สิบกว่า ๆ แก่กว่าพี่แพรวเล็กน้อย ไหล่ค่อนข้างห่อเล็กน้อยเหมือนคนไม่ค่อยมั่นใจ มือข้างหนึ่งกำสายกระเป๋าเบ้แน่นเกินความจำเป็น และที่นิ้วก็อ้อยข้างขวายังมีแหวนวงนั้นอยู่

ไฟตัวเลขเหนือประตูกะพริบซ้ำ ๆ ก่อนจะค้างอยู่ที่ชั้นสาม ต้นยืนกดปุ่มซ้ำหนึ่งครั้งอย่างใจเย็น สีหน้าไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ ต่างจากเจียวที่เริ่มลุ้นว่าลิฟต์จะค้างกลางทางอีกหรือเปล่า

ลิฟต์มาถึงพร้อมเสียง กิ่ง เบา ๆ ประตูเหล็กเลื่อนเปิดซ้ำ ๆ เหมือนคนง่วง ต้นก้าวเข้าไปก่อน เจียวตามเข้าไปยืนชิดผนังอีกฝั่ง กดปุ่มเลข 6 ไฟสีส้มกะพริบติดขึ้น ภายในลิฟต์เงียบกว่าปกติ มีเพียงเสียงเครื่องกลครางต่ำ ๆ เป็นจังหวะ

“ชั้นไหนครับ” ต้นเอ่ยถามขึ้นโดยไม่หันมามอง

#แพลตฟอร์มนี้มีอยู่ข้างห้อง

เจ็วพลอสะดั่งเบา ๆ ก่อนตอบออกไป “ขึ้นหกดครับ”

ต้นพยักหน้าอีกครั้ง เหมือนเขาเป็นคนที่ใช้การพยักหน้ามากกว่าคำพูด

เกิดความเจ็บขึ้นในตู้ทึบทรงสี่เหลี่ยมนี้ มันไม่ใช่ความเจ็บแบบคนเกรงใจที่ไม่กล้าพูดกัน แต่เป็นความเจ็บที่เหมือนกำลังรอฟังอะไรบางอย่าง

เจ็วแอบมองผ่านเงาสะท้อนในกระจกสเตนเลสด้านหลัง เห็นใบหน้าและแววตาที่นิ่งสงบของต้น ดวงตาไม่กะพริบอยู่ครู่หนึ่งคล้ายกำลังจดจ่อกับเสียงที่เขาไม่ได้ยิน ทันใดนั้น ไฟในลิฟต์ก็กะพริบหนึ่งครั้ง
พริบ!

เจ็วสะดุ้งโดยไม่รู้ตัว ต้นชะงักเพียงเสี้ยววินาที ก่อนจะเงยหน้ามองกล้องวงจรปิดมุมบนขวาของลิฟต์ สายตานั้นเรียบนิ่ง ต่างจากท่าทางซึกัลวก่อนหน้าอย่างประหลาด แล้วเขาก็หลบตาลงอย่างรวดเร็วเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เจ็วรู้สึกหัวใจเต้นแรงขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล เขาไม่รู้ว่าเพราะไฟกะพริบหรือเพราะสายตาเมื่อครู่ของต้นกันแน่ ลิฟต์กระตุกเบา ๆ ก่อนหยุดที่ชั้นหก
ติ๊ง!

ประตูลิฟต์เปิดออก ต้นก้าวออกไปก่อนเข้า ๆ เหมือนไม่รีบร้อน

ทั้งที่ปกติเขาควรลงชั้นอื่น เพราะเจี๊วก็ไม่เคยเห็นเขาอยู่ชั้นนี้

เจี๊วเดินตามออกมา ทางเดินยาวของชั้นหกเจี๊วบดปิดปกติ
หลอดไฟนีออนเหนือหัวส่องแสงซีด ๆ ต้นหยุดยืนอยู่กลางทางเดินครู่
หนึ่ง ไม่ได้หันมามอง แต่เหมือนรู้ว่าเจี๊วกำลังมองเขาอยู่

บรรยากาศมันหนัก...เหมือนอากาศรอบตัวถูกกดทับ ทันใดนั้น
เสียงคั่นเคยกั้ดดังข้างหูเจี๊ว

“มองอะไรเข้านักหนา เดี่ยวเขารู้ตัวก็หัวว่าน้องปลื้มพี่เขานะ”

เจี๊วสะดุ้งเอื้อมหันไปมองก็เห็นพี่แพรยืนกอดอกฟังประตูห้อง
ตัวเอง ผมยาวสยายเล็กน้อยเพราะลมที่ไม่มีอยู่จริง

“พะ—พี่แพร มาเจี๊บบ ๆ อีกแล้วนะ” เขากะชิบถามเสียงเบา
พลางมองค่อนอีกฝ่าย

“ก็พี่ไม่ต้องเดินไ้” เธอยกคิ้ว

เจี๊วรีบหันไปมองต้นอีกครั้งแต่ต้นไม่ได้หันมา เขาเดินต่อไปสุด
ทางเดิน ก่อนจะหยุดตรงกล่องเหล็กเล็ก ๆ ที่ติดอยู่ตรงผนัง คือกล่อง
ควบคุมสายไฟของชั้นหก

“เขาเป็นใครหรือพี่” เจี๊วกระชิบ

พี่แพรมองตาม ก่อนจะตอบสบาย ๆ

“อ้อ ต้นนะหรอ ข้างกล่องวงจรปิดของแฟลตนี้” คำตอบของพี่

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

แพรวทำให้เจี๊วชะงักไปชั่วครู่

“ซ่อมได้ทุกอย่างเลยนะ ไฟดับ ลิฟต์ค้าง กล้องเสีย สายไฟช็อต เขาทำหมด” เธอเว้นจังหวะเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มบาง ๆ

“เพราะงั้น...ถ้าจะมีใครรู้ว่าในแฟลตนี้เกิดอะไรขึ้นบ้างก็คงเป็นเขานั่นแหละ” ปลายประโยคนั้นทำให้เจี๊วขมขื่นโดยไม่รู้ตัว

ต้นเงยหน้าขึ้นช้า ๆ และเป็นครั้งแรกที่เขาหันมาสบตากับเจี๊วตรง ๆ เป็นแววตาที่ต่างจากที่เจอกันก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง

เจี๊วรีบเดินเข้าห้องตัวเองแล้วปิดประตูทันที เหลือเพียงบานประตูบาง ๆ ที่คอยช่วยกันความคิดฟุ้งซ่านที่ตักมันอยู่ในหัวเอาไว้ได้ เขาฟังหลังกับประตูแล้วสูดลมหายใจเข้าลึก

ภาพท่าทางของคนซื้อตั้นยังชัดเจนอยู่ในหัว โดยเฉพาะแววตาเมื่อครู่ที่พี่ตั้นมองมา มันทำให้เขารู้สึกขนลุกอย่างบอกไม่ถูก ไหนจะทำทางที่ดูเป็นคนเงียบ ๆ ซื่อาย พูดเสียงเบา ๆ เหมือนคนไม่มั่นใจในตัวเอง ทำให้เขารู้สึกถึงตัวเอง แต่แววตาในลิฟต์กับเมื่อครู่นี้ขัดกับบุคลิกทั้งหมดอย่างสิ้นเชิง

“คิดอะไรอยู่” เสียงพี่แพรวดังขึ้นจากปลายเตียง

เจี๊วหันไปมอง เธอนั่งแกว่งขาอยู่กลางอากาศอย่างสบายใจผิดกับเขาอย่างชัดเจน

“ผมว่ามันแปลก ๆ” เขาพูดซ้ำ ๆ “บ้าจุพุดถึงแหวนเมื่อคืน จำได้ไหม”

“แหวนหัวดำ” พี่แพรพยักหน้า “แต่ต้นใส่แหวนสีเงินเกลี้ยง ๆ”

เขาเดินไปนั่งที่โต๊ะเขียนหนังสือ พลองพยายามเรียบเรียงความคิด

“แล้วเขายังเป็นช่างกล่องวงจรปิดอีก ถ้าคืนที่พี่...” เขาชะงักไปนิดหนึ่ง “ถ้าคืนนั้นมีอะไรน่าสงสัย เขาต้องรู้”

พี่แพรหรีตาเล็กน้อย “หรือไม่ก็...เป็นคนทำให้มันหาย”

ห้องเจียบลงทันที เจียวเฒ่ปาก “แต่เขาดูซึกลวนะพี่”

“คนซึกลวักโกหกเป็น” พี่แพรตอบเรียบ ๆ “บางที่เขาอาจแกล้งทำเป็นซึกลวักก็ได้”

คำพูดนั้นทำให้เจียวขุ่นลุกชัน เขานึกย้อนไปถึงท่าทางของพี่ต้นตอนที่อยู่ในลิฟต์กับแวตาทิมองกันก่อนหน้านี้

“ถ้าเราอยากได้เบาะแสเพิ่ม เราต้องเข้าหาเขา” เจียวพูดเหมือนสรุปกับตัวเอง

“แล้วจะเข้าหาแบบไหนละ เดินไปถามตรง ๆ ว่า ‘พี่ครับ คืนที่พี่แพรตาย มีใครเข้าไปในห้องนอกจากเธออีกไหมครับ’ แบบนี้เหวอ” พี่แพรทำเสียงเลียนแบบ

“โห ผมไม่โง่ขนาดนั้นหรอกครับ” เขากรอกตาให้ประโยคหลอก

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

ดำของพีแพร่ก่อนจะบอกต่อ “ผมจะทำที่เป็นของหายแล้วขอคุณลุง”

พีแพร่ยิ้มมุมปาก “แล้วถ้าเขาไม่ให้ดูล่ะ”

“งั้นก็ยื่นาสงสัย” ทั้งสองสบตากัน

แผนมันฟังดูง่ายแต่จะทำได้ไหมก็อีกเรื่อง ยิ่งต้องโกหกเขาก็รู้ตัว
ดีกว่าโกหกไม่เก่งแค่ไหน แต่เมื่อมาถึงขั้นนี้แล้วจะถอยก็คงไม่ทัน

“งั้นเริ่มเย็นนี้เลยเด็กใหม่” พีแพร่ยกคิ้วให้เขา

“ครับ” เจียวพยักหน้าแม้หัวใจจะเต้นแรงเหมือนจะทะลุออกจากอก

ช่วงเย็นของแฟลตมักเงียบกว่าที่คิด หลังห้าโมงคนทำงานทยอย
กลับมา เสียงประตูเหล็กเลื่อนดังเป็นระยะ แต่พอเข้าห้องกันหมดโถง
ทางเดินก็กลับมาว่างเปล่าอีกครั้ง เหลือเพียงเสียงหลอดไฟนีออนส่ง
เสียงจืด ๆ เบา ๆ

ต้นนั่งอยู่ในห้องเล็ก ๆ ข้างตู้ควบคุมไฟของอาคาร ห้องนี้ไม่มี
หน้าต่าง มีเพียงจอมอนิเตอร์ที่ต่อกับกล้องวงจรปิด หน้าจอส่วนใหญ่ดับ
สนิท เขารู้ว่ามันเสียมาสองเดือนแล้ว รู้ตั้งแต่วันแรกที่เครื่องบันทึก
ข้อมูลหยุดทำงาน

แต่ไม่มีใครสนใจจะซ่อม

ไม่มีใครคิดว่ามันสำคัญ

เขาหลับนึ่วก้อยข้างขวาเบา ๆ แหวนสีเงินเกลี้ยงสะท้อนแสงจาก

หลอดไฟเหนือหัว สายตาเหม่อลอยเหมือนกำลังนึกถึงอะไรบางอย่าง

ก็อก ๆ

เสียงเคาะประตูกระจกเบา ๆ ดังขึ้น

ต้นสะดุ้งเล็กน้อยก่อนตอบ “ครับ...”

ประตูเปิดออก เจี๋ยวยืนอยู่ตรงนั้นสีหน้าดูเกรงใจนิด ๆ

“เอ่อ..พี่ครับ ผมขอโทษที่รบกวนครับ พอจะมีเรื่องอยากให้อายุ

หน่อยครับ”

“มีอะไรหะครับ” ต้นมีท่าทีประหลาดใจที่เห็นเด็กเมื่อตอนบ่ายมาหา

“คือ...ผมทำของหายครับ” เจี๋ยวเกาหัวเหมือนคนไม่มั่นใจ

“เหมือนจะหล่นแถวลิฟต์ไม่กี่แถวบันได พอจะขอดูกำลังได้ไหมครับ”

คำขออนุญาตทำให้ต้นนิ่งไป

เขาไม่ได้ตอบทันที สายตาเลื่อนจากหน้าเด็กหนุ่มไปยัง
จอมอนิเตอร์ที่เรียงกันอยู่บนผนัง ก่อนจะวกกลับมาหยุดที่ดวงตาของ
เจี๋ยวอีกครั้ง เหมือนกำลังชั่งน้ำหนักบางอย่าง

“กล้องมัน...” เขาชะงัก

เจี๋ยวทำหน้าซื้อที่สุดในชีวิต “พอจะดูให้ได้ไหมครับ”

“กล้องมันเสียนะ เสียมาได้สองเดือนแล้ว” ต้นตอบเสียงเบา

พรางเสียงริมฝีปาก

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

“เสียทุกตัวเลยเหรอกครับ” เจี้ยวถามกลับอย่างขงใจ

“ก็ไม่เหรอก บางตัวยังเปิดติด แต่ดูย้อนหลังไม่ได้ดูได้แค่ภาพสด”

“อ้อ...เหรอกครับ” เจี้ยวพยักหน้าสีหน้าแลดูผิดหวัง “ผมนี่กว่าจะได้ดู” หรือไม่ก็หลอกได้แนบเนียนเกินไป

ต้นมองเขานิ่ง ๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถามเสียงต่ำ “ของน้องหน้าตาแบบไหนเหรอก”

“ก็...เหรียญครับ” เจี้ยวตอบในทันที “หายไปหนึ่งเหรียญ”

ต้นชะงักไปครู่หนึ่ง

เหรียญเดียว?

บรรยากาศในห้องแคบ ๆ อึดอัดขึ้นอย่างประหลาด เสียงพัดลมระบายความร้อนของเครื่องดังหึ่ง ๆ อยู่เบื้องหลัง

“ถ้าแค่เหรียญ...” ต้นพูดซ้ำ ๆ พลางเอามือสอดเข้ากระเป๋ากางเกง “บางที่...มันอาจไม่ได้สำคัญขนาดต้องดูกล้องก็ได้เนะครับ”

เจี้ยวสะดุ้งเล็กน้อย “เอ่อ...คือ...ของสำคัญนะครับ ที่บ้านให้มา” เขารีบเสริม “มันมีความหมาย...”

ต้นไม่ตอบทันที ดวงตาเขาเฝ้ามองสีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง เหมือนกำลังพยายามจับผิด

“แล้วหายไปนานหรือยัง” เขาจ้องเจี้ยวตาไม่กระพริบ

“ก็...สั๊กพักแล้วครับ” เจี้ยวแอบกลืนน้ำลายเบา ๆ “ประมาณสองสามอาทิตย์ก่อน”

กิ๊ก กิ๊ก

เสียงพัดลมระบายความร้อนดังซัดกลางห้องแคบ ๆ

“สองสามอาทิตย์ก่อน” ต้นทวนซ้ำ ๆ “ทำไมถึงเพิ่งมาหาล่ะ”

คำถามนั้นทำเจี้ยวใจระตุก เขารู้สึกเหมือนกำลังถูกสอบสวนมากกว่าได้รับความช่วยเหลือ

“ผม...เพิ่งแน่ใจว่ามันหายจริง ๆ ครับ ตอนแรกคิดว่าลืมนไว้ในห้อง” เขายิ้มแห้ง ๆ “พอหาไม่เจอเลยลองมาถามดู”

ต้นยังคงเงิบแหวดตาของเขาหลุ่มลึกเกินกว่าจะอ่านออก ทันใดนั้นประตูห้องควบคุมก็ถูกเปิดเข้ามาอย่างกะทันหัน

“อ้าว ต้นอยู่พอดีเลย” เสียงทุ้มเรียบดังขึ้น

ชายวัยประมาณยี่สิบปลาย ๆ สวมเสื้อเชิ้ตเรียบหรูพับแขนเสื้อถึงข้อศอกยืนอยู่หน้าประตู แหวดตามกริบกวาดมองเข้ามาในห้องอย่างรวดเร็ว

ต้นรีบขยับตัวเล็กน้อย “คะ...ครับ คุณก้อง”

คุณก้อง ลูกชายเจ้าของแฟลต

ในขณะที่เจี้ยวกำลังมึนงงว่าบุคคลที่เข้ามาใหม่คือใคร แล้วเป็นอะไร

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

กับพี่ต้น

สายตาของคุณก้องหยุดอยู่ที่เจี๊ว “มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”
น้ำเสียงสุภาพเอ่ยถามอย่างใส่ใจ

“ผม...ทำหยาบคายครับ เลยมารอคุณก้อง” เจี๊วตอบ

“กลัغمั่นเสียไม่ใช่หรอ” คุณก้องย้อนถามต้นทันที

“ครับ...แต่ภาพสตั๊ดได้บ้างตัวครับ” ต้นตอบเสียงเบากว่าเดิม

คุณก้องพยักหน้าช้า ๆ เหมือนจดจำข้อมูลบางอย่างไว้

“ดีแล้วยังพอใช้ได้” เขาพูดเรียบ ๆ “ช่วงนี้ก็ระวังกันเองหน่อยนะ”

สายตาคนนั้นหันกลับมามองเจี๊วอีกครั้ง “ต้องขอโทษด้วยนะที่
กลัغمั่น จะรีบให้ต้นซ่อมให้ละกัน อย่างกังวลมากเลยนะเดี๋ยวแม่บ้าน
ทำความสะอาดก็คงเจอ”

รอยยิ้มบาง ๆ ปรากฏบนใบหน้าคุณก้อง พร้อมรอยยิ้มบาง ๆ ที่
ดูใจดีแต่เจี๊วกลับรู้สึกแปลก ๆ เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกประเมิน
ไม่ต่างจากตอนคุยกับพี่ต้นเลย

คุณก้องหันไปพูดกับต้นต่อ “เดี๋ยวออกไปหาผมที่ห้องนิติหน่อยนะ
มีเรื่องจะคุยด้วย”

ต้นรีบพยักหน้ารับ “ครับ”

บรรยากาศในห้องเล็กนั้นเปลี่ยนไปทันทีที่คุณก้องก้าวออกไป

ต้นหันกลับมาหาเจี๊ว รอยยิ้มบาง ๆ ปรากฏที่มุมปาก “ถ้าเจอเหรียญแล้ว บอกผมด้วยนะครับ” ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

เจี๊วยืนนิ่งอยู่กับที่ เหมือนวิญญาณเพิ่งหลุดลอยออกจากร่าง แผ่นหลังขึ้นเหวี่ยงโดยไม่รู้ตัว ริมฝีปากแห้งผากเหมือนกับเพิ่งวิ่งมาราธอน ทั้งที่ความจริงเขาแค่นั่งคุยกับผู้ขายสองคนในห้องแคบ ๆ ไม่กี่นาที แต่ความกดดันกลับยืดยาวเหมือนผ่านไปเป็นชั่วโมง

เขาค่อย ๆ ผ่อนลมหายใจออกช้า ๆ พลังนี้ถึงเหตุการณ์เมื่อสักครู่ ภาพแววตาของต้นตอนตอบคำถาม ภาพรอยยิ้มอ่อนโยนของคุณก้อง และประโยคสั้น ๆ ที่ดูเหมือนห่วงใย

‘อย่ากังวลมากนัก’

ทุกอย่างวนซ้ำอยู่ในหัว ในขณะที่เจี๊วมัวแต่พยายามสังเกตคนอื่น พยายามจับผิด พยายามมองหาความผิดปกติของคนอื่น อาจมีใครบางคนกำลังเฝ้ามองเขาเช่นกัน

สายตาที่เหมือนกำลังขังน้ำหนักระเบินเขา จดจำบางอย่างเกี่ยวกับเขา เขาไม่ได้เป็นฝ่ายสงสัยอยู่คนเดียวอีกต่อไป บางที่ตั้งแต่วินาทีที่เขาเอ่ยปากถามเรื่องกล้อง ชื่อของเขาอาจถูกจดไว้ในความคิดใครบางคนแล้วก็ได้

บทที่ 7 ความกลัวที่เริ่มคืบคลาน

เรื่องเมื่อช่วงเย็นค่อย ๆ จางหายไปพร้อมแสงอาทิตย์ที่ลับขอบตึก เจียวกลับขึ้นไปที่ห้อง พลังกวาดสายตามองไปรอบ ๆ แล้วเผลอ คาดหวังว่าจะเห็นใครบางคนทะเลาะนั่งหรือโผล่หัวออกมาจากเพดานแต่ ไม่มี...

ห้องเงียบกว่าปกติ

เจียบจนผิผิวสยของผีที่ชอบกวนเป็นชีวิตจิตใจ

“เดี๋ยวมา” คือคำสุดท้ายที่พี่แพรพูดไว้ก่อนจะหายวับไปตอนเขาคู่กับต้น แล้วหลังจากนั้นเธอก็ไม่โผล่มาอีกเลย

ความว่างเปล่าในห้องทำให้เจียวรู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก ทั้งที่ปกติเขาน่าจะดีใจด้วยซ้ำถ้าไม่มีผีมาป่วน ก่อนแม่จะออกไปทำงานกะดึก เจียวมีโอกาสนั่งคุยกับแม่จิมที่ระเบียงหลังห้อง เสียงน้ำจากก๊อกไหลกระทบจานเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

“คุณก้องคือใครเหรอแม่” เขาถามขึ้นลอย ๆ

แม่จิมหันมามองเด็กน้อยก่อนตอบอย่างสบายใจ “อ้อ ลูกชายเจ้าของแฟลตนะ มาดูแลแทนพ่อแม่ คอยเก็บค่าเช่า ดูความเรียบร้อย”

เธอเปิดก๊อกน้ำแรงขึ้นเล็กน้อยก่อนพูดต่อ “เขาใจดีนะ ไม่ถือ

ตัวเลย ตอนแม่ย้ายมายังช่วยขนของขึ้นห้องไปด้วย หน้าตาผิวพรรณก็ดี ดูเป็นคนมีการศึกษา”

เจี๊ยวพยักหน้าเบา ๆ ในหัวกลับนึกถึงรอยยิ้มสุภาพเมื่อตอนเย็น รอยยิ้มที่ดูอบอุ่นแต่ให้ความรู้สึกแปลก ๆ

“นั่นหรอ...เขาเป็นคนดีหรอ” เจี๊ยวรำพึงรำพันออกมา

แม่จิมหัวเราะ “ดีสิ หน้าตาแบบนั้นเขาไม่ทำอะไรไม่ดีหรอก”

คำตอบนั้นเรียบง่ายเกินไป ง่ายจนเจี๊ยวไม่รู้จะถามต่ออย่างไร

ลมกลางคืนพัดเข้ามาเบา ๆ ทำให้ผ้า màn ไหวสะบัด เสียงเหล็ก ระเบียงกระทบกันเบา ๆ ดัง แกร๊ก เป็นจังหวะ

แม่จิมเช็ดมือกับผ้าเช็ดตัวก่อนจะหยิบกระเป๋าเตรียมออกไปทำงาน กะดึก

“อย่าคิดมากละ แฟลตนี้มันก็อยู่กันมานานแล้ว ไม่มีอะไรหรอก” เธอพูดทั้งทำยเหมือนจะปลอบ แต่ไม่ได้ช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้นแต่อย่างใด

เจี๊ยวได้แต่พยักหน้า ในอกของเขาหนักอึ้งเหมือนมีอะไรมาถ่วงไว้

แม่จิมออกไปทำงานแล้ว ในห้องเหลือเพียงเจี๊ยวอยู่ตามลำพัง เขานั่งทบทวนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้ ท่าทีของพี่ตันที่ดูเป็นคนเจี๊ยบ ๆ แต่กลับมองเขาด้วยสายตาแปลก ๆ ตั้งแต่ที่เจอกัน ส่วนคุณก้องเขาก็เพิ่งมีโอกาสได้เจออย่างกะทันหันโดยไม่รู้มาก่อน ทำให้พอรู้ว่าเป็นใครก็อดที่

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

จะแปลกใจไม่ได้

ถ้าคุณกังวลว่ากลัวเสี่ยงมาได้สองเดือนแล้ว ถ้ากลัวเสี่ยงมาสองเดือน เสียก่อนที่พี่แพรวจะตาย แล้วไม่มีใครคิดจะซ่อมเลยจริง ๆ เหมอ แต่เขาก็ได้แต่คิดวนไปวนมาเพียงลำพังเพราะคนที่ขอให้ช่วยหายวันเข้ากลีบเมฆ จนตอนนี้ก็ไม่ได้ผลมาทั้งที่เวลานี้ควรจะเป็นเวลาที่เธอผ่านผ่านมากที่สุด

พี่แพรวหายไปในไหน

เจ็บบ่ยืนอยู่กลางห้องโดยไม่รู้ตัวตัวเองกำลังกลั้วไหวน้อยอยู่ เขาผ่านลมหายใจยาวแล้วหันมองไปรอบ ๆ

“พี่...” เขาเรียกเบา ๆ

ไม่มีเสียงตอบ

ไม่มีเงาใครสะท้อนบนผนัง

ไม่มีเสียงลอยมาจนประสาทเหมือนทุกที

เขาทิ้งตัวนั่งข้างโต๊ะญี่ปุ่นคู่ใจพลางเอามือเท้าคาง สายตาเหลือบมองรอบตัวอย่างสงสัย ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคู่หูร่างไร้วิญญาณของเขา จะว่าไปท่าทีของพี่แพรวก็ดูเจ็บบ่แปลก ๆ ตั้งแต่ตอนเขาลงไปคุยกับพี่ตัน เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นหรือบางทีเจ้าตัวอาจกำลังไปสืบคดีเพิ่มเติมด้วยตนเอง

“เจ็ว...” เสียงเรียกชื่อเขาดังขึ้นข้างหู

“เฮ้ย! ตกใจหมด” เจ็วสะดุ้งโหยงที่जू ๆ พี่แพรก็โผล่มาเจียบ ๆ

“พี่หายไปไหนมาเนี่ย” เขาเผลอหงุดหงิดใส่พี่แพรที่มา ๆ หาย ๆ

แบบนี้หัวใจคนเป็นจะวายตาย

พี่แพรทำหน้าลอย ๆ เหมือนไม่ได้ยินคำบนั่น “ก็ไปดูอะไรมานิด
หน่อย”

“ดูอะไร” เจ็วถามกลับราวจ้องจับผิด

“คน” เธอตอบสั้น ๆ เสียงเบาจนแทบจะกลืนไปกับอากาศ

คำตอบสั้นจนเขาอยากเอามอนขว้างใส่ แต่ถึงขว้างไปก็ทะเล
อยู่ดี

“พี่ตื่นเหรอ” เขาถามต่อ

พี่แพรไม่ตอบทันที เธอเดินวนรอบห้องเหมือนกำลังใช้ความคิด
ดวงตาที่เคยมีแววทวนประสาทกลับนิ่งกว่าปกติ คล้ายคนกำลังจมอยู่ใน
อะไรบางอย่างที่หนักเกินกว่าจะพูดออกมา

“ผมว่าคุณก้องเขาก็ดูมีพิธีนะ” เขาเอ่ยขึ้นมา

“เหรอ...” เสียงรับคำของพี่แพรเบาหวิวเหมือนไม่ได้ยินอยู่ตรงนี้

“ใช่ เขาใจดีนะแต่เขามองผมด้วยสายตาแปลก ๆ ตอนที่รู้ว่าไป
ขอคุณล่อง” เจ็วพูดต่อ พลังนี้ถึงสายตานั้น “พี่ตื่นก็ด้วยเขาคุณล่องคุณ

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

ก้องมาก บางทีอาจมีอะไรมากกว่านี้”

เขาหันไปมองพี่แพรที่ยืนอยู่ข้าง ๆ “พี่คิดว่าไง”

“คิดอะไรเหวอ”

“ก็เรื่องคุณก้องไง พี่ว่าเขาเป็นคนยังไง”

พี่แพรเงิบไป สีหน้าของเธอเศร้าหมองก่อนจะค่อย ๆ ว่างเปล่าเหมือนใครบางคนดึงความรู้สึกทั้งหมดออกไปจากใบหน้า

“ไม่รู้สิ” เธอเว้นจังหวะเล็กน้อย “พี่ไม่ค่อยได้คุยกับเขาหรอก”

เธอไม่รู้อะไรจริง ๆ...หรือแค่แกล้งไม่รู้

ผ่านมาสัปดาห์แล้วสินะ

เขาได้แต่คิดในใจขณะมองปฏิทินตั้งโต๊ะที่วางอยู่ในห้องนิติเวลายาวไกลผ่านมาถึงขนาดนี้ แต่ภาพเหตุการณ์ทุกอย่างยังชัดเจนอยู่ในความฝัน คล้ายว่าเรื่องมันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานอย่างนั้น

ถึงแม้ว่าทุกอย่างกำลังดำเนินไปในทิศทางที่ดี ทุกคนดูไม่มีใครใส่ใจในเรื่องที่เกิดขึ้น ไม่มีใครมาตามหา ไม่มีใครมาทวงถาม ไม่มีใครพูดถึงอีก ดูเหมือนเรื่องราวจะจบลงแล้ว เขาควรจะสบายใจแต่ลึกลงไปในความเงียบนั้น

เขากลับรู้สึกเหมือนถูกสายตาที่มองไม่เห็นเฝ้าจับจ้องอยู่

ตลอดเวลา

เหมือนกำลังถูกตัดสิ้นความผิดทั้งที่ไม่มีใครรู้ว่าเขาได้ทำอะไร
ลงไป

ใช่...ไม่มีใครรู้

นอกจากเขากับเธอ

ติก ติก ติก

เสียงเข็มนาฬิกาดังสม่ำเสมอ ก้องสะท้อนอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมแคบ ๆ
ที่อัดแน่นด้วยกองแฟ้มเอกสาร แบ่งเป็นหมวดหมู่เรียบร้อยดูเหมือนชีวิต
ที่ถูกจัดระเบียบอย่างดี

ก้องเหม่อลอยออกไป สายตาของเขาเหมือนกำลังมองเข็มนาฬิกาที่กำลังขยับเป็นจังหวะจนให้ตกอยู่ในภวังค์ ทำให้นึกย้อนไปถึง
ช่วงเวลาที่เรายังอยู่ด้วยกัน สิ่งที่เขาเคยชอบกลับกลายเป็นภาพหลอน
ตามติด

กลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆ

เสียงหัวเราะอันเป็นเอกลักษณ์

แววตาชวนฝันยามเมื่อสบตากัน

มือที่แตะกันเพียงชั่วครู่แล้วรีบผละออกเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าผ่าน
หน้าห้อง

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ถ้อยคำหวานยามที่ได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง

มันควรเป็นแค่ความลับเล็ก ๆ ...ความลับที่ไม่มีใครจำเป็นต้องรู้

เขาเคยคิดว่าความลับทำให้หัวใจเต้นแรงอย่างน่าตื่นเต้น เลือดลมสูบฉีด รู้สึกสุขใจอย่างบอกไม่ถูก แต่ตอนนี้มันทำให้หัวใจเต้นแรง เพราะความกลัว กังขมมือขึ้นกดหน้าอกตัวเอง เขารู้สึกได้ถึงจังหวะที่ดี และหนักหน่วง

กลัวใครบางคนจะสังเกตเห็นรอยร้าวเล็ก ๆ บนสีหน้าของเขา

กลัวคำถามธรรมดา ๆ จะกลายเป็นกับดัก

กลัวแม้กระทั่งสบตาใครนานเกินไป ความลับที่เขาเก็บไว้อาจจะรั่วไหลออกมา

ไม่มีใครรู้

ไม่มีใครรู้เลย

เขาพยายามย้ากับตัวเองซ้ำ ๆ ประหนึ่งต้องการสะกดจิตเพื่อปลอบใจตัวเองว่าทุกอย่างยังคงปกติ เขายังควบคุมได้ เสียงลมแอร์พัดผ่านช่องระบายอากาศดังหวิว ๆ คล้ายเสียงถอนหายใจ

ห้องสะดุ้งเล็กน้อย เขาหันไปมองมุมห้องที่มีดีกว่าปกติ เงาของตู้เอกสารทอดยาวผิดปกติเหมือนมีใครบางคนยืนซ่อนอยู่ด้านหลัง เขารีบลุกขึ้นเปิดไฟเพิ่มทั้งที่ไฟสว่างอยู่แล้ว

แสงขาวเย็นสาดไล่ผนังเรียบ ๆ ไม่มีใคร ไม่มีอะไร

แต่ความรู้สึกนั้นยังอยู่

เหมือนมีสายตาคู่หนึ่งจับจ้องมาที่เขา มันเป็นสายตาที่เขา
คุ้นเคย เขาหลับตาแน่นและสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ นับตั้งแต่เกิดเรื่อง เขา
ก็มีอาการแบบนี้มาตลอด ทว่าในความมืดหลังเปลือกตา ภาพรอยยิ้ม
บาง ๆ ของใครบางคนกลับปรากฏชัดขึ้นเรื่อย ๆ คล้าย กำลังถามคำถาม
ที่เขาไม่อยากตอบ

ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ทำให้ก้องสะดุ้งพลางหันไปมองผู้มาเยือน

“คุณก้องนี่เอง บ้าก็นึกว่าใคร พอดีได้ยินเสียงแอร์เปิดทิ้งไว้เลย
เข้ามาดู” เป็นบ้าจุกที่ยืนยิ้มอยู่หน้าห้อง รอยยิ้มนั้นไม่ได้ทำให้เขาโล่งใจ
ลงเลยแม้แต่น้อย

“อ้อ...ครับ สวัสดีครับ” ก้องตอบเสียงแหบ ลำคอแห้งผากจน
ต้องกลืนน้ำลายฝืด ๆ

“แล้วนี่มาทำอะไรเธอคะ ยังไม่ถึงช่วงเก็บค่าเช่าไม่ใช่เหรอ”
คำถามธรรมดา ๆ แต่ในหูของเขาฟังเหมือนกำลังถูกจับผิด

“พอดีผมนัดต้นไว้นะครับ ว่าจะคุยกันเรื่องกล่องวงจรปิดที่เสียไป”
เขาว่าพลางเอามือเสยผมที่ปรกหน้าเล็กน้อย พยายามทำท่าให้ดูเป็น

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ปกติที่สุด

“อ๋อ ดีเลยล่ะ เปลี่ยนสักทีอยากได้ของใหม่” บ้าจุกเสียงแผ่วลงในช่วงท้าย “นี่ต้นก็มาแล้วล่ะ มารอตั้งแต่บ่ายแล้ว”

“ครับ เดียวผมไปคุยกับตนเอง”

ระหว่างพูด นิ้วหัวแม่มือของเขาเผลอไถ้วนไปตามแหวนที่นิ้วนางข้างซ้ายโดยไม่รู้ตัว โลหะเย็นเฉียบเสียดสีผิวหนังจนเขารู้สึกตัวและชะงัก แต่ก็ไม่ยอมปล่อยมือ

บทสนทนาควรจะจบลงแล้ว แต่บ้าจุกยังยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น สายตากวาดมองเข้ามาในห้องช้า ๆ เสมือนกำลังสังเกตุอะไรบางอย่าง ความเจ็บที่ยืดออกไปเพียงไม่กี่วินาทีกลับทำให้กำอึ้งรู้สึกเหมือนถูกจับจ้องนานนับชั่วโมง

เขาไม่ชอบเลย...สายตาแบบนี้

“บ้าจุก มีเรื่องอะไรอีกหรือครับ” เขาถามพยายามกดเสียงให้ราบเรียบ

“อ้อ...เอ่อ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ บ้าแค่จะชมว่าแหวนสวยนะคะ” บ้าจุกชะงักไปเล็กน้อย พลังเหลือบมองมือซ้ายของเขาที่สวมแหวนเงินวงเรียบ

หัวใจของก้องกระตุก

“ครับ ขอขอบคุณครับ” เขาตอบสั้น ๆ รีบลดมือลงแนบลำตัว

“งั้นไปก่อนนะคะคุณก้อง”

“ครับ”

เมื่อประตูปิดลงดังสะท้อนในความเงียบของห้อง บรรยากาศกลับมาสงบอีกครั้ง แต่ความสงบนั้นกลับหนักอึ้งกว่าก่อนหน้า

ก้องถอนหายใจยาว คล้ายว่าเพิ่งรอดพ้นจากบางสิ่ง เขาเกลียดสายตาสอดรู้สอดเห็นแบบนั้นที่สุด โดยเฉพาะจากบ้างจุก คนที่ชอบเก็บรายละเอียดทุกอย่างไปเล่าต่อเหมือนเป็นเรื่องสนุก

นิ้วของเขากลับไปแตะที่แหวนอีกครั้ง ความทรงจำบางอย่างแล่นวาบเข้ามา คำพูดกระซิบ เสียงหัวเราะแผ่วเบาในห้องที่มีดสนิทสัญญาที่ไม่มีใครรับรู้ นอกจากเขากับใครบางคน

ก้องรีบสูดลมหายใจลึก พยายามสะบัดภาพในหัวทิ้งไป เขาต้องควบคุมตัวเองให้ได้ เขาจัดเสื้อให้เข้าที่ก่อนเปิดประตูเดินออกไปหาต้นทิงห้องที่เงียบงันไว้เบื้องหลัง โดยไม่รู้เลยว่าความเงียบนั้นกำลังเฝ้ามองเขาอยู่เหมือนกัน

เมื่อเดินมาถึงหน้าห้องควบคุมกล้องวงจรปิด มือของเขาชะงักค้างอยู่ที่ลูกบิดประตู เสียงคนคุยกันดังลอดออกมาจากด้านใน

“เอ่อ...คือ...ของสำคัญนะครับ ที่บ้านให้มา” เสียงเด็กผู้ชาย

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

คนหนึ่งแอบสั่นเล็กน้อย คล้ายกำลังประหม่าเอื่อยขึ้น

“แล้วหายไปนานหรือยัง” เสียงของต้นถามกลับไป เรียบนิ่ง
ตามปกติ ก้องขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

ของสำคัญ? ใครกัน...ต้นกำลังคุยกับใคร

“ก็สักพักแล้วครับ ประมาณสองสามอาทิตย์ก่อน”

สองสามอาทิตย์ก่อน

คำตอบนั้นเหมือนใครบางคนเอนน้ำเย็นจัดสาดใส่กลางแผ่นหลัง
หัวใจเต้นแรงจนเขาได้ยินเสียงมันชัดเจนในหู ความคิดดีกัน
วุ่นวาย ความลับที่เขาซ่อนไว้...จะให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาด

ไม่ได้!

เขาตัดสินใจเปิดประตูเข้าไปทันที

“อ้าว ต้นอยู่พอดีเลย” เขาเอ่ยเสียงเรียบพลางกวาดสายตามอง
ตรงไปที่เด็กคนหนึ่ง เด็กคนนั้นสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเห็นเขา

“คะ...ครับ คุณก้อง” ต้นตอบรับ

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่า” เขาถามด้วยรอยยิ้มบาง ๆ ที่ฝึกฝนมา
อย่างดี สีหน้าอ่อนโยนอย่างเจ้าของที่แสนดี แต่สายตากลับคมกริบคอย
สังเกตท่าทีของเด็กชายคนนั้นทุกกระเปียดนี้

“ผม...ทำหยาบเกินไปครับ เลยมานขออภัย” เด็กคนนั้นตอบ

กลับมาด้วยน้ำเสียงสั้น ๆ มือกำชายเสื้อแน่น

“เหรียญ? มันจะอยากมาขออะไรตอนนี้อยู่

“กลัองมันเสียไม่ใช่หรอ” ก้องหันไปมองต้นตันที่ แววดตากดดัน
โดยไม่ต้องเอ่ยอะไรเพิ่มเติม

“ครับ...แต่ภาพสตัวยังดูได้บางตัวครับ” ต้นตอบเสียงเบา
เล็กน้อย

ภาพสตั...

คำสองคำนี้ทำให้หัวใจของก้องกระตุกดูบ ก่อนจะค่อย ๆ ฝ่อลง
เมื่อคิดตามได้

ดีที่กลัองมันเสีย ทำให้ย้อนดูอะไรไม่ได้ เด็กนี่จะไม่ได้เห็นอะไร

มุมปากของเขาขยับขึ้นเพียงเล็กน้อย เป็นรอยยิ้มที่ไม่มีใครทัน
สังเกต ความโล่งอกก็บคลานเข้ามาแทนที่ความตึงเครียดชั่วคราว

“ช่วงนี้ก็ระวังกันเองหน่อยนะ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงสุภาพ “ต้อง
ขอโทษด้วยนะที่กลัองเสีย จะรีบให้ต้นซ่อมให้ละกัน อย่ากังวลมากเลย
นะเดี๋ยวพนักงานทำความสะอาดก็คงเจอ” บทบาทเจ้าของที่ใจดี อบอุ่น
และใส่ใจลูกบ้านถูกหยิบมาใช้ได้อย่างแนบเนียน

“เดี๋ยวออกไปหาผมที่ห้องนิติหน่อยนะ มีเรื่องจะคุยด้วย”

เขามองเด็กคนนั้นอีกครั้ง สายตาไล่ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

จดจำใบหน้า ท่าทาง และน้ำเสียงเอาไว้ในความคิด ก่อนจะหันไปพูดกับต้น

“ครับ”

เมื่อได้รับคำตอบ เขาก็ก้าวออกจากห้อง ปิดประตูลงอย่างแผ่วเบา
ทันทีที่พ้นสายตาคณอื่น สีหน้าของเขาก็เย็นลง

ของหายตั้งนาน แต่เพิ่งจะมาขอคุณลุงงั้นหรอ

บังเอิญเกินไปไหม

เขาต้องรู้ให้ได้ว่าเด็กคนนั้นเป็นใคร อยู่ห้องไหน มาอยู่ที่นี้นาน
หรือยัง และในช่วงสองสามอาทิตย์ที่ผ่านมา...มันเห็นอะไรบ้าง

ไม่เกินห้านาที เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

ก็อก ก็อก

เสียงสั้น ๆ แต่ทำให้ความเงียบในห้องนี้ตึงเครียดขึ้นไปอีกขั้น

“เข้ามา” ทันทีที่เขาเอ่ยอนุญาต ประตูก็ถูกผลักเปิดออกอย่าง
ระมัดระวัง ก่อนจะปิดลงช้า ๆ ด้วยมือของต้นที่เดินเข้ามาตามคำสั่ง เขา
ยืนอยู่หน้าโต๊ะทำงาน ท่าทางนิ่งเงียบเหมือนปกติ

“เด็กนั่นคือใคร” ก้องถามทันที ไม่อ้อมค้อม น้ำเสียงเรียบเย็นจน
แทบไร้อารมณ์

“อยู่ห้อง 605 ครับ” คำนับตอบเสียงเบา “ข้าง ๆ ห้องที่เพิ่งเกิดเรื่องไป”
คำตอบนั้นทำให้บรรยากาศในห้องเย็นวาลงอย่างประหลาด

ห้องข้าง ๆ อะไรจะบังเอิญขนาดนั้นวะ

ก้องเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ สายตาจับจ้องต้นอย่างพิลึกพิลั่นเพราะ
เขาสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายก้มหน้าดูตั้งแต่ก้าวเข้ามา และยังไม่ยอมเงยขึ้น
สบตาแม้แต่วินาทีเดียว

“แล้วมันอยู่ที่นี้มานานหรือยัง” เขาถามต่อ น้ำเสียงยังคงนิ่ง แต่
แฝงแรงกดดันบางอย่าง

“ไม่นานครับ เพิ่งย้ายมาได้ไม่ถึงเดือน”

“มันพูดอะไรอีกไหม”

ต้นนิ่งไปชั่วครู่ เหมือนกำลังทบทวนคำตอบให้รอบคอบที่สุด

“ก็...บอกว่าเหรียญสำคัญครับ ที่บ้านให้มาเลยอยากลองเช็ค
กล่องดูเผื่อจะเห็นว่าปลอมทำหล่นไว้ตรงไหน”

เหรียญสำคัญหรือแค่ข้ออ้าง

ก้องใช้นิ้วเคาะโต๊ะเบา ๆ เป็นจังหวะ ความคิดแล่นไปไกลเกิน
กว่าบทสนทนาเมื่อครู่ เขาไม่เชื่อในความบังเอิญ โดยเฉพาะ
ความบังเอิญที่เกิดขึ้นในเวลาแบบนี้

“แล้วมันได้ขอดูอะไรอีกไหม”

คำถามนั้นทำให้ต้นชะงักเล็กน้อย ก่อนจะรีบส่ายหน้า “ไม่นะ
ครับ...ไม่ได้ขอดูอะไรเพิ่ม”

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ไม่ได้ขอคุณอะไรเพิ่ม

คำตอบที่ควรทำให้เขาสบายใจแต่มันกลับข้อใจไม่หาย

ก้องลุกขึ้นช้า ๆ เดินอ้อมโต๊ะไปหยุดอยู่ตรงหน้าต้น ระยะห่าง

ใกล้พอจะได้ยินเสียงลมหายใจอีกฝ่าย

“ต้น” เขาเอ่ยเรียบ ๆ จนอีกฝ่ายสะดุ้งเล็กน้อย “มีอะไรที่ฉันควรรู้จักไหม” ความเงียบแผ่ขยายออกไปรอบห้อง เสียงแอร์ที่เคยเบาแทบไม่ได้ยินกลับชัดขึ้นมาน่ารำคาญ

ต้นไม่ปากแน่น ก่อนจะส่ายหน้า “ไม่มีครับ”

ก้องจึงอยู่อีกนิดใจ เหมือนพยายามขึงน้ำหนักรู้ตัวนั้น
สุดท้ายเขาถอยกลับไปโต๊ะ

“ดี” เขาพูดสั้น ๆ “จับตาดูเด็กห้องนั้นไว้หน่อย ถ้ามันมาขอ
กล้องอีก หรือถามอะไรแปลก ๆ มาบอกฉันทันที”

“ครับ” ต้นรับคำโดยไม่ลังเล

เมื่อประตูปิดลงอีกครั้ง ก้องยืนนิ่งอยู่กลางห้อง สายตาเหม่อ
มองไปยังผนังว่างเปล่า

ห้อง 605 ข้าง ๆ ห้องนั้น

ใกล้เกินไปจริง ๆ

ความหวาดระแวงที่เขาพยายามกดทับไว้เริ่มคืบคลานกลับมา

อีกครั้ง เหมือนเงาที่ไล่ตามติดไม่ยอมหลุดพ้น

ถ้าเด็กนั้นไม่ได้แค่ตามหาเหรียญถ้ามันกำลังตามหาอย่างอื่น
เขาจะปล่อยให้เรื่องมันบานปลายไม่ได้อีก
ไม่มีทาง

บทที่ 8 เจาที่มองไม่เห็น

ตั้งแต่วันที่เจอคุณก้อง พี่แพรก็เจ็บลงอย่างเห็นได้ชัด ไม่ได้
เจ็บหายไปแบบชักลับเมฆ แต่เหมือนคนที่กำลังจมอยู่ในความคิด
ของตัวเอง

“พี่เป็นอะไรหรือเปล่า” เจี้ยวถามตอนยืนรอผ้าจากเครื่องซักผ้า
หยอดเหรียญใต้แฟลตที่อยู่ใกล้กับห้องควบคุมกล้องวงจรปิด

พี่แพรไม่ตอบในทันที สายตาของเธอมองเลยเขาไปที่บันไดหนี
ไฟที่อยู่ข้าง ๆ

“หรือเรามองข้ามอะไรไป” เธอเอ่ยขึ้นเบา ๆ คล้ายพิมพ์กับ
ตัวเอง

เจี้ยวชะงัก “พี่หมายถึงใคร”

เธอส่ายหน้า “เปล่านะ...แค่คิดไปเรื่อยเปื่อย”

พักนี้เธอดูแปลกไปจริง ๆ

เขาได้แต่คอยดูเธออยู่ห่าง ๆ ตราบใดที่เธอไม่พูดก็ไม่มีทางรู้ว่า
กำลังคิดอะไรอยู่ ลึก ๆ ในใจแล้วเขาก็รู้สึกว่ามีบางเรื่องที่ไม่ได้บอก
เธออยู่ ไม่สิ...ไม่ใช่แค่ไม่บอกเขา

ไม่บอกใครเลยต่างหาก

มันอาจเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับคดีโดยตรง แต่อาจเกี่ยวกับใครบางคนในแฟลตนี้ที่ทำให้เธอไม่ยอมบอกเขาสักที

“เมื่อคืน” เธอเว้นจังหวะ “รู้สึกเหมือนฝัน ไม่สิ มันเหมือนจริงมาก พี่เห็นภาพในคืนนั้น...คืนที่พี่ตาย...พี่จำได้แล้วว่ามีคนเข้ามาในห้อง”

“ใคร” เจี้ยวถามกลับในทันที

“ไม่รู้ พี่ไม่เห็นหน้าจู่ ๆ ก็ปวดหัวจี๊ดขึ้นมา ยิ่งพยายามนึกก็ยิ่งปวด” เธอทำหน้าเครียด

ความตึงเครียดแผ่ซ่านจนไม่มีใครกล้าขยับตัวจากคำบอกเล่าของบ้าจู้เรื่องที่มีคนสวมแหวนหัวดำเดินลงบันไดมาตอนตีสองที่ วันถัดมาเขาก็ได้เจอพี่ตัน ช่างกล้องวงจรปิดของแฟลตที่ใคร ๆ ก็บอกว่าเขาเป็นคนเจียบ ๆ ใจดี แต่ทำไมพี่ตันถึงมองเขาด้วยสายตาแปลก ๆ แล้วไหนจะคุณก้องเจ้าของแฟลตที่มีภาพลักษณะเป็นคนอบอุ่นแต่เขาก็รู้สึกถึงบางอย่างที่บอกไม่ถูก

ทุกอย่างดูมีพิรุณไปหมด แต่ก็ไม่สามารถด่วนตัดสินอะไรได้ ในตอนนี้เพราะไม่มีพยานและหลักฐานที่ชัดเจน แล้วยิ่งพี่แพรเพิ่งได้ความทรงจำคืนในวันเกิดเหตุว่ามีคนเข้ามาในห้องเธอ ก็เป็นไปตามคำบอกเล่าของบ้าจู้ที่ว่าได้ยินเสียงเหมือนของตกแตกในห้อง แสดงว่าคนที่เดินลงบันไดมาตอนตีสองอาจเป็นคนที่บุกเข้าห้องพี่แพรในคืนนั้นก็

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

เป็นได้

แต่จะเป็นใครล่ะ คนในหรือคนนอก

เจ็วได้แต่ขบคิดไปมาอยู่ในหัว ยิ่งตามสืบก็ยิ่งพบพิรุณมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ในขณะเดียวกันเขาก็ยิ่งรู้สึกกลัวที่เริ่มเข้าใกล้ความจริงทางด้านพีแพรก็ยิ่งสับสนกับตัวเอง ว่าภาพที่แล่นวาบเข้ามาในหัวมันคือความจริงหรือแค่ภาพหลอนที่เธอคิดไปเอง เธอรู้ว่า มี ‘บางอย่าง’ ที่เธอจ้องมองข้ามมันไป เพราะไม่อาจปักใจเชื่อว่า ‘เขา’ จะทำกับเธอได้ลงคอ

“พีมีบางอย่างจะบอก...” พีแพรพูด ด้วยเสียงแผ่วเบา คล้ายว่าเรื่องที่จะพูดต่อไปนี้เป็นความเจ็บปวดที่สุดในชีวิตของเธอ

“อะไร...” เจ็วยังพูดไม่ทันจบเขาก็ได้ยินเสียงดัง ตึง ทั้งคู่รีบหันไปมองตามที่มาของเสียงก็พบว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่งแต่งตัวเรียบร้อยจัดเสื้อยืดปาดไหล่สีเทาเข้มกับยีนส์ขาสั้นสไตร์เซอร์ ๆ กำลังทำหน้าตื่นตกใจ

“เอ่อ...ฉันไม่ได้จะแอบฟังหรอกนะ แต่นายคุยกับใคร” ผู้มาใหม่เอ่ยถามอย่างสงสัย เธอกวาดสายตามองรอบตัวเธอว่ามีใครอยู่ด้วยหรือเปล่า ผลก็คือ

ไม่มีใคร...

แล้วไอ้หมอนี่มันคุยกับใคร

เธอส่งสายตาดังคำถามอย่างโจ่งแจ้งมาที่เจี๊ยะ ซึ่งกำลังยืนหน้า
ซีตเป็นไก่ต้มเพราะไม่รู้ว่าจะแก้ตัว เอ๊ย! อธิบายว่าอะไรดี ที่สำคัญไม่รู้ว่าจะ
ได้ยืนตั้งแต่ตอนไหนบ้าง

เวอร์กรรมจริง ๆ ใจเจี๊ยะ

เขาทำหน้าตาเกล็นไม่เข้าคายไม่ออก “คือ...”

“เฮ้อ ช่างเถอะ” เธอถอนหายใจใส่เขา “จะพูดกับใครก็เรื่องของ
นาย ฉันทักถามไปจั้น ถ้าลำบากใจก็ไม่ต้องตอบหรอก” พลังเดินมาเอา
ผ้าที่ซักเสร็จแล้ว ซึ่งอยู่ถึงข้าง ๆ เขาเอง

เป็นคนในแพลตฟอร์มหรือ...

“ฉันทักแดงโม นายละ” ผู้มาใหม่แนะนำตัวเองพลังถามชื่อเขา

“เอ่อ...เจี๊ยะครับ อยู่ชั้นหก” เขารับตอบในทันที

“ฉันทักอยู่ชั้นสาม” เธอเงยไปอึดใจหนึ่ง “อยู่ข้างห้องนั่นหรือ”

“ครับ?” เจี๊ยะเอ่ยถามอย่างสงสัย

ห้องนั้น ห้องไหนวะ

“ก็ห้องที่เพิ่งมีคนตายไปไง” เธอตอบกลับอย่างหงุดหงิดที่เจี๊ยะ
ไม่เข้าใจในสิ่งที่เธอสื่อ

“อ้อ...ครับ” เจี๊ยะทำหน้าหงอยพลังพังกหัวให้เป็นการขอโทษ

“เห็นผิვნั่นสินะ” เธอพึมพำกับตัวเองแต่ดังพอให้เจี๊ยะได้ยินไปด้วย

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

เขารีบส่ายหน้าทันที “เอ่อ...ไม่ใช่อย่างนั้นครับ...คือ”

“ช่างเถอะ ฉันไม่ยุ่งด้วยหรอก อยากทำอะไรก็ทำไปเถอะ”

เธอถอนหายใจแล้วก็หยิบตะกร้าที่ใส่ผ้าเสร็จแล้ว “เป็นคนดีก็พอ”

พูดจบ แดงโม ก็เดินจากไปทิ้งเจ็วกับพี่แพรให้ยืนนั่งอยู่คนเดียว
จนพี่แพรเป็นฝ่ายได้สติก่อนจึงพูดขึ้นว่า

“พี่เคยเจอนะ...เขาไม่ค่อยออกจากห้องเท่าไร นาน ๆ จะออกมา”

“พี่รู้จักเหรอ” เจ็วกระซิบถามเสียงเบา

พี่แพรยิ้มอ่อน “ไม่รู้หรอก ไม่เคยคุยกัน เพิ่งเคยได้ยินเขาพูดยาว ๆ
ก็วันนี้แหละ”

“เขาจะเอาไปบอกต่อหรือเปล่า” เจ็วถามพี่แพรด้วยความกังวล
เขากล่าวว่าคนชื่อ แดงโม จะเอาไปพูดต่อเหมือนบ้าจี้ ถ้าเป็นแบบนั้นคน
ทั้งแพลตฟอร์มได้ลงชื่อขับไล่เขาออกจากที่นี่แน่

แล้วแม่อีกจะรู้เรื่องทั้งหมด...ทำยังไงดีวะ

“เขาไม่พูดต่อหรอก่อน ท้าทางไม่ใช่คนแบบนั้น” พี่แพรพูดอย่าง
ปลอบใจด้วยไม่อยากให้เจ็วคิดมาก

เจ็วพยักหน้าอย่างปลงตกพลางถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่
ด้วยความเหนื่อยหน่าย ทำไมชีวิตเขาต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วยนะ ซึ่ง
จากเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ทั้งคู่ไม่มีใครรู้เลยว่ากำลังมีบางคนมองดู

พวกเขาอยู่ตลอดเวลาอย่างไม่คาดสายตา

“หึ น่าสนุกขึ้นมาแล้วสิ” เสียงของใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้นพร้อมกับสายตาที่มองไปยังจอภาพที่กำลังฉายภาพบริเวณเครื่องซักผ้าหยอดเหรียญใต้ตึก เป็นภาพของเด็กชายวัยรุ่นคนหนึ่งที่ทำท่าทางเหมือนยืนคุยกับใครสักคน

ตกเย็นวันเดียวกัน ขณะที่เจี๊ยะกำลังเดินลงไปถึงชั๊ยะที่ใกล้กับลานจอดรถของของแฟลต เขาก็ได้ยินเสียงของชายสูงวัยคนหนึ่งกำลังร้องเพลงลูกทุ่งของนักร้องชื่อดังขวัญใจแรงงานอย่าง ไมค์ ภิรมย์พร

“เป็นแฟนคนจนตอนทนน้อยน้อง...” เสียงเอื้อนแสนเพี้ยนในช่วงท้ายของท่อนกำลังบาดหูของเจี๊ยะที่มาได้ยินซ้ำพอดิ

ภาพที่เขาเห็นคือแผ่นหลังของชายรูปร่างอ้วนท้วมหน้อย ๆ ใส่เสื้อยืดเก่า ๆ สีเขรอะ กับกางเกงขาสวมส่วนที่เริ่มมีรอยขาดให้เห็นชัดเจน กำลังก้ม ๆ เงย ๆ หยิบขวดน้ำพลาสติกที่มีคนมาทิ้งไว้ใส่กระสอบของตน

นี่เจ้าของเสียงร้องเหรอ...

เจี๊ยะยืนนิ่งพละางคิดในใจว่าลุงแกคิดว่าตัวเองเป็นไมค์ ภิรมย์พรหรือไง ทำไมถึงกล้าร้องเพลงออกมาได้ไม่เกรงใจใครขนาดนี้...แต่จะว่าไปตั้งแต่มาอยู่ที่นี่เขาก็ไม่เคยเจอคนปกติสักคน ถ้าปกติที่สุดก็คงจะเป็นเขา

#แพลตฟอร์มนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

“อย่าแคร์สายตาคนมอง อย่าหมองเมื่อยามแพ้พ่าย”

เฮ้อ...เอาเข้าไป ร้องอีก

“อย่าเพิ่งด่วนลา เมื่อเจอปัญหาใดใด ยืนเคียงเพื่อคอยยืมให้
เป็นยาชูใบใจคนจน” ลุงแกเอื้อนเสียงยาวจนดนตรีจบไปแล้วก็ยังไม่หยุด
โชว์พลังลูกคอสิบชั้นที่ขนาดเจ้าของเพลงยังต้องยอมแพ้ให้

ศิษย์เอกครูสลาตินะ

เจี๊วยืนนิ่งอย่างทำตัวไม่ถูกไม่รู้จะเข้าไปทักขะยังงี้ จะเข้าไปก็
กลัวจะไปขัดจังหวะนักร้องกำลังโชว์พลังเสียง กลัวเขาจะอายที่รู้ว่ามีคน
ยืนฟังเขาร้องเพลงอยู่ข้างหลัง และในจังหวะนั้นเองลุงนักร้องเสียงเพี้ยน
ก็หันมา

“อ้าว ไฉนเจอกันอีกแล้ว” ลุงส่งยิ้มหวานโชว์ฟันหน้าที่หายไป
สองซี่

อีกแล้วที่ไหน ไม่เคยเจอกันสักครั้ง

“เอ๋ม ครับ ฯ” เจี๊วยก็เอะออตตามลุงแกไป เขาไม่ออกไปขัดดู
ท่าทางแกน่าจะเมาอยู่ไม่น้อยเพราะได้กลิ่นแอลกอฮอล์โชยออกมาเป็น
ระยะ

“ไฉนเฮ้ย ขวดน้ำพวกนี้แยกใส่ถุงนี้ไว้ละ เดี่ยวลุงจะเอาไป
ขาย” ลุงนักร้องบอก พลางชี้ไปที่ถุงอีกใบ ขณะที่เจี๊วยกำลังโยนถุงขยะ

ลงถึงใบใหญ่

“อ้อ ได้รับ” เขายักหน้าก่อนจะเปิดถุงขยะของตัวเอง หยิบ
เอาขวดพลาสติกข้างในออกมาแยกให้ตามที่ลูกบอก

ระหว่างนั้นเอง เจี๊ยวก็เริ่มสังเกตท่าทางของลุงคนนีดูเหมือนจะ
รู้จักคนในแฟลตอยู่พอสมควร ใครเดินผ่านก็ร้องทักหมด ดูเป็นคนเฮฮา
เข้ากับคนง่าย

ถ้าลองแอบถามเกี่ยวกับคนในแฟลตจะเป็นไฉน

ลองดูสักตั้ง...

“เอ่อ...ลุงครับ ลุงชื่ออะไรหรอ”

“ลุงชื่ออ้วนไง ไฉนหุ เคยบอกไปแล้วนี่หว่า” ลุงอ้วนตอบ พลัง
ทำปากอยู่ใส่เขาเหมือนเด็กน้อย

“ขอโทษครับ ผมลืมไป”

ลืมอะไรล่ะก็เพิ่งรู้ครั้งแรก

เจี๊ยวคิดในใจก่อนจะถามต่อ “ผมมีเรื่องอยากจะถามลุงหน่อย”

ลุงอ้วนดูคึกขึ้นมาทันที “เรื่องอะไรล่ะ ถามมาได้เลย ลุงนะรู้หมด
ทุกอย่างนะ ไม่อยากจะโม้” ว่าจบก็หัวเราะลั่นโชว์ฟันหลออย่าง
ภาคภูมิใจ

“คือ...ผมทำของหายนะ หามาสักพักแล้ว”

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

ลุงอ้วนเหลือบตามองเขา ดวงตาแดงก่ำเล็กน้อยเพราะฤทธิ์
เหล้าแต่แววตากลับไม่ได้ดูล่องลอยเหมือนคนเมา

“หายตอนไหน”

“ก็...ประมาณสองสามอาทิตย์ก่อน” เจี้ยวตอบ พลางยกมือเกา
หัวเหมือนคนทำตัวไม่ถูก

ลุงอ้วนหยุดมือ เจียบไปครู่หนึ่งก่อนที่จะหัวเราะออกมาเสียงดัง
“ไอ้เด็กนี่ ของหายตั้งสามอาทิตย์เพิ่งจะมาหา”

“ก็...ของมันสำคัญนะครับ”

“สำคัญเหรอ...” ลุงอ้วนพึมพำเหมือนกำลังนึกอะไรบางอย่าง
ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในย่ามคู่ใจ หยิบเป็นเศษโลหะชิ้นหนึ่งออกมา ตอน
แรกดูเหมือนเศษเหล็กธรรมดา แต่พอเพ่งดูดี ๆ กลับคลิบคล้ายคลิบคลา
ว่จะเป็น...แหวน

“ลุงเจออยู่ข้างถังขยะเมื่อสองอาทิตย์ก่อนได้มั้ง” พุดจบเขาก็
โยนมันมาให้เจียว

เด็กหนุ่มรับมาโดยไม่ทันตั้งตัว มันคือแหวนหัวดำ!

“เออ...พุดถึงของหาย” เขาชี้นิ้วไปทางบันได “คืนนั้นนะ ลุงเห็นมี
คนวิ่งลงบันไดตอนดึกด้วย”

หัวใจของเจียวกระตุก “ตอนไหนหรือครับ”

“อืม...” ลุงอ้วนลากเสียงยาวเหมือนกำลังนึก “ดีสองได้มั้ง”

ตรงกับที่ป้าจุกบอก

“ลุงเห็นหน้าหรือเปล่า”

ลุงอ้วนส่ายหัว “มีดจะตาย ใครจะไปเห็น” เขายกกระป๋องเบียร์ขึ้นดื่มอีกอีก แล้วพูดเหมือนเรื่องธรรมดา “แต่จำได้อย่างหนึ่ง”

“อะไรครับ” เสียงของเจี๊ยะเบลงโดยไม่รู้ตัว เขารู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างกำลังใกล้เข้ามา

ลุงอ้วนหรีต “ตอนมันจับรวบมันได้...มือมันสวมแหวนอะไรสักอย่าง” เขาชี้ไปที่มือของเจี๊ยะ “สีดำ ๆ นี่แหละ”

เจี๊ยะกำแหวนในมือแน่นโดยไม่รู้ตัว บรรยากาศรอบตัวเงียบลงอย่างประหลาด เหมือนโลกทั้งใบถูกปิดเสียงเหลือเพียงเสียงหัวใจของเขาที่เต้นรัวอยู่ในอก ความคิดในหัวตึกกันยุ่งเหยิงทั้งตื่นเต้น สับสน และหวาดกลัว เหมือนเขาเพิ่งจับต้องบางอย่างที่ใกล้ความจริงเข้าไปอีกก้าว

เจี๊ยะเดินกลับไปห้อง เขาหยุดยืนอยู่หน้าห้องตัวเองในมือยังมีแหวนวงนั้นที่กำไว้แน่น ผิวโลหะเย็นเฉียบจนเหมือนซึมผ่านปลายนิ้วเข้ามาถึงกระดูก

“แหวนหัวดำ...” เขาพึมพำกับตัวเองเบา ๆ

ลมเย็นวูบหนึ่งพัดผ่านหน้า “เจี๊ยะ...” เสียงนั้นดังขึ้นจากข้างหลัง

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

เด็กหนุ่มสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะหันกลับไป

พี่แพรยืนอยู่ตรงนั้น

เธอลอยอยู่ห่างจากพื้นเล็กน้อยตามปกติ แต่ครั้งนี้สีหน้าของเธอไม่ได้กวบประสาทเหมือนทุกครั้ง สายตาของเธอกลับจ้องตรงไปที่มือของเขากำลังถือแหวนอยู่

“พี่มาเงียบ ๆ อีกแล้วนะ” เจี้ยวถอนหายใจ “หัวใจจะวายเอา”

พี่แพรไม่ได้ตอบอะไรกลับมา สายตาของเธอยังคงจ้องแหวนในมือเขา

นิ่งเกินไป...

“พี่...” เจี้ยวขมวดคิ้ว

พี่แพรค่อย ๆ เดินเข้ามาใกล้เขาเหมือนคนที่กำลังเดินเข้าไปหาอะไรบางอย่างที่ทั้งคุ้นเคย...และน่ากลัวในเวลาเดียวกัน

“แหวนนี้...” เธอพิมพ์ำเบา ๆ ปลายนิ้วของเธอยื่นออกไปเหมือนจะจับมัน แต่ก็หยุดค้างกลางอากาศเพราะเธอจะต้องมันไม่ได้

ทันใดนั้นเองภาพบางอย่างก็วูบขึ้นมาในหัวของเธอ

แสงไฟสลัวในห้องมีเสียงบางอย่างกระทบพื้นดัง กึก เงาของผู้ชายคนหนึ่งขยับเข้ามาใกล้

ใกล้จนเธอมองไม่เห็นหน้า

แต่มือของเขากำลังจับอะไรบางอย่างแน่นและที่นิ้วนางมีแหวนสีดำ

“อ๊ะ—”

พีแพรวสะดุ้งถอยหลังทันทีเหมือนถูกไฟช็อต

“พี!” เจี้ยวตกใจ “เป็นอะไร?”

เธอยกมือกุมศีรษะสีหน้าบิดเบี้ยวเหมือนคนพยายามนึกอะไรบางอย่างที่เจ็บปวดเกินไป

“พี...เหมือนจะเห็นอะไรบางอย่าง”

เจี้ยวรีบถามทันที “อะไรครับ?”

พีแพรววิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะส่ายหน้าเบา ๆ “ไม่ชัด...” เธอกระซิบ
“มันแค่แวบเดียว”

เธอมองไปที่แหวนในมือเธออีกครั้ง คราวนี้สายตาเปลี่ยนไปจาก
ความสับสนกลายเป็นความหวาดระแวงบางอย่าง

“แต่พีแน่ใจอย่างหนึ่ง” เธอพูดซ้ำ ๆ “แหวนวงนี้...พีเคยเห็นมัน
มาก่อน”

บรรยากาศรอบตัวเงียบลงทันที เจี้ยวกำแหวนในมือแน่นขึ้น
ความคิดมากมายผุดขึ้นมาในหัว แหวนวงนี้เป็นของใครกันแน่

“พีเคยเห็นจริง ๆ เหรอ” เขาถามเสียงเบาลงอย่างระวัง

พีแพรวไม่ได้ตอบทันที สายตาของเธอยังคงจับจ้องไปที่แหวนวง

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

นั่นเหมือนกำลังพยายามดึงอะไรบางอย่างออกมาจากส่วนลึกของความทรงจำ

“มัน...เหมือนอยู่ในหัวพี่” เธอพูดซ้ำ ๆ “แต่พอพยายามนึกถึงภาพมันก็หายไป”

เจี๋ยเวงรีบไป

ลมเย็นจากทางเดินแฟลตพัดผ่านเข้ามาเบา ๆ ฤกษ์ชะงัดถึงพลาสติกส่งเสียงกรอบแกรบเหมือนมีอะไรยับอยู่ข้างใน

เขาก็มองแหวนในมืออีกครั้ง

แหวนสีดำเรียบ ๆ ไม่มีลวดลายอะไรพิเศษ แต่กลับทำให้หัวใจเขาเต้นแรงขึ้นเรื่อย ๆ

“ลุงอ้วนบอกว่า คนที่วิ่งลงบันไดคั้นน้ำใสแหวนสีดำ”

พี่แพรวะงัก “จริงหรือ”

“อืม...ตอนตีสองด้วย” ทั้งสองคนรีบไปพร้อมกัน

ตีสอง มันเป็นช่วงเวลาที่เขาบอกได้ว่ายินเสียงคนเดินลงบันไดเหมือนกัน

ทุกอย่างกำลังเริ่มเชื่อมต่อกันเหมือนจิ๊กซอว์ในหัวของเจี๋ย

คนที่อยู่ในแฟลตตอนดึก

คนที่อาจอยู่ใกล้ห้องพี่แพรว

และคนที่ใส่แหวนแบบนี้

“มันอาจเป็นของคนที่อยู่ในแฟลตนี้ก็ได้นะ” เจี้ยวพูดขึ้นหลังจาก
ทั้งคู่เสียบไปพักใหญ่

พี่แพรวมวดคิ้วนิด ๆ “แล้วจะรู้ได้ไงว่ามันเป็นของใคร”

เจี้ยวไม่ได้ตอบทันที ภาพของผู้ชายสองคนผุดขึ้นมาในหัวของ
เขาโดยไม่รู้ตัว คนแรกคือ คุณก้อง เจ้าของแฟลตที่ดูสุภาพ ใจดีเกินเหตุ
และดูเหมือนจะรู้เรื่องทุกอย่างในตึกนี้ อีกคนคือ พี่ตัน ช่างที่ดูแลกล้าง
วงจรปิด คนที่เขาเพิ่งคุยด้วยไม่นานนี้เอง สายตาของต้นตอตอนนั้นยังติด
อยู่ในหัวเขามันไม่ใช่สายตาของคนที่กำลังช่วยเหลือ

แต่มันเหมือนสายตาของคนที่กำลัง...เฝ้าดูอะไรบางอย่าง

“พี่แพรว” เจี้ยวพูดขึ้นอีกครั้ง

“หือ”

“พี่ว่า...ในแฟลตนี้ มีใครใส่แหวนสีดำบ้างไหม”

พี่แพรวเสียบไปครู่หนึ่งเหมือนกำลังค้นหาความทรงจำที่ขาด ๆ
หาย ๆ ของตัวเอง

แต่ก่อนที่เธอจะทันได้ตอบอะไรเสียงฝีเท้าของใครบางคนก็ดัง
ขึ้นจากทางเดินด้านหลัง

ตึก ตึก

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

เจ็วหันกลับไปทันทีแต่ตรงปลายทางเดินกลับว่างเปล่า ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น ลมเย็นพัดผ่านอีกครั้ง

“มีคนอยู่แถวนี้หรือเปล่า” เขาพิมพ์

พี่แพรหันมองตาม แต่เธอไม่ได้ตอบเพราะในวินาทีนั้น เธอรู้สึกเหมือนมีใครบางคนกำลังยื่นมองพวกเขาอยู่จากที่ไหนสักแห่งในแพลตฟอร์มนี้

เงียบ ๆ และไม่ต้องการให้ใครรู้ตัว

กลางดึกของแพลตฟอร์มนี้เงียบสงัด ได้ยินเพียงเสียงลมพัดและใบไม้ที่ไหวไปตามลม กลิ่นอับชื้นของตึกเก่าและเหล็กขึ้นสนิมลอยคลุ้งอยู่ในอากาศ หลอดไฟนีออนดวงเดียวบนเพดานสั่นไหวเป็นจังหวะเหมือนกำลังจะดับ แสงสีขาวซีด ๆ กะพริบติด ๆ ดับ ๆ ทั้งเงายาวบิดเบี้ยวไปตามผนังปูน

ในมุมมืดของตึกนั้น มีใครบางคนนั่งพิงกำแพงอยู่เงียบ ๆ ข้างตัวมีกระป๋องเบียร์ที่ดื่มแล้ววางเกลื่อนอยู่

“เฮื่อนีนะ...” เขาพิมพ์เบา ๆ “ขอทำให้คนอื่นลำบากอยู่เรื่อย” เสียงนั้นแทบไม่ต่างจากเสียงกระซิบ

ในมือของเขากำลังถือโทรศัพท์ที่หน้าจอสว่างวาบขึ้นมา แสงสีฟ้าจากหน้าจอสะท้อนขึ้นบนใบหน้าที่ถูกเงามืดกลืนกินไปเกือบครึ่ง บน

หน้าจอก็คือรูปผู้หญิงคนหนึ่งกำลังหัวเราะผมของเธอปลิวเล็กน้อยเหมือนกำลังยืนอยู่กลางลม ดวงตาหรือลงด้วยรอยยิ้มที่สดใส คล้ายกำลังมองใครบางคนที่ยืนอยู่หลังกล้อง

นิ้วมือของชายคนนั้นค่อย ๆ ไล่ไปตามภาพบนหน้าจออย่างช้า ๆ เหมือนกำลังลูบใบหน้าของเธอจริง ๆ ที่นิ้วมือของเขามีแหวนเงินวงหนึ่ง สะท้อนแสงจากหน้าจอโทรศัพท์วาบขึ้นมาเป็นประกายสั้น ๆ

“แพรว...” เสียงกระซิบแผ่วเบาหลุดออกจากริมฝีปาก

เขาจ้องรูปนั้นอยู่นาน เหมือนคนที่กำลังจมอยู่ในความทรงจำของตัวเอง ก่อนจะหัวเราะเบา ๆ ในลำคอ เสียงหัวเราะแห้งแหบดังสะท้อนอยู่ในห้องแคบ

“จำได้ไหม...รูปนี้” ปลายนิ้วของเขาแตะลงบนรูปใบหน้าที่ของเธอ

“ตอนนั้นเธอกำลังหัวเราะอยู่” เขาหยุดไปชั่วครู่ “แต่เธอไม่ได้หัวเราะให้ฉัน” ชายคนนั้นก้มศีรษะลงเล็กน้อย ดวงตายังคงจับจ้องภาพบนหน้าจอ

“เธอมองเขา” เสียงของเขาเบาลง “ไม่เคยมองฉันเลย”

นิ้วมือกำลังโทรศัพท์แน่นขึ้นทีละนิดจนข้อนิ้วซีดขาว

“ทั้งที่ฉันอยู่ใกล้เธอมาตลอด” เขาหัวเราะอีกครั้งคราวนี้เสียงแผ่วกว่าเดิม เหมือนคนที่กำลังพูดเรื่องตลกกับตัวเอง

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

“เธอไม่เคยรู้เลยด้วยซ้ำว่าฉันอยู่ตรงนั้น” เขาเลื่อนนิ้วไปแตะที่ดวงตาของเธอในรูป แสงจากหน้าจอสั่นไหวตามการกะพริบของหลอดไฟ

“ฉันเห็นทุกอย่าง” เสียงกระซิบแผ่วเบาคล้ายคำสารภาพ

“เห็นตอนเธอหัวเราะ ตอนเธอโกรธ ตอนเธอร้องไห้” เขาเงยบ่งก่อนที่ริมฝีปากของเขาจะขยับเป็นรอยยิ้มบาง ในความมืด

“เธอไม่เคยอยู่คนเดียวหรอก”

นิ้วที่สวมแหวนเงินค้อย ๆ ลูบผ่านหน้าจอโทรศัพท์อีกครั้งเหมือนกำลังปลอบโยนใครบางคน

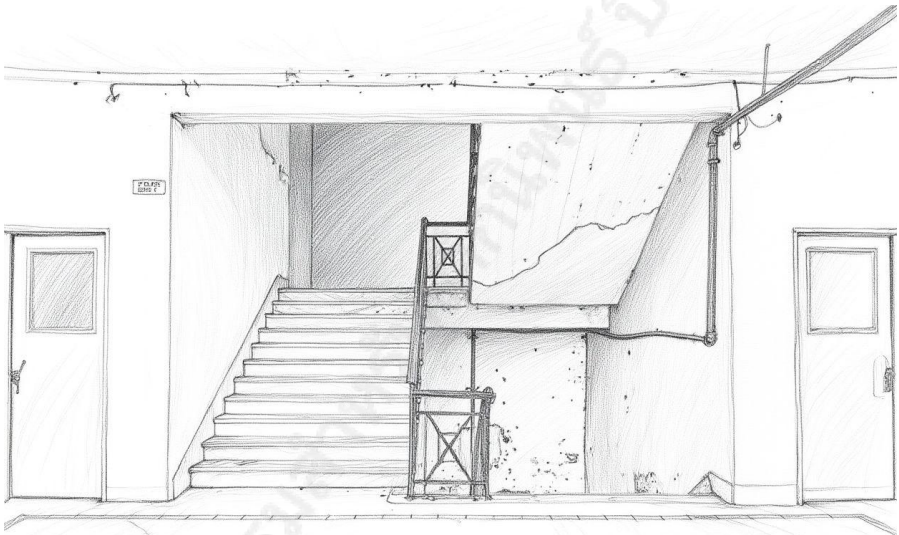
“ฉันอยู่กับเธอมาตลอด” เขาโน้มศีรษะลงเล็กน้อย กระซิบกับรูปในโทรศัพท์อย่างอ่อนโยน แต่เสียงนั้นกลับทำให้บรรยากาศในห้องเย็นเยียบอย่างน่าประหลาด

“ตอนนี้ก็เหมือนกัน” เขากำโทรศัพท์ที่ไว้แน่นแนบอก

หลับตาลงช้า ๆ ก่อนจะกระซิบประโยคสุดท้าย

“คราวนี้...ไม่มีใครพรากเธอไปจากฉันได้อีกแล้ว” หลอดไฟบนเพดานกะพริบวูบหนึ่งแล้วทั้งห้องก็ตกอยู่ในความมืด

#แพลตฟอร์มมีมืออยู่ข้างห้อง

บทที่ 9 เสียงของคนที่ไม่ได้ใครได้ยิน

ตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงเช้าวันนี้ เจ็ยวก็ยังไม่ให้คำตอบกับตัวเองไม่ได้ว่า ตอนที่เขาคูกับพี่แพรวเมื่อคืนมีใครแอบฟังอยู่หรือเปล่า เพราะตอนนั้นก็ตึกมากแล้ว และบริเวณชั้นหกของแฟลตก็เงียบผิดปกติ ทั้งชั้นมีห้องที่ยังมีคนอยู่ไม่ถึงห้าห้องด้วยซ้ำ ตั้งแต่วันที่พี่แพรวจากไป หลายคนที่เคยอยู่ชั้นนี้ต่างก็ทยอยลงไปอยู่ห้องว่างชั้นอื่น บางคนถึงกับย้ายออกไปอยู่ที่อื่น ไม่อยากกลับมาอยู่ที่นี้อีก

เมื่อคืนหลังจากได้ยินเสียงบางอย่าง เขาก็รีบออกไปดูที่ทางเดินทันที แต่สิ่งที่พบมีเพียงทางเดินว่างเปล่าที่มีเพียงแสงไฟสีซีดจากหลอดไฟเก่าที่ส่องลงมากระทบพื้นปูน ไม่มีใครยืนอยู่ตรงนั้นเลย

ตลอดช่วงหลายวันที่ผ่านมา เขาเริ่มมีโอกาสดูคุยกับคนในแฟลตมากขึ้น เจ็ยวก็เริ่มพบทั้งพิธีกรรมและปริศนามากมายเกี่ยวกับการตายของพี่แพรว ทั้งที่ในวันที่เธอตาย ไม่มีใครออกมาพูดเลยว่าตัวเองรู้เห็นอะไรบ้าง แต่พอมาถึงตอนนี้ เขากลับได้รู้ว่าในคืนวันเกิดเหตุมีใครบางคนเดินลงบันไดจากชั้นหกในช่วงเวลาประมาณตีสอง และคนนั้นก็สวมแหวนหัวดำ

ข้อมูลนั้นเขาได้มาจากปากจูกับลุงอ้วน แม้ว่าทั้งสองคนจะอยู่

กันคนละที่แต่สิ่งที่พวกเขาพูดกลับตรงกันอย่างน้อยน่าประหลาด ทำให้เจี๊ยวเริ่มคิดว่าคนที่ปากจุกกับลุงอ้วนเหินในคืนนั้น อาจเป็นคนร้ายตัวจริงของคดีนี้ได้ ตอนนี่สิ่งที่เขาต้องตามหาก็คือ เจ้าของแหวนหัวดำวงนั้น

แต่เป็นใครกันแน่ เป็นคนในแฟลตหรือเป็นคนนอก ถ้าเป็นคนในแฟลต โอกาสที่จะตามหาตัวยังพอมีความหวังอยู่บ้าง อย่างน้อยคนในตึกนี้ก็ต้องเดินผ่านกันอยู่ทุกวัน แต่ถ้าเป็นคนนอก...

ความหวังนั้นก็คงริบหรือลงไปมาก

ยิ่งช่วงนี้ พี่แพรเริ่มนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนั้นได้ทีละนิด แม้จะยังไม่ชัดเจนนัก แต่ก็ทำให้เจี๊ยวรู้สึกว่าตัวเองกำลังเข้าใจความจริงมากขึ้นเรื่อย ๆ

เขาเดินออกจากห้อง ประตูเหล็กดัดถูกเปิดออกช้า ๆ เสียงบานพับเกาต์ขึ้นท่ามกลางความเงียบของแฟลตในยามเช้า ทางเดินชั้นหกยังคงเงียบเหมือนเดิม แฟลตวันนี้ดูเงียบกว่าทุกวัน ทั้งที่ปกติออกจะคึกคักกว่านี้

แสงแดดอ่อน ๆ จากด้านนอกส่องผ่านราวระเบียงเข้ามาตกกระทบพื้นปูนเป็นลายยาว หลายห้องยังปิดเงียบ ประตูบางบานมีรอยฝุ่นเกาะอยู่หนาเหมือนไม่มีใครเปิดมานานแล้ว

ตั้งแต่พี่แพรตาย ชั้นหกของแฟลตก็ดูเหมือนจะว่างเปล่าขึ้นทุกวัน

#แฟลตนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

เจี๊วเดินไปตามทางเดินซ้ำ ๆ สายตาของเขาไม่ได้มองไปข้างหน้าแต่กำลังมองมือของคนทีเดินผ่านไปมา เขาเห็นแม่บ้านคนหนึ่งกำลังกวาดพื้นอยู่แถวหน้าลิฟต์ เธอจับไม้กวาดด้วยมือหยาบกร้านที่ไม่มีเครื่องประดับอะไรเลย

เจี๊วมองเพียงครู่เดียวก่อนจะเดินผ่านไป

พอเดินลงมาถึงชั้นล่าง เริ่มมีคนออกมาใช้ชีวิตนอกห้องมากขึ้น ลูกคนหนึ่งกำลังยืนอ่านหนังสือพิมพ์อยู่หน้าร้านขายของชำ เด็กนักเรียนสองคนกำลังแข่งกันวิ่งลงบันไดเสียงดัง เจี๊วแกล้งทำเหมือนเดินผ่านไปตามปกติ แต่สายตาของเขากลับคอยเหลือบมองมือของทุกคน

ไม่มีแหวนหัตถ์ดำ

เขาเดินผ่านคนแล้วคนเล่าแต่ก็ยังไม่เจอ บางทีเจ้าของแหวนวงนั้นอาจไม่ได้อยู่ในแฟลตนี้เลยก็ได้ ความคิดนี้ทำให้เจี๊วรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย ถ้าคนคนนั้นเป็นคนนอกจริง ๆ การจะตามหาตัวก็คงไม่ต่างอะไรจากการงมเข็มในมหาสมุทร เจี๊วกำลังจะเดินผ่านโถงกลางของแฟลต แต่แล้วสายตาของเขาก็สะดุดเข้ากับใครบางคน

ต้นกำลังก้ม ๆ เงย ๆ อยู่ตรงตู้เหล็กข้างผนัง เหมือนกำลังซ่อมอะไรบางอย่าง เสียงโลหะกระทบกันเบา ๆ ดังขึ้นเป็นระยะ

เจี๊วหยุดเดิน เขายืนมองอยู่ครู่หนึ่งคล้ายว่าตัดสินใจที่จะทำ

อะไรบางอย่าง เมื่อรวบรวมสติได้จึงเดินเข้าไปใกล้ “พี่ต้น”

เสียงเรียกของใครบางคนทำให้ต้นเงยหน้าขึ้นจากงานที่กำลังทำ

“อ้อ น้องนี่เอง” มือของต้นยังคงถือไขควงอยู่

เจี๊ยะวเหลือบมองมือคู่นั้นโดยไม่ตั้งใจ นิ้วมือของต้นมีรอยคราบ
น้ำมันเลอะอยู่เล็กน้อย และที่นิ้วก็ย่ำขางขามีแหวนเงินวงหนึ่งไม่ใช่
แหวนหัวดำ

เจี๊ยะวละสายตาออกมา “พี่ซ่อมอะไรอยู่เหรอครับ”

ต้นหันกลับไปชนี้อดตอ “ตู้ไฟ มักรวนอีกแล้ว” เสียงไขควงหมุน
ดัง กริก ๆ ออกมาอย่างต่อเนื่อง

เจี๊ยะวกลืนน้ำลายอย่างยากลำบากก่อนตัดสินใจเอ่ยถาม
ประโยคที่อาจทำให้เขาถูกเพ่งเล็งมากกว่าเดิม “กล่องที่เสียวันก่อน
พอจะดูได้หรือยังครับ”

ต้นหยุดมือไปเพียงเสี้ยววินาทีก่อนจะตอบเรียบ ๆ “ยังเลย ต้อง
เช็กอีกหลายจุด”

เขาพูดพลางก้มหน้าทำงานต่อ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแต่เจี๊ยะว
ไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงรู้สึกเหมือนบรรยากาศรอบตัวมันเจี๊ยะบลงเล็กน้อย

“อ้อ...โอเคครับ” เจี๊ยะวทำเสียงอ่อนพลงเหลือบมองแหวนบนนิ้ว
ของต้นอีกครั้ง เหมือนกำลังหาความผิดปกติบางอย่าง

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ขณะนั้นเอง ต้นที่เหมือนจะสังเกตท่าทีของเจี๊วอยู่ก่อนแล้วก็ค่อย ๆ ขยับมือหนีออกไป ทำให้เจี๊วเพิ่งรู้ว่าเขาเผลอจับมือของต้นนานเกินไป

“ถ้าซ่อมเสร็จแล้วจะบอกนะ เจี๊วจะให้ดูทุกอย่างเลย” ต้นเอ่ยเสียงเรียบเป็นประโยคบอกเล่าธรรมดา แต่เจี๊วกลับรู้สึกได้ว่าคำพูดนั้นเหมือนมีความหมายแฝงบางอย่าง มากกว่าจะเป็นแค่เรื่องของกล้องวงจรปิด

“ฉันผมไม่กวนแล้วนะครับ” เจี๊วพยักหน้ารับเบา ๆ ก่อนจะถอยออกมาจากตรงนั้น

ต้นไม่ได้เงยหน้าขึ้นมามอง เขาเพียงยกมือขึ้นเล็กน้อยเหมือนรับรู้ ก่อนจะก้มหน้าซ่อมตู้ไฟต่อ เสียงไขควงหมุนดังกริก ๆ แผ่ว ๆ ตามหลังมา

เจี๊วเดินพ้นจากตรงนั้นมาได้สองสามก้าว เขาก็เผลอหันกลับไปมองอีกครั้ง ต้นยังคงยืนอยู่ที่เดิม ก้มหน้าก้มตาทำงานเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แต่ไม่รู้ทำไม เจี๊วถึงรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างติดค้างอยู่ในบรรยากาศเมื่อครู่ เขาส่ายหัวเบา ๆ พยายามสลัดความคิดนั้นทิ้งไป ก่อนจะเดินตรงไปทางบันได

แสงแดดช่วงสายส่องลอดเข้ามาจากช่องระเบียง กระพือพินป่วน
เก่าเป็นเงายาว ๆ เสียงทีวีจากห้องใครสักคนลอยแว่วออกมาเบา ๆ ผสม
กับเสียงพัดลมของร้านขายของชำที่หมุนครีดยึดคราดอยู่มุมตึก

ทุกอย่างดูเหมือนจะเป็นเช้าธรรมดาอีกวันของแพลตฟอร์มนี้

จนกระทั่งเขาได้ยินเสียงเหมือนคนกำลังทะเลาะกัน ดังขึ้นจาก
หน้าร้านขายของชำได้ตึก

“หนูบอกแล้วไงว่ายังไม่ได้หยิบไป!” เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งดัง
ลั่นสะท้อนผนังปูนของตึกจนก้องไปทั่ว

ใครกำลังทะเลาะกันวะ

เจ๊วชมวดคิ้วด้วยความสงสัย จึงตัดสินใจเดินไปทางหน้าร้าน
ขายของชำ พอไปถึงก็เห็นไทยมุงยืนล้อมกันอยู่หลายคน ต่างพากันเฝ้า
มองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างสนใจ

เขาเดินเข้าไปใกล้อีกนิด แล้วก็เห็นว่าแดงโมกำลังยืนเผชิญหน้า
กับป้าจุก สีหน้าของเธอดูโกรธจัด

ผู้หญิงคนนั้นที่เจอเมื่อวันก่อน...กับมนุษย์ป้าปากตลาด

“หนูวางไว้ตรงโต๊ะหน้าห้อง ตอนเข้ามาก็ไม่อยู่แล้ว” แแดงโมพูด
เสียงแข็ง สีหน้าและแววตาดูน่ากลัวมากเลยทีเดียว

ป้าจุกยืนกอดอกสีหน้าฉายแววหงุดหงิด “แล้วจะมาร่ำว่าป้าทำไม

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

“บ้าไม่ได้ยุ่งกับของหนูสักหน่อย” ทำยประโยชน์เสียงสูงขึ้นเล็กน้อย

“บ้าคุณมีพิรุณนะ...”

“แต่บ้าขึ้นไปชั้นสามเมื่อเช้าไม่ใช่หรอ” แดงโมถามกลับทันที

“ก็ขึ้นไปหานั่งน้อย!” บ้าจุกสวนเสียงแข็ง “ของตัวเองหายจะมาโทษว่าบ้าเอาของหนูไปได้ยังไง”

แดงโมเม้มปากแน่นเหมือนกำลังพยายามข่มอารมณ์

คนแถวร้านชำเริ่มหันมามองกันมากขึ้น บางคนยื่นฟังเงิบ ๆ เหมือนกำลังรอดูว่าการเถียงกันครั้งนี้จะลงเอยยังไง

“หนูไม่ได้บอกว่าบ้าเอาไป” แดงโมพูดซ้ำ ๆ แต่เสียงยังแข็ง “แต่ของมันหายหลังจากที่บ้าขึ้นไปพอดิ”

“บ้าจุกทำเสียงจี้จี้” “ของหายก็โทษคนแก่ก่อนเลยนะ เด็กสมัยนี้—”

แดงโมเหมือนจะหมดความอดทน “เปิดกล้องวงจรปิดดู เดียวก็รู้ว่าใครเข้าไปแถวห้องหนู!”

คำพูดนั้นทำให้คนที่ยืนอยู่แถวนั้นเงิบลงเล็กน้อย

“บ้าจุกขมวดคิ้ว” “กล้องอะไรของหนู มันเสียไม่ใช่หรอ”

แดงโมชะงักไปครู่หนึ่งเหมือนเพิ่งรู้ว่าพูดอะไรออกไป แต่ด้วยความโมโหยังคงทำให้เธอหลุดปากต่อ “มันก็ไม่ได้เสียหมดทุกตัว

สักหน่อย!”

ทันทีที่พูดจบ เธอก็เงยบลง

สีหน้าของแดงโมเปลี่ยนไปเล็กน้อย เหมือนกำลังคิดว่าตัวเอง

พูดมากเกินไป

บ้างจุมองเธออย่างสงสัย “อ้าว แล้วไหนว่าเสียหมด”

แดงโมไม่ได้ตอบ เธอเพียงหันหน้าหนีเหมือนเริ่มไม่อยากจะ

ต่อ ก่อนจะเดินจากไปพร้อมสีหน้าบูดบึ้ง

“ดูดี คุณมันทำนะ เถียงไม่ได้ก็สะบัดตูดหนี” บ้างจุมได้ทีก็ส่งเสียง

ไล่หลังอย่างได้ใจ

เงี้ยวที่ยืนอยู่ไม่ไกลนักขมวดคิ้วเล็กน้อย ประโยคเมื่อครู่ของ

แดงโมยังคงวนอยู่ในหัวของเขา

เปิดกล่องวงจรปิดดูเดี๋ยวก็นึกได้ว่าใครเข้าไปแถวห้องหนู

หมายความว่าแดงโมดูไฟสีย้อนหลังได้อย่างนั้นหรือ

ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็อาจจะมึนบางอย่างถูกบันทึกไว้โดยที่ไม่มี

ใครรู้

เงี้ยวเผลอเหลือบมองกลับไปทางโถงแฟลตโดยไม่รู้ตัว ตันยังคง

ยืนอยู่ตรงตู้ไฟ ก้มหน้าก้มตาซ่อมอะไรบางอย่างเหมือนเดิม ไหล่ของเขา

ขยับเล็กน้อยตามจังหวะที่มีมือหมุนไขควง ดูเิน ๆ แล้วก็เหมือนช่างไฟ

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

กำลังทำงานตามปกติ

แต่เจี๊ยะไม่แน่ใจว่า ตั้งแต่เมื่อครูต้นเงยหน้าขึ้นมาบ้างหรือเปล่า หรือว่าแค่ยืนก้มหน้าอยู่แบบนั้นมาตลอด เขาหันกลับไปมองอีกครั้งต้น ยังคงยืนอยู่ที่เดิมก้มหน้า ซ่อมตู้ไฟเหมือนไม่ได้สนใจอะไรเลยแต่ไม่รู้ทำไมเจี๊ยะถึงรู้สึกเหมือนว่าต้นอาจได้ยินทุกอย่างที่แต่งโมพุดไปเมื่อครู

เจี๊ยะหันกลับไปมองทางที่แต่งโมเดินจากไป หญิงสาวกำลังเดิน ลัดผ่านลานจอดรถจักรยานยนต์ใต้ตึก สีหน้าของเธอยังคงบึ้งตึงเหมือน คนที่ยังไม่หายโมโห เขาถึงเลอยู่ครูหนึ่งก่อนจะตัดสินใจเดินตามไป

“เดี๋ยวก่อนครับ” เจี๊ยะส่งเสียงเรียก พลังภาวนาในใจว่าเธอจะ ยอมหันกลับมาและไม่เหวี่ยงใส่เขา

“มีอะไร” แต่งโมหยุดเดินแล้วหันมาถามด้วยสีหน้าที่ยังคุกรุ่น จากอารมณ์เมื่อครู

“เมื่อกี้...เรื่องกล่องวงจรปิด” เจี๊ยะเริ่มต้นอย่างระมัดระวัง “คุณ บอกว่ามันไม่ได้เสียหมด”

แต่งโมมองหน้าเขานิ่ง ๆ อยู่ครูหนึ่ง เหมือนกำลังประเมินว่าเขา ถามเพราะอะไร “แล้วไง”

“ผมแค่สงสัยนะครับ” เจี๊ยะเกาศีรษะเบา ๆ “ก่อนหน้านี้ผมได้ยิน คนบอกว่ากล่องมันดูย้อนหลังไม่ได้ ดูได้แค่ภาพสดบางตัว”

แต่งโมถอนหายใจยาว เหมือนอารมณ์ยังค้างจากการทะเลาะ
เมื่อครู

“มันก็ใช่” เธอเงยบไปพักหนึ่งก่อนตอบออกมาเสียงเบา “แต่ฉัน
แอบเจาะระบบไว้”

“ห๊ะ! หมายความว่าคุณ—” เจี้ยวยังพูดไม่ทันจบ มือของแต่งโม
ก็ยื่นมาปิดปากเขาไว้แน่น

“เบา ๆ สิ จะเสียงดังทำไม” เธอเอ็ดเขาเสียงดู พลางหันมองไป
รอบ ๆ อย่างระแวดระวังเหมือนกลัวว่าจะมีใครได้ยิน

เจี้ยวพยักหน้ารัว ๆ แต่งโมจึงค่อย ๆ ปล่อยมือออก

“ขอโทษครับ” เจี้ยวทำหน้าเจื่อน “พอดีผมมีเรื่องอยากให้ช่วย”

แต่งโมหรีตามองเขาเล็กน้อย “เรื่องอะไร”

เจี้ยวล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดออกมา “ผมอยากดูไฟล์กล้อง
คืนที่ห้อง 604 เกิดเรื่อง”

คำพูดนั้นทำให้แต่งโมนิ่งไปทันที

ลมเย็นพัดผ่านลานจอดรถจักรยานยนต์ เสียงเครื่องยนต์จาก
ถนนใหญ่ด้านนอกดังแว่วเข้ามาเบา ๆ

แต่งโมกอดอก “ทำไมถึงอยากดู”

เจี้ยวม้มปากเล็กน้อย “ผมแค่รู้สึกว่ามันแปลก ๆ”

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

“แปลกยังไง”

“ก็...” เขาหันมองกลับไปทางตัวตึกโดยไม่รู้ตัว “หลายอย่างมันไม่ค่อยตรงกัน”

แตงโมมองตามสายตาของเขา ก่อนจะถอนหายใจเบา ๆ “รู้ไหมว่าถ้าคุณขึ้นรู้ว่าฉันแอบเข้าไปดูระบบกล้อง มีหวังฉันไม่รอด”

“ผมจะไม่บอกใครครับ” เจียวส่ายทักหนักแน่น

แตงโมทำหน้าเหมือนยังไม่เชื่อ “จริง ๆ นะครับ” เจียวรีบพูดเสริม “ผมแค่อยากรู้ว่าคืนนั้นมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

หญิงสาวเงยไปพักหนึ่ง เหมือนกำลังขังใจก่อนจะพูดขึ้นช้า ๆ “จริง ๆ ฉันก็คิดว่ามันแปลก...เคยคิดจะเปิดดูเหมือนกัน”

แตงโมถอนหายใจเฮือกใหญ่ “แต่สุดท้ายก็ไม่”

“ทำไมเหรอครับ”

“คิดไปคิดมามันไม่ใช่เรื่องของฉัน คนตายไปแล้วก็คือตายไปแล้ว รู้อะไรไปก็ไม่ได้ทำให้ฟื้นขึ้นมา” เธอรัยยาวออกมา ก่อนจะพูดปิดท้าย “ฉันว่านายเปลี่ยนใจเถอะ อย่าไปยุ่งเลยจะดีกว่า”

“แต่ว่า...” เจียวอยากจะพูดอะไรสักอย่างแต่เขาก็พูดไม่ออก เขารู้สึกเหมือนมีอะไรมาปิดปากเขาไว้ มันให้ความรู้สึกหนักอึ้งอย่างบอกไม่ถูก

“เชื่อเถอะ รู้เท่าที่เขาให้รู้ก็พอ” เมื่อพูดจบแล้วแตงโมก็เดินจากไป

เจี๊ยวเดินมองเธอกลับเข้าไปในตึกอย่างพูดอะไรไม่ออก ไม่ใช่ว่าเขาไม่
อยากพูดแต่ลึก ๆ ไปแล้วเขาก็มีความคิดแบบเดียวกับเธอ แต่พี่แพร...

“เขาพูดถูกนะ” เสียงของพี่แพรดังขึ้นจากข้างหลัง

เจี๊ยวหันไปมองด้วยความตกใจ ไม่รู้ว่าพี่แพรอยู่ตรงนี้นานแค่ไหน
ไหนแล้ว เพราะเมื่อเข้าก่อนเขาจะลงมาข้างล่างก็ไม่ได้พบเธอ เรียกหาก็
ไม่ออกมา ช่วงนี้เหมือนเธอแปลกไปจริง ๆ

เจี๊ยวหันมองรอบตัวอย่างระแວดระวัง “พี่มาตั้งแต่ตอนไหน”

“ตั้งแต่น้องเดินมาคุยกับแดงโม” พี่แพรตอบเสียงเรียบแววตา
ของเธอว่างเปล่า ไร้ความรู้สึก ต่างจากแววตาซุกซนยามปกติ

“จ้ะ...” เจี๊ยวทำตัวไม่ถูก ถ้าพี่แพรบอกว่ามาตั้งแต่ตอนนั้นแสดง
ว่าเธอได้ยินสิ่งที่แดงโมพูดทั้งหมด

“พี่เข้าใจ ก็ตายไปแล้วนี่ มันจะทำอะไรได้ละ” เธอเงยหน้าขึ้น
มองฟ้าคล้ายพยายามสะกดกลิ่นน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา

“พี่แพร...” เจี๊ยวเรียกชื่อเธอด้วยความเห็นใจ

เขาไม่รู้ว่าพูดปลอบใจเธออย่างไร เขาในตอนแรกก็มีความคิด
แบบแดงโม ใช่ว่าแดงโมพูดถูกทุกอย่าง แรกเริ่มเดิมทีมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องของเขา
อยู่แล้ว แต่พอถูกรบเร้าแกมขอร้องมันก็ทำให้เขาใจอ่อน ตกลงที่จะ
ช่วยสืบหาความจริง คิดว่าอีกเตี้ยเรื่องก็คงจบคงไม่มีอะไร เตี้ยพี่แพรก็

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

คงไป แต่สุดท้ายเรื่องกลับไม่เป็นแบบนั้น ทุกอย่างดูเหมือนถูกปิดบังไว้ คนที่รู้ก็ไม่ยอมพูด ทุกอย่างดูแปลกไปหมดเหมือนถูกจัดฉากให้เป็นแบบนี้

ในขณะที่เดียวกันเขาเองก็พอจะเข้าใจที่แพรว ความรู้สึกโดดเดี่ยว อ้างว้าง เขาก็พอจะเข้าใจที่เขาผ่านมันมาได้เพราะเขายังไม่ตาย เขายังมีโอกาสให้ได้ใช้ชีวิตอยู่ แต่ที่แพรวทำไม่ได้เพราะเธอตายไปแล้ว เธอไม่มีโอกาสได้รู้ความจริง ไม่มีใครมองเห็น ไม่มีใครได้ยิน ไม่สามารถไปไหน ได้ประหนึ่งถูกจองจำไว้ ณ ที่แห่งนี้ เฝ้ามองภาพการตายของตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ไม่สามารถตอบคำถามได้ว่าตัวเองตายยังไง เหมือนติดอยู่ในวงวนที่ไม่มีจุดสิ้นสุด

เธอเองก็อยากเป็นอิสระ อยากออกไปจากที่นี่ ถึงจะเสียตายที่ได้ใช้ชีวิตไม่นานแต่เธอก็รู้ว่ายังไงเราทุกคนก็ต้องตาย ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้าได้อยู่แล้ว แต่นี่เธอไปไหนไม่ได้ ไม่อาจกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมได้แต่ก็ไม่สามารถไปเกิดใหม่ได้ด้วย เธอทำได้แค่ร้องขอให้ใครสักคนได้ยินเสียงเธอ มองเห็นเธอ ยอมรับการมีตัวตนของเธอ เธอคิดเพียงแค่ว่าเมื่อรู้ความจริงว่าตัวเองตายยังไง เธอก็จะจากไป อาจได้ไปสวรรค์หรือไม่ก็นรก แต่มันก็ดีกว่าที่จะต้องมานั่งดูภาพตัวเองตายอย่างไม่รู้อะไรเลย

เพราะอย่างนั้นเขาถึงอยากช่วยเธอ เธออาจไม่พูดความจริงออกมาทั้งหมด แต่เขาก็รู้สึกได้ว่าเธอกำลังเจ็บปวด กำลังทรมานกับสิ่งที่

เป็นอยู่ แล้วคงไม่มีใครอยากเป็นแบบนี้

“เจ็วไม่ต้องช่วยพี่แล้วก็ได้” เธอเงยไปครู่หนึ่ง “ไม่ต้องทำอะไรแล้ว อีก...อีก” เสียงสะท้อนให้ดังขึ้นกลางลานจอดรถที่เงียบสงัด เสียงนั้นดังก้องจนสะท้อนไปทั้งใจของเขา

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นพี่แพรวร้องไห้ คนที่เขาเห็นว่าร่าเริงและสดใสมาตลอด กลับแตกสลายขนาดนี้ตั้งแต่ตอนไหน ทำให้เกิดคำถามกับตัวเองว่าเขาจะเดินหน้าตามหาความจริงต่อหรือจะยอมหยุดตามที่เธอร้องขอ

“พี่แพรว” เจ็วเอ่ยเสียงเรียบ “ผมจะไม่ยอมให้พี่จากไปโดยที่ไม่รู้ความจริง พี่จะต้องได้รู้ว่าใครทำอะไรกับพี่ไว้ พี่จะต้องไม่ตายอย่างเสียเปล่า” พร้อมขอร้องเป็นครั้งสุดท้าย “เชื่อผมอีกครั้งนะ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นพร้อมม่านน้ำตา ภาพที่เธอเห็นคือเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอในตอนนี้ เมื่อไม่กี่วันก่อนยังขอร้องให้เธอเลิกยุ่งกับตัวเองอยู่เลย แต่วันนี้กลับพูดว่าจะไม่ยอมให้เธอจากไป การตายของเธอจะต้องไม่สูญเปล่า

โตขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร

เธอโผล่เข้ามาอดเขาเต็มรัก “ขอบคุณนะ อีก ขอขอบคุณที่ช่วยพี่ ขอขอบคุณที่ไม่ทิ้งไปไหน ขอคุณ...ขอบคุณจริง ๆ ”

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

เจ็วยืนนิ่งไปชั่วขณะ ร่างกายของเขาแข็งแกร่งเหมือนหิน ก่อนจะ
ผ่นลมหายใจออกมาเสียงเบา “ครับ ไม่ร้องแล้วนะ ผมปลอบคนไม่เก่ง”

“อ้อ ไม่ร้องแล้ว” พี่แพรถอนกอดจากตัวเขาพลางส่งยิ้มโลก
สดใสของเธอมาให้

เป็นครั้งแรกเลยแฮะที่ถูกฝึกอด

เจ็วได้แต่คิดในใจก่อนจะส่ายหัวไปมาให้กับความคิดตัวเอง

“เงินเหวอที่ถูกสาวกอด” พี่แพรทำหน้าที่ทะเล้นก่อนจะกระซิบ
เสียงเบาใส่เขา “รู้แหละ...ว่าครั้งแรก”

เมื่อจบประโยคเขาก็หน้าแดงในทันที “พี่..พี่จะบ้าเหวอ! ใครมัน
จะไปเงิน” ถึงจะพูดไปอย่างนั้นแต่เขากลับพูดตะกุกตะกักไปมา พร้อม
ก้มหน้าต่ำไม่กล้าเงยหน้ามามองกัน

“เหวอออออจ๊ะ” พี่แพรหัวเราะเสียงลั่นอย่างมีความสุข

“เฮ้อ...บ้าที่สุด” เจ็วได้แต่พึมพำกับตัวเองไปมาพร้อมมือที่
กำลังกำชายเสื้อของตัวเองแน่นอย่างไม่รู้ตัว

พี่แพรยังหัวเราะคิกคักอยู่ข้าง ๆ เหมือนอารมณ์ดีขึ้นมา
หลังจากร้องไห้ไปเมื่อครู

ลมเย็นพัดผ่านลานจอดรถอีกครั้ง เสียงเหล็กของโครงหลังคา
กระทบกันเบา ๆ ดังเอี้ยดอืดอยู่เหนือศีรษะ บรรยากาศรอบตัวเริ่มกลับ

มาเจียบเหมือนเดิมเจียบเสียจนได้ยินเสียงหายใจของตัวเอง

เจียวถอนหายใจยาว ก่อนจะเงยหน้ามองไปทางตัวตึกโดยไม่
รู้ตัว เขาเห็นฟีดันยืนมองมาที่เขา สีหน้าว่างเปล่าไม่บ่งบอกอารมณ์ใด ๆ
เขาไม่รู้ว่าฟีดันยืนมองมานานแค่ไหนและได้ยินอะไรบ้างไหม แต่จาก
ระยะทางแล้วเขาก็ภาวนาขอให้ไม่มีใครได้ยินอะไร โดยเฉพาะผู้ชายคนนี้
ที่มักจะมองเขาด้วยแวตาว่างเปล่าที่ไม่บ่งบอกอารมณ์ มันน่ากลัวก็
ตรงที่เราคาดเดาไม่ได้เลยว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

“มีอะไรหรือ” ฟีดันถามขึ้น

เจียวก้มต่ำมองพื้นพลางส่ายหน้าอย่างช้า ๆ ก่อนจะเงยหน้า
ขึ้นมาอีกครั้งแล้วพบว่าตู้ไฟตรงนั้นว่างเปล่า

ฟีดันได้หายไปแล้ว

บทที่ 10 กล้องวงจรปิด

ห้องสี่เหลี่ยมขนาดเล็กที่เหมาะสมสำหรับการอยู่คนเดียว เพราะภายในห้องมีข้าวของมากมายวางอยู่เต็มพื้นห้องจนแทบไม่มีที่ทางให้เดิน ถ้าไม่ใช่เจ้าของห้อง คนที่เข้ามาในห้องนี้ก็อาจเหมือนหลุดเข้าไปในห้องทดลองของนักวิทยาศาสตร์ชื่อดัง ที่ชอบขลุกตัวอยู่แต่ในห้องที่มีเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งห้องนี้ก็เต็มไปด้วยสายไฟและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ห้อยสายระโยงระยางดูคล้ายกับไม่มีจุดจบ

แตงโมกำลังนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์สองจอ นิ้วมือระริบอยู่บนแป้นพิมพ์อย่างไม่มีสะดุด เสียง กิก ดังก้องไปทั่วห้องสี่เหลี่ยมคล้ายเป็นยานอวกาศชั้นดีสำหรับคนชอบฟังเสียงแป้นพิมพ์แบบนี้

เธอกำลังนั่งตอบข้อความลูกค้าที่เข้ามาสอบถามรายละเอียดสินค้าที่เธอขาย เธอทำอาชีพเป็นแม่ค้าออนไลน์ไลฟ์ขายของในโซเชียล ไม่ใช่แม่ค้าที่โด่งดังอย่างที่ทุกคนคิด แต่ก็พอให้มีรายได้เลี้ยงปากเลี้ยงท้องไปวัน ๆ นอกจากนี้อีกหนึ่งอาชีพลับที่ไม่มีใครรู้ คือเธอสามารถเจาะระบบหรือที่เรียกกันติดปากว่าแฮ็กข้อมูลได้ นั่นก็พอเป็นอีกหนึ่งอาชีพลับ ๆ ที่เงินดีแต่เธอไม่ค่อยทำถ้าไม่ได้รอนเงินจริง ๆ เหตุผลนะเธอ...

เป็นเพราะมันไม่ดีใจละ

แต่งโมรวนี้วบนแบ้นพิมพ้อย่างไม่ต้องก้มมอง แต่ใน
ขณะเดียวกันสมองของเธอกลับไม่ได้สนใจสิ่งที่อยู่ตรงหน้า เธอรู้ดีว่าเป็น
เพราะอะไร ในหัวกำลังสนใจอย่างอื่นมากกว่า ซึ่งที่วามานั้นก็ไม่ใช่อื่นใด
นอกจาก

บทสนทนาที่คุยกับเด็กคนนั้นเมื่อช่วงสายของวันนี้

น่าแปลกที่เธอกลับลืมไม่ลง หน้าซำยังเก็บเอามาคิดวนไปมาใน
หัว ทั้งที่เธอก็เป็นคนออกปากเองว่าไม่อยากยุ่งกับเรื่องของคนอื่น แต่
ทำไมเธอเองกลับรู้สึกค้างคาไม่หาย แล้วจะต้องทำยังไงให้มันหายไปนะ

ห้อง 604 เหวอ

เธอรู้จักคนที่อยู่ห้อง 604 แครู้จักแบบผิวเผิน เคยเดินสวนกัน
ไม่กี่ครั้ง แต่เธอก็จำหน้าได้แม้จะไม่เคยคุยกันสักครั้ง น่าเสียดายที่ผู้หญิง
คนนั้นด่วนจากไปตั้งแต่อายุน้อย เธอเองก็เสียใจด้วยแต่ชีวิตก็ต้อง
เดินหน้าต่อ

เธอบอกกับตัวเองอยู่เสมอว่าไม่ควรไปยุ่งเรื่องของคนอื่น แต่สิ่ง
ที่กำลังทำอยู่นี้คือการยุ่งเรื่องคนอื่นอยู่ชัด ๆ ไม่รู้ตั้งแต่ตอนไหนที่หน้า
จอคอมพิวเตอร์เปลี่ยนจากหน้าข้อความแชทเป็นหน้าไฟล์ทั้งหมดใน
คอมพิวเตอร์ มือของเธอกดไปที่โฟลเดอร์ที่มีชื่อว่า ตาที่สาม เมื่อกดเข้า
ไปก็ปรากฏเป็นรายชื่อไฟล์จำนวนมากไล่ยาวเหยียดลงมาไม่มีที่สิ้นสุด

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

รายชื่อของไฟล์ทุกอันคือวันที่ที่แตกต่างกันไป

แดงโมเลือนลงมาเรื่อย ๆ ก็พบกับไฟล์ที่ระบุคืนวันเกิดเหตุ

จะดูจริงหรือ ๆ หรือ

เธอได้แต่ถามคำถามกับตัวเองซ้ำไปซ้ำมา ความคิดมากมาย
หลายตลบตีกันอยู่ในหัว จนแดงโมเริ่มหงุดหงิดกับตัวเองที่มีความคิดไม่
เข้าท่า ขณะที่มือขวากำลังจะกดเข้าไปดู ในขณะเดียวกันเสียงโทรศัพท์ก็
ดังขึ้นท่ามกลางความเงิบของห้องสี่เหลี่ยม

ติ๊ด ติ๊ด ติ๊ด

แดงโมสะดุ้งจนตัวโยนความคิดแตกกระเจิง เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น
ต่อเนื่อง จนเธอได้สติกลับมารีบกดปิดหน้าจอแล้วเอื้อมมือไปรับสายที่
โทรเข้ามาแทน บทสนทนากับคนในสายไหลลื่นจนเธอลืมถึงสิ่งที่กำลัง
จะทำเมื่อครู่นี้อย่างสิ้นเชิง

วันนี้ทั้งวันเขาขลุกตัวอยู่แต่ข้างนอก อ้างว่าทีมงานกลุ่มต้องทำ
ทั้งที่ความจริงเขากำลังนั่งคิดว่าจะหาวิธีตามหาตัวเจ้าของแหวนอย่างไร
เขากับพี่แพรวพูดคุยกันว่าเจ้าของแหวนอาจจะเป็นคนในแฟลต และอาจ
เป็นคนที่เรามองข้ามมาตลอดก็ได้

“เจ้าของแหวนอาจจะเป็นคนในแฟลตก็ได้” พี่แพรวว่าขึ้น

“ทำไมพี่ถึงคิดอย่างนั้น” เจี๊ยวพูดเสียงเบา ตอนนี้อยู่ทำทีเป็นคุย

โทรศัพท์ คนจะได้ไม่ตกใจที่เห็นเขาพูดคนเดียว

“ก็เพราะต้องรู้เรื่องภายในพอสมควร คนเข้าออก ใครอยู่ห้องไหน ชั้นอะไร ถ้าไม่ใช่คนในแล้วรู้เนี่ยก็ออกจะเก่งไปนะ”

“จันเราลองเอาแหวนนี้ไปฝากที่ห้องนิติดีไหมครับ เพื่อจะเห็นอะไรมากขึ้น” เจี้ยวถามอย่างต้องการความเห็น

“เอาสิ ลองดูเพื่อเจ้าของแหวนจะโผล่มา คนที่เป็นเจ้าของถ้าเห็นก็ต้องจำได้อยู่แล้ว หรือใครเคยเห็นคนใส่แหวนแบบนี้ก็อาจจะช่วยอะไรมากขึ้น”

ทั้งคู่กลับมาที่แฟลตในช่วงเย็น บรรยากาศยามเย็นของแฟลตยังคงวุ่นวาย เสียงผู้คนมากมายที่ใช้ชีวิตอยู่ เด็ก ๆ วิ่งเล่นไล่จับกันอย่างสนุกสนาน บรรดาแม่ ๆ ก็เริ่มทำกับข้าวมื้อเย็นส่งกลิ่นหอมยั่วน้ำลายออกมาเป็นระยะ เจี้ยวเดินมาด้วยท่าทางปกติเขาสังเกตเห็นรอบตัวก็พบบ้างจุดหนึ่งประจำที่โต๊ะผ้าหืนอ่อนตัวเดิม เมื่อบ้าเห็นเขาก็รีบหลบหน้าไม่ยอมสบตาล้ายกับเห็นผีอย่างนั้น เมื่อเดินไปถึงใต้ตึกทางเข้าซ้ายมือก็พบว่าห้องนิติเปิดไฟไว้แสดงว่ามีคนเข้ามาพอดี

โชคเข้าข้าง

เจี้ยวคิดในใจอย่างลึกลับ เขานึกว่าจะต้องรอเวลาวันอื่นแทนแต่กลายเป็นว่า วันนี้ดูเหมือนจะมีคนมา ว่าแต่...จะเป็นใครนะ เขาเหลือบ

#แฟลตนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

มองผ่านหน้าต่างที่ถูกเปิดแง้มไว้ ก็พบว่าเป็นคุณก้องลูกชายเจ้าของแฟลต

ผู้ชายที่เขาเจอวันนั้น

เจี๊วไม่รอช้า เขารวบรวมความกล้าอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเคาะประตูห้องนิตด้วยน้ำหนักมือที่ไม่หนักจนเกินไป

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

ก้องเงยหน้าจากกองเอกสารพลงเอ่ยอนุญาต “เข้ามาได้ครับ”

สิ้นเสียงตอบรับจากข้างใน เจี๊วก็เปิดประตูเข้าไปพร้อมปิดประตูให้เสร็จสรรพในทันที ก่อนหันไปเผชิญหน้ากับคุณก้องอีกครั้ง

“มีธุระอะไรเหรอ” คุณก้องถามด้วยท่าทีธรรมดา แต่น้ำเสียงกลับรู้สึกได้ถึงความตื่นตระหนกเล็กน้อย

“เอ่อ...คือ ผมเอาแหวนมาให้ล่ะครับ” เจี๊วทำทีใส่ชื่อ ท่าทางเหมือนไม่รู้เรื่อง

“แหวนอะไร” คุณก้องเสียงเข้มข้นมาในทันที

“ผมเก็บได้นะครับ เห็นตกอยู่แถวที่ทิ้งขยะ” เจี๊วพูดพลงล้วงมือเข้าไปหยิบเอาแหวนที่อยู่ในย่ามยื่นให้กับคุณก้อง

คุณก้องรับแหวนหัดดำไปดูด้วยท่าทางสงบนิ่ง เจี๊วพยายามสังเกตอาการของคุณก้องก็ไม่พบพิรุณอะไร นอกจากท่าทีสงสัยว่าเป็น

แหวนของใคร

“เดี๋ยวผมจะให้คนประกาศหาเจ้าของให้ล่ะ ขอบใจมาก”

คุณก้องเอ่ยตัดบท

“ครับ ขอขอบคุณมากนะครับ” เจี๋ยค้อมศีรษะให้อย่างนอบน้อม

พลางหันตัวเตรียมจะเดินออกจากห้องไป

“แล้วเหรียญที่ตามหา...เจอหรือยังครับ” น้ำเสียงราบเรียบแต่แฝงด้วยความสงสัยใคร่รู้ตั้งขึ้นจากข้างหลัง

เจี๋ยแอบสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะหันกลับไป “เจอแล้วครับ”

คุณก้องยิ้มกว้างให้อย่างคนใจดี “งั้นก็ดีแล้ว...นี่กว่าจะต้องทำอะไรมากกว่านี้”

ประโยคสุดท้าย...หมายความว่าอย่างไร

“ครับ...ฉันผมไปก่อนนะครับ”

“เชิญครับ” คุณก้องยิ้มส่งท้ายให้ แต่ทำไมเขากลับรู้สึกว่ามันเป็นรอยยิ้มที่ไม่น่าไว้วางใจเลยสักนิด

เจี๋ยเดินออกจากห้องนิติด้วยท่าที่ไม่สบายใจ ทั้งน้ำเสียง คำพูด และรอยยิ้มนั้น คอยย้ำเตือนสัญชาตญาณในตัวเขาว่ามันไม่ปกติ

เขาเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นป้ายุกที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะม้าหินมองอยู่ก่อนแล้ว เมื่อสบตากันเข้า ป้ายึงรีบหลบหนีเหมือนเคยแต่ท่าทางก็ดูเหมือน

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

กลัวอะไรบางอย่างมาก ๆ

เห็นผีพี่แพรวเหวอะ

เขาคิดอย่างติดตลกก่อนจะเลื่อนสายตาไปก็พบว่า พี่ต้นกำลังยืนมองเขาด้วยสีหน้าที่อ่านไม่ออก มันสงบนิ่งจนเขารู้สึกกลัว

จังหวะนั้นเองที่คุณก็องเปิดประตูออกมา แล้วเรียกทุกคนที่อยู่บริเวณใต้ตึกเพื่อหาเจ้าของแหวนที่อาจทำหล่นไว้

“แหวนหัวดำวงนี้ ใครเป็นเจ้าของมาติดต่อร์ับได้ครับ” คุณก็องพูดจบทักไซท์แหวนให้ทุกคนดูว่าหน้าตาของมันเป็นแบบนี้

“เคยเห็นหรือเปล่า”

“ไม่เคยนะ”

“ของใครวะ” เสียงซุบซิบจากบรรดาไทยมุงตั้งขึ้นเป็นระยะ

ปฏิกิริยาของคนที่มามุงดูแหวนหัวดำนี้ ส่วนใหญ่แค่มองดูทำท่าส่ายหน้าแล้วก็เดินออกไป เหมือนกับว่าในกลุ่มนี้จะไม่มีการเป็นเจ้าของแหวนหรือเห็นใครสวมแหวนแบบนี้มาก่อน แต่ถ้าถามว่ามีใครที่ดูไม่ปกติเห็นได้ชัดก็มีแค่ บ้าจุกที่แอบสะดุ้งเล็กน้อยตอนเห็นแหวนก่อนจะรีบเดินออกไป ส่วนอีกคนที่ดูจะแปลก ๆ ไปก็อาจจะเป็นพี่ต้น ท่าทีของเขาที่ดูสงบนิ่งเหมือนอย่างเคยแต่ที่แปลกคือจังหวะที่เห็นแหวนเหมือนกับว่าตาจะเบิกโตขึ้นเล็กน้อยและคิ้วขมวดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะกลับมาเป็นสีหน้า

เรียบเรียงเดิม

หรือเจ้าของแหวนอาจจะเป็นผู้ที่

เจียวได้แต่เดาสุ่มไปมา เขาไม่มีหลักฐานอะไรด้วยซ้ำที่จะบอกได้ว่าใครเป็นเจ้าของแหวนวงนี้ จากปฏิกิริยาของทุกคนในวันนี้ก็ไม่อาจบอกอะไรได้ ถ้าจะให้ด่วนตัดสินตอนนี้ก็คงจะเร็วเกินไป

“ถ้าเป็นฉัน ฉันก็ไม่แสดงตัวหรอก” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลังของเขา

เมื่อเจียวหันไปมองก็พบว่า เป็นแตงโม กำลังยืนกอดอกพร้อมสายตาที่มองไปยังบรรดาไทยมุงที่กำลังให้ความสนใจกับแหวนหัวดำ

“หมายความว่าไงครับ” เจียวถามกลับ

“ก็...” แตงโมลากเสียงยาวก่อนจะเอ่ยต่อว่า “ถ้านายคิดว่าเจ้าของแหวนคือคนร้าย นายว่าเขาจะแสดงตัวไหมล่ะ” แตงโมขยับตัวเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าในระดับสายตาของเขา

“ผมไม่ได้...” เจียวยังพูดไม่ทันจบก็ถูกแตงโมขัดจังหวะ

“ฉันรู้หน้า นายคงไม่ลืมเลิกการกิจง่าย ๆ” เธอตอบว่าเขาแสดงความเข้าอกเข้าใจ “อย่าหักโหมเกินไปล่ะ”

แตงโมพูดจบก็เดินเข้าไปดูแหวนหัวดำที่ว่ำนั่น ตอนแรกเธอก็ไม่ได้จะสนใจอะไรอยู่แล้วคิดว่าเป็นแค่แหวนของใครที่ทำหล่นไว้ก็

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

เท่านั้น แต่เธอกลับรู้สึกคุ้นแหวนวนวงนี้อย่างน่าประหลาด คล้ายว่าเคยเห็น
ที่ไหนมาก่อนเมื่อไม่นานมานี้ และในเสี้ยววินาทีนั้นเองเธอก็จำได้แล้วว่า
เธอเคยเห็นแหวนวนวงนี้ที่ไหนมาก่อน

แตงโมค่อย ๆ เลื่อนสายตามองไปรอบตัวก่อนจะพบว่ามียายตา
คู่หนึ่งมองเธออยู่ก่อนแล้ว แหวตาคู่นี้ให้ความรู้สึกหวาดกลัวและขนลุก
อย่างบอกไม่ถูก เธอรีบหลบสายตาและเดินออกไปจากพื้นที่ตรงนั้นทำ
เหมือนกับเธอไม่ได้ติดใจอะไรกับแหวนวนวงนั้น โดยที่เธอไม่รู้เลยว่ายายตา
คู่นี้มองตามเธอไปจนสุดสายตา

เจี๋ยวกลับขึ้นมาบนห้อง เขาทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด
พยายามที่จะหาจุดเชื่อมโยงของเหตุการณ์แต่ละอย่างเข้าด้วยกัน

ด้วยสมองเล็ก ๆ เหมือนถั่วเขียวของเขาเนื้แหละ

“ทำหน้าที่เครียดไปได้” พี่แพรเข้าเล่น “เดี๋ยวก็น้ำแกก่อนวัย”
พลางดึงหน้าตัวเองทำท่าล้อเลียน

“เฮ้อ...” เจี๋ยวถอนหายใจอย่างปลงตกก่อนจะล้มตัวลงนอนบน
ฟูก มือสองข้างประสานกันอยู่กลางอกของตน “พี่ว่าเมื่อก็มีใครทำ
ตัวแปลก ๆ ไหม”

พี่แพรนิ่งเงียบสั้หน้ากำลังครุ่นคิด “ไม่นะ ทุกคนก็...ดูปกติดี”

“แล้วพี่ล่ะ” เจี๋ยวเว้นช่วง “ปกติหรือเปล่า”

พี่แพรกอดดอกพริ้วทำตาโต “ห๊ะ ยังไงนะ”

“ก็แบบว่า...พี่มีอะไรอยากจะบอกผมไหม” เจี้ยวพูดขึ้นพลาง
เลื่อนสายตามองไปรอบห้องอย่างไม่อยากกอดัน

พี่แพรเจียบไปในทันที เธอกำลังตกอยู่ในภวังค์ความคิดของ
ตนเองภายในใจกำลังโต้เถียงกันอย่างหนักว่า เธอจะเลือกพูดความจริง
หรือโกหก ทุกสิ่งอยู่ที่เธอตัดสินใจ เธอเชื่อว่าเจี้ยวจะเข้าใจและยอมรับ
การกระทำในอดีตของเธอได้ แต่เธอไม่อยากให้เขามองเธอเป็นคนไม่ดี
ไม่อยากเห็นสายตาผิดหวังของเด็กคนนี้

ขอโทษนะ

เธอได้แต่พร่ำบอกคำนี้อยู่ภายในใจ หวังว่าเจี้ยวจะเข้าใจเหตุผล
ของตน

“ไม่มีนะ” พี่แพรยิ้มหวานส่งมาให้ เจี้ยวพยายามสบตากับ
ความคิดหนึ่งก็แล่นเข้ามาในหัวของเขา

เธอโกหกเขา

“ครับ” เจี้ยวถอนใจ “พี่มีอะไรบอกผมได้นะ ผมไม่โกรธหรอก”
เขาว่าพลางนอนหลับตา

“อ้อ เข้าใจแล้ว” พี่แพรรับปาก แม้ภายในใจของเธอจะคิดอีก
อย่างก็ตาม

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

เจียวหลับตาแต่เขาไม่ได้วัง เพียงแค่กำลังอยู่กับตัวเองเงียบ ๆ เพื่อใช้ความคิดว่าเขาได้เห็นอะไร รู้อะไร และมองข้ามอะไรไปหรือเปล่า เรื่องมาถึงขนาดนี้เกินกว่าจะถอยกลับได้แล้ว ถ้าคนร้ายเป็นคนในแพลตฟอร์มก็แสดงว่า มันอาจจะรู้ตัวว่าเขากำลังตามสืบอยู่ เพราะฉะนั้นเขาต้องระวังตัวเองอยู่ตลอด

จะประมาทไม่ได้เด็ดขาด

ทางด้านของพีแพร เธอก็จมดิ่งไปกับภวังค์ของตัวเองอีกครั้ง ในใจได้แต่กล่าวขอโทษเจียวเพราะรู้สึกผิดต่อเขาที่เธอไม่อาจบอกความจริงได้ทั้งหมด เป็นเพราะตัวเธอเองที่ไม่กล้าพอจะยอมรับความจริงนั้นได้แต่หวังว่าความลับนั้นจะตายไปกับเธอ

00.30 น.

หน้าปัดนาฬิกาบอกเวลาในขณะนี้ ซึ่งเป็นช่วงเวลาพักผ่อนของคนทั่วไป แต่สำหรับบางคนนั้นที่ใช้ชีวิตเป็นมนุษย์กลางคืนก็อาจจะเป็นช่วงเวลาที่ร่างกายตื่นตัวมากที่สุด ทำให้สมองโลดแล่นและรู้สึกสดชื่นมากกว่าช่วงเวลากลางวัน แตงโมก็เป็นหนึ่งในนั้นที่ตอนนี้กำลังนั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ ด้วยแววตาใสแจ้วปราศจากความง่วงงุน แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยมายามวิกาล

เธอกำลังนั่งไล่ตอบข้อความของลูกค้าที่ทักเข้ามา ยิ่งช่วงดึก ๆ

ก็มักมีลูกค้าที่ยังไม่นอนมาทยอยสั่งของอยู่เรื่อย ๆ เธอต้องรีบตอบเพราะกลัวว่าถ้าตอบช้าลูกค้าอาจจะเปลี่ยนใจไปซื้อร้านอื่นได้

นี่แหละชีวิตของแม่ค้าออนไลน์

เมื่อไล่ตอบครบทุกข้อความแล้วก็นั่งหาอะไรดูไปเรื่อย ไม่ว่าจะเป็นหนังสือแนวตั้งรายตอนที่กำลังเป็นที่นิยมในโลกโซเชียล เพราะดำเนินเรื่องเร็วและเนื้อหาที่ถูกต้องใครหลายคนเพราะเป็นเรื่องราวก ๆ ใคร ๆ ของพระเอกมหาเศรษฐีกับนางเอกยากจน แนวเรื่องแบบนี้จะดูเพลินเลยทีเดียว นั่งดูไปดูมาเวลาก็ล่วงเลยเข้าสู่ตีหนึ่ง แดงโมกดเข้าไปดูข้อความในเพจอีกครั้ง เมื่อไม่เห็นว่ามีข้อความทักเข้ามาแล้วจึงตัดสินใจที่จะปิดเครื่องแล้วนอนพัก

แต่ขณะนั้นเองที่จู่ ๆ เธอก็นึกถึงสิ่งที่ทำค้างไว้เมื่อตอนบ่ายขึ้นมาได้

กล่องวงจรปิด...

เสียงในหัวที่ดังขึ้นมาอย่างกะทันหัน ทำให้จากตอนแรกที่มีอาการเริ่มง่วงนอน ตอนนี้นักกลับตาสว่างประหนึ่งดื่มเอสเพรสโซ่เข้าไปสามแก้วติด

“เอาไงดีวะ” แดงโมเกาหัวอย่างหงุดหงิด

เธอรวบรวมสติและถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ สุดท้ายมนุษย์

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ก็หนีไม่พ้นความอยากรู้อยากเห็น ตราบใดที่ยังมีกิเลส มีความต้องการก็
ไม่อาจที่จะทิ้งความอยากรู้อยากเห็นนี้ได้ เพราะอย่างนี้เราควรเปิดดูให้มันจบ ๆ
กันไปจะได้หายข้องใจสักที

แตงโมกดเข้าไปที่สัญลักษณ์รูปแฟ้มบนหน้าจอ แล้วเลื่อนหา
ไฟล์เดอร์ที่ชื่อว่า ตาที่สาม เหมือนเมื่อตอนบ่าย กดเข้าไปหาไฟล์ที่
ต้องการ ภาพหน้าจอในตอนนี้อปรากฏเป็นวิดีโอภาพทางเดินของบริเวณ
ชั้นหก ไฟล์ภาพขาวดำที่มีแต่ภาพเคลื่อนไหวไม่มีเสียงกำลังฉายทุกการ
กระทำต่อวินาที แตงโมค่อย ๆ ปรับช่วงเวลาในคลิปไปจนถึงช่วงที่ใกล้
กับเวลาเกิดเหตุตามที่เธอได้ยินมา แวตตาที่เฉยเมยด้วยความเบื่อหน่าย
กลับค่อย ๆ เบิกโตขึ้นเรื่อย ๆ กับสิ่งที่เห็น

ภาพของหญิงสาวนามว่า แพร ที่เดินเข้าไปในห้องของตัวเอง
ตอนช่วงเวลาหัวค่ำน่าจะเพิ่งกลับมาจากข้างนอก จากในคลิปน่าจะเป็น
วันฝนตกเพราะสัญญาณกล้องดูไม่ค่อยชัดเท่าไร คลิปวิดีโอเล่นด้วยความ
เร็วปกติ เธอดูไปเรื่อย ๆ จนถึงช่วงเวลากลางดึกประมาณตีหนึ่ง

แตงโมกำลังจะกดข้ามไปแล้ว ถ้าเธอไม่ได้เห็นสิ่งที่น่าขนลุกที่สุดใน
ตอนนี้ ภาพของชายคนหนึ่งสวมเสื้อสีดำนี้นั่งปิดบังใบหน้า
กางเกงขายาว และรองเท้าผ้าใบสีดำ ทำที่เดินขึ้นมาและมองซ้ายมอง
ขวาก่อนจะเดินไปหยุดที่หน้าห้อง 604 แล้วล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า

กางเกงยิบบางอย่างขึ้นมาไขเข้าไป แดงโหมกตฤวิติโอ ดวงตาเบิกโต
คล้ายกับกำลังตกใจกับภาพที่เห็นตรงหน้า

ผู้ชายคนนี่คือใคร...รู้จักกันหรือเปล่า

แดงโหมกตฤวิติ เธอตัดสินใจดล่นวติโออีกครั้ง ชายคนดังกล่าว
ไม่ได้ออกมาจากห้องอีกเลยจนเมื่อคลิปีวติโอดำเนินมาถึงช่วงเวลา
ประมาณ

02.03 น.

ภาพของประตูห้อง 604 ถูกเปิดออกโดยชายชุดดำอีกครั้ง แต่ที่
ต่างออกไปคือเสื่อมีผู้ดที่เคยปกคลุมใบหน้าไว้กลับไม่คลุมทับเหมือนใน
คราแรก เผยให้เห็นโฉมหน้าของชายชุดดำอย่างเต็มตา ซึ่งมันคือใบหน้า
ที่ทุกคนในแพลตฟอร์มรู้จักกันดี และไม่คาดคิดว่าจะเป็นเขา

ใครบางคนยืนอยู่หน้าห้องนั้น เขาหันมองไปรอบตัวก่อนจะหัน
มาสบตากับกล้องวงจรปิด

เธอหยุดภาพแล้วกดซุมเข้าสี่หน้าค่อย ๆ ซีดลง พร้อมกระซิบ
เสียงเบาคล้ายกับพึมพำกับตัวเอง “ไม่จริง...”

บทที่ 11 ความลับเปิดเผย

เช้าวันใหม่ ณ แฟลตใจกลางกรุง เริ่มต้นด้วยความหม่นหมอง ท้องฟ้ามืดครึ้มไม่โปร่งใสเพราะจากพยากรณ์อากาศบอกว่าจะมีพายุลูกใหญ่ ให้ประชาชนเตรียมรับมือกับฝนตกหนักและลมแรง ถึงแม้ว่าเวลานี้จะยังไม่ตกแต่ท้องฟ้าก็ส่งเสียงร้องเป็นระยะให้ผู้คนได้ตกใจเล่น

เจี๊ยวที่ยืนดูท้องฟ้าจากระเบียงหลังห้องพลอยรู้สึกหดหู่ไปด้วย ถ้าให้เลือกระหว่างแดดออกเบรีย้งกับฝนตก เขายอมเลือกแดดออกยังดีกว่าอย่างน้อยบรรยากาศก็ดูสดใสถึงแม้จะร้อนไปนิด แต่ถ้าฝนตกเมื่อไรทุกอย่างจะดูหม่นไปหมด ท้องฟ้าอึมครึม บรรยากาศดูงอแงเหงาและวังเวง ที่สำคัญคือ

ทำให้เขานึกไปถึงคืนนั้น...คืนที่พี่แพรตาย

เขาได้แต่คิดกับตัวเองว่าถ้าฝนไม่ตก เขาคงได้ยินเสียงบางอย่าง ได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ อย่างน้อยเธอก็อาจจะไม่ตาย แต่เขาก็ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าถ้าพี่แพรไม่ตายในวันนั้น แล้วเรื่องทั้งหมดจะดำเนินไปแบบไหน ขณะที่เจี๊ยวจมอยู่กับความคิดของตัวเอง เสียงเคาะประตูห้องเป็นจังหวะติดกันก็ดังขึ้น

ก๊อก ก๊อก

เจี๊ยะได้สติกลับมา เขารีบหันไปมองทางประตูด้วยความสงสัยว่าใครจะมาหาเขา จะบอกว่าเป็นแม่ก็ไม่ใช่เพราะมีบุญแจอยู่แล้ว พี่แพรยังแล้วใหญ่ รายนั่นไม่เคยต้องเคาะประตู ถ้าจันจะเป็นใครมาหาเขาได้เพราะปกติเขาก็ไม่เคยสูงส่งกับใคร

เจี๊ยะตัดความสงสัยทิ้งไปแล้วรีบเดินไปเปิดประตูก็พบว่า เป็นแดงโมที่กำลังยืนหน้าเคียวอยู่หน้าห้อง

“ขอคุยด้วยหน่อยสิ” แดงโมพูดเสียงเบา ใต้ตาของเธอดูเหมือนจะคล้ำอย่างกับคนไม่ได้นอน

“เอ่อ...คือ ผมต้องรีบไป...” เจี๊ยะยังพูดไม่ทันจบเขาก็ได้ยินเสียงเหมือนคนกำลังเดินมา

“เจี๊ยะ ยังไม่ไปเรียนอีกเหรอ เดี่ยวฝนตกนะ” เป็นแม่จิมที่เพิ่งกลับจากทำงานกะดึก

“ครับ กำลังจะไปแล้วครับ”

“แล้วนี่ใครเหรอ” แม่จิมหันมาถามถึงผู้มาใหม่ที่ยืนคุยกับลูกชายตัวเอง

“อ้อ นี่...” เขายังพูดไม่ทันจบแดงโมก็สวนขึ้นมา

“แดงโมคะ อยู่ชั้นสาม หนูไปก่อนนะคะ” เธอพูดจบก็รีบเดินจากไป

“มีเรื่องอะไรเหรอ” แม่จิมถามลูกชายด้วยท่าทางกังวล เธอไม่รู้มา

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ก่อนเลยว่าเจ็วก็สนิทกับคนห้องอื่นด้วย แถมยังเป็นผู้หญิงอีกต่างหาก

เธอมองเจ็วสลับกับแดงโมที่เดินจากไปแล้ว ประหนึ่งกำลังมองหาพิรุณระหว่างสองคนนี้ ท่าทางของแม่จิมในตอนนั้นมอง ๆ ดูแล้วเหมือนแม่บ้านที่มาสืบความลับยังงัยอย่างงั้น

เออ เอาเข้าไปเถอะ

เขาคิดในใจพลางตอบแม่จิมไปว่า “ไม่มีอะไรครับ พอดีแค่บังเอิญเจอกันนิดหน่อย”

“ใช่เหรอ” แม่จิมถามต่อ

เจ็วพยักหน้าสำหรับ “ใช่ครับ”

เธอยังถามย้ำอีกครั้งราวกับต้องการความมั่นใจ “แน่นอนะ”

“แนสิครับ” เจ็วเริ่มหน้าอยู่

แม่จิมหัวเราะให้กับท่าทางของลูกชาย “แม่ล้อเล่นนะ ดีใจนะที่เจ็วมีเพื่อนที่นี่ แต่ว่า...”

“แต่ทำอะไรครับ” เขาถามแม่จิมกลับด้วยความระแวง

“แม่จะดีใจมากกว่าถ้าลูกพาสาวมาให้แม่รู้จักบ้าง” เมื่อพูดจบแม่จิมก็ทำหน้ายิ้มระรื่นอย่างคนกำลังฝันหวาน

“แม่!” เจ็วร้องเสียงหลงออกมาในทันที

เจ็วยืนตัวแข็งทื่อ โหนกแก้มและใบหูขึ้นสีแดงระเรื่อเล็กน้อยจะ

บอกว่าเพราะอากาศร้อนก็ไม่ใช่ในเมื่อฟ้าครึ้มลมแรงขนาดนี้ ท่าทางแบบนี้คือท่าทางของคนกำลังเงินจืดแล้วทำตัวไม่ถูกต่างหาก

แม่จิมหัวเราะลั่นให้กับท่าทางของลูกชาย นานแค่ไหนแล้วนะที่ไม่ได้คุยเล่นกับลูกแบบนี้ เธอรู้สึกมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก

เจี๋ยวได้แต่ก้มหน้าด้วยความอายกับคำพูดของแม่ตัวเอง มือสองข้างกำชายกางเกงแน่น “แม่หยุดเลย” พลงางพูดเสียงเบา

“ลูกคนนี้น่ารักจัง ซื่ออายุไม่เปลี่ยน” แม่จิมยังเฝ้าลูกชายไม่ยอมหยุดเจี๋ยวทำทีโวยวายใส่ “ผมบอกให้หยุดไง”

“โอเค ๆ ไม่ล้อเล่นแล้วก็ได้” แม่จิมยอมรามือ “ไปเรียนได้ละเดี๋ยวฝนตกจะลำบากเอา”

“ครับ ๆ” สองแม่ลูกเดินกลับเข้าไปในห้อง คนเป็นแม่วางข้าวของเตรียมอาบน้ำเข้านอน ส่วนคนเป็นลูกก็เดินไปเอากะเป๋าและสวมรองเท้าเตรียมไปโรงเรียน

“เจี๋ยวหยิบร่มไปยัง” เสียงแม่จิมตะโกนเรียกจากกระเป๋ิงหลังห้อง

เจี๋ยวที่กำลังจะเปิดประตูออกไปจึงหันกลับมา “หยิบมาแล้วครับ”

“ตั้งใจเรียนนะ” แม่จิมอวยพรไล่หลังลูกชาย

“รู้แล้วนา” เขาบ่นปากด้วยความเหนื่อยใจ แต่พอเดินออกจากห้องมาก็แอบอมยิ้มเล็ก ๆ

ภาพสองแม่ลูกที่ยืนคุยกันอย่างมีความสุข สร้างความรู้สึกน่า
รำคาญใจให้กับใครบางคนตั้งแต่แรก ความรู้สึกที่ได้เป็นที่รัก
ของใครสักคน ความรู้สึกแบบนั้นที่เขาไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน

“ชีวิตดีนี่ น้าอิจฉาจังนะ” เสียงของใครบางคนพูดขึ้น น้ำเสียง
ราบเรียบไม่ได้บ่งบอกความรู้สึกใด ๆ ประกอบกับแววตาที่ว่างเปล่า แต่
มุมปากกลับยกยืมขึ้นเหมือนกำลังเจอกับเรื่องน่าสนุก เป็นภาพที่แสดง
ความขัดแย้งอย่างสมบูรณ์แบบยิ่งขบกล่อมให้บรรยากาสดูหุนหันและน่า
กลัวขึ้นไปอีก เจี้ยวไม่รู้ตัวเลยว่าชีวิตของเขาถูกเฝ้ามองมาตลอด
นับตั้งแต่ที่เขาก้าวเข้าไปในห้องนั้น

ทางด้านของแตงโม เธอลับมาที่ห้องของตัวเองด้วยความรู้สึก
หนักอึ้ง ในใจคอยแต่เฝ้าถามตัวเองว่านี่มันเรื่องบ้าอะไร เธอไม่รู้จะต้อง
ทำยังไง ตลอดทั้งคืนเธอนอนไม่หลับ ดวงตาเบิกโพลงด้วยความกลัว
ภาพจากกล้องวงจรปิดที่เปิดดูเมื่อคืนยังชัดเจนอยู่ในความทรงจำ ยิ่ง
จังหวะที่เห็นหน้าชายชุดดำคนนั้นเธอก็รู้สึกหัวใจแทบจะเต้นออกมานอก
อก ร่างกายซาไปแทบทั้งตัวคล้ายถูกสาดด้วยน้ำเย็นจัด

เป็นไปตามที่เด็กคนนั้นบอก มันไม่ใช่อุบัติเหตุ

แตงโมครุ่นคิดอยู่ในใจ ไม่รู้ตั้งแต่ตอนไหนที่เธอกำลังกัดเล็บของ
ตัวเองรู้ตัวอีกทีก็รู้สึกได้ถึงกลิ่นคาวคละคลุ้งอยู่ในปาก

“บ้าจริง” แดงโหมสบถด้วยความหงุดหงิด เธอพุ่งตัวไปห้องน้ำรีบชำระล้างคราบเลือด แต่ในหัวก็ยังไม่หยุดคิดเกี่ยวกับเรื่องเมื่อคืน

ต้องรีบบอกเด็กคนนั้น

เมื่อเช้าตรู่ เธอรีบขึ้นไปหาเด็กห้อง 605 คนนั้น จังหวะที่เดินผ่านห้องห้อง 604 เธอรู้สึกขนลุกอยู่ตลอดเวลา ไม่สิ...เธอรู้สึกขนลุกตั้งแต่ที่ก้าวเท้าเดินออกจากห้องตัวเองแล้วต่างหาก รู้สึกเหมือนถูกจ้องมองอยู่ตลอด แต่พอหันไปกลับไม่พบอะไร พอมาคิดทบทวนดี ๆ แล้ว เธออาจรู้สึกตั้งแต่ที่เห็นแหวนหัวดำวงนั้น เธอจำได้ว่าแหวนวงนั้นเป็นของใคร และคนคนนั้นก็อยู่ในแฟลตนี้และเป็นชายชุดดำคนนั้นด้วย

ทุกอย่างเชื่อมโยงกัน

เธอจะต้องรีบบอกความจริงให้เด็กคนนั้นรู้โดยเร็วที่สุด เพราะเธอรู้สึกได้ถึงอันตรายที่กำลังใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ เธอเชื่อว่า ถ้าคนคนนั้นรู้ตัวว่ามีคนรู้เรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้นแล้ว อาจจะมีใครสักคนที่ต้องตายตามไปอีกซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่เธอได้แต่ภาวนาว่ามันจะไม่เกิดขึ้น

แดงโหมกตัวอยู่ในห้องเฝ้ารอเวลาที่จะได้ไปบอกความจริงกับเจ๊วยอีกครั้ง โดยที่เธอไม่รู้เลยว่าสิ่งที่เธอกลัวที่สุดอาจจะเกิดขึ้นอีก

เสียงฟ้าร้องดังสนั่นไปทั่วเมืองกรุง ผู้คนต่างพากันรีบเก็บของกลับบ้านเมื่อถึงเวลาเลิกงานเพราะกลัวจะต้องเผชิญหน้ากับพายุฝนลูก

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ใหญ่ เมฆสีดำนัลปากคลุมทั่วท้องฟ้าภายในไม่กี่นาทีต่อมา ฝนก็ตกลงมาทำให้ใหญ่โดยไม่ทันตั้งตัว

“ฝนตกแล้ววะ” เสียงของเพื่อนคนหนึ่งดังขึ้นหลังจากที่เม็ดฝนเทกระหน่ำลงมา

“เจ็ว มึงเอาร่มมาปะ” เพื่อนอีกคนเอ่ยถามเจ็วที่กำลังนั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างห้องเรียน

รู้สึกไม่ดีเลยแฮะ

เขาคิดในใจ ยิ่งเห็นฝนก็ยิ่งนึกถึงคืนนั้น วันนั้นก็ฝนตกแบบนี้ บรรยากาศมืดครึ้มเป็นช่วงเวลากลางคืน เสียงฝนกลบทุกอย่าง...

“เฮ้ย! เจ็ว”

เสียงเรียกจากข้างหูดังขึ้นอีกครั้ง และครั้งนี้มันดังพอจะทำให้เขาหลุดจากความคิดของตัวเอง เจ็วสะดุ้งขึ้นมาหลังจากที่นอนหลับหน้าไปกับโต๊ะในตอนแรก เขาหันมองไปยังเสียงเรียกด้วยสีหน้าตกใจ

“เป็นไรวะ ดูทำหน้าเข้า” น้ำเสียงห่วงใยจากเพื่อนในกลุ่มดังขึ้น เจ็วกะพริบตาถี่พยายามเรียกสติกลับคืนมา เขาเหม่อขนาดไหนถึงไม่รู้ตัวเลยว่าเพื่อนกำลังเรียกอยู่ เขาคุ่นคิดไปมาพลางส่ายหัว

“เปล่า ง่วง ๆ นะ มีอะไรหรอ” เจ็วถามกลับ

“ถามว่ามึงเอาร่มมาไหม” เพื่อนคนเดิมตอบกลับมา

“อ้อ เอามา ๗” เจี้ยวว่าพลางก็มองได้โต๊ะที่เก็บร่มไว้

“ดีเลย ฉันก็กลับด้วยนะไม่ได้เอาร่มมา ชี้เกียจวิ่งตากฝน”

“ได้ดี” เจี้ยวตอบกลับไปพลางละความสนใจจากสายฝนข้างนอก
หันมาฟังเรื่องเล่าจากเพื่อนในกลุ่มแทน

19.50 น.

สายฝนยังคงกระหน่ำอย่างไม่ขาดช่วง น้ำเจ็มนองออกจากท่อระบายน้ำข้างทางเพราะไหลไม่ทัน รถจอดติดเรียงรายเป็นแถวยาวไปสุดลูกหูลูกตา บางคนก็ไม่สามารถขับฝ่าลุยน้ำไปได้ทำให้ต้องจอดทิ้งไว้ข้างทาง แสงไฟจากหน้ารถและเม็ดฝนที่เทกระหน่ำให้ความรู้สึกคล้ายตาแก่ผู้พบเห็นอยู่ไม่น้อย กรุงเทพฯ ก็แบบนี้ ฝนตกที่ไรก็เหมือนเมืองบาดาล ทุกคนพลอยลำบากกันไปหมด

แตงโมไม่ได้อยากออกจากห้องแต่เพราะมีธุระให้ต้องไปจัดการ ซึ่งเป็นสิ่งที่เธออาจเลี่ยงได้ ทำให้เธอจำใจต้องออกไปในเวลานี้ทั้งที่ยังรู้สึกหวาดระแวงจากบางอย่างที่เธอก็ไม่รู้ว่าคืออะไร

ความรู้สึกที่เหมือนถูกมองอยู่ตลอดเวลา

แตงโมส่ายหัวให้กับความคิดไร้สาระ พลางหยิบกระเป๋าขึ้น สะพายไหล่ก่อนจะออกจากห้องก็ตรวจตราหันมองไปรอบ ๆ เมื่อไม่เห็นความผิดปกติได้ก็ออกจากห้องไปโดยไม่ลืมที่จะล็อกประตู

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

ภาพของเต่างโมเดินออกจากแฟลตไปด้วยท่าที่รีบร้อนท่ามกลาง
สายฝนเทที่กระหน่ำอยู่ในสายตาของใครบางคน พายุเข้าแบบนี้เสียงคง
ดังพอที่จะลงมือทำอะไรบางอย่างโดยที่ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็น และไม่มี
ใครได้ยิน

#แพลตฟอร์มนี้มีผิอยู่ข้างห้อง

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

มีใครบางคนรู้เรื่องในคืนนั้น มันดูกลั้ววงจรมืดแล้ว

ข้อความปริศนาถูกส่งเข้ามายังโทรศัพท์ของก้องโดยไม่ระบุชื่อ
ผู้ส่ง ดวงตาของเขาเบิกโพลงด้วยความตกใจกลัวสุดขีด ความลับของ
เขาที่ไม่มีใครรู้แต่ในวันนี้กลับมีคนอื่นรู้แล้ว

ต้องทำอย่างไร

ก้องเดินวนไปมาอย่างอยู่ไม่สุข เขาคิดจนหัวแทบระเบิดว่าจะ
จัดการกับเรื่องนี้ยังไงดี คิดไปคิดมาเขาก็ได้คำตอบเพียงอย่างเดียว

ฆ่ามันซะ

นั่นคือหนทางมีชีวิตรอดทางเดียวที่เขาอยู่ในตอนนี้ แม้มันจะ
เป็นสิ่งที่ผิดแต่เขาไม่มีตัวเลือกที่ดีไปกว่านี้แล้ว ให้ความลับนั้นมัน
ตายไปพร้อมกับคนที่มาสู่รู้เรื่องของเขาดีกว่าให้เขาต้องออกมาอมรับเอง

ไม่สิ เขาไม่ได้ทำอะไรผิดก็แค่จัดการคนที่มายุ่งไม่เข้าเรื่องก็
เท่านั้น

สีหน้าของก้องกลับมาสงบดังเดิม เขาผ่อนคลายหายใจอย่างช้า ๆ
แววตาที่ดูอบอุ่นในสายตาคนทั่วไปเริ่มเปลี่ยนเป็นคนละคน มันแข็ง
กร้าวและดูน่ากลัวในคราวเดียวกัน

ช่วงเวลากลางดึกที่ไม่มีใครออกมาอย่างกราย ผู้คนต่างหมกตัวอยู่
ในห้องของตัวเอง นอนฟังเสียงฝนที่ซัดสาดอยู่ข้างนอกอย่างไม่ลดกำลัง

แต่ถึงอย่างนั้นก็มีใครบางคนออกมาใช้ชีวิตท่ามกลางสายฝนที่โปรยปรายนี้อย่างไม่เกรงกลัว

ลุงอ้วนสวมเสื้อกันฝนที่ได้มาจากคนในแพลตฟอร์ม กำลังเก็บขยะพลาสติกไปด้วยอย่างคนอารมณ์ดี กลิ่นสุราที่โชยหึ่งออกมาจากตัวบ่งบอกได้ว่าผู้ร้องอยู่ในอาการที่กำลังเมาได้ที่

คนปกติดีที่ไหนจะมาร้องเพลงและเก็บขยะขณะฝนตกหนักแบบนี้

เสียงฝีเท้าที่ย่ำมาจากข้างหลังช้าและแผ่วเบาเสมือนว่าผู้เดินไม่ต้องการให้ใครรู้ถึงการมีอยู่ของเขาเอง สายตานั้นมองตรงไปที่ลุงอ้วนที่ก้ม ๆ เงย ๆ อยู่หน้าถังขยะ ใครบางคนที่มามองหาโอกาสอยู่นานแล้วไม่รอช้าที่จะลงมือ มันจางมือที่ถือแท่งเหล็กขนาดเท่าไม้เบสบอลขึ้นสูง แล้วฟาดลงไปสุดแรงเกิดที่ทำยทอยของลุงอ้วนอย่างจัง

พลั๊วะ!!

เสียงแท่งเหล็กกระทบกับกะโหลกศีรษะ ลุงอ้วนชวนเซอยู่ไม่กี่วินาที ก่อนจะล้มพุน้ำจุ่มลงไปกับพื้นที่เจ็มนองไปด้วยฝนที่ตกมาตลอดทั้งวัน น้ำสีแดงค่อย ๆ ไหลมารวมกับน้ำฝนกลายเป็นภาพที่น่าดูพิลึกสำหรับใครบางคน

“ถ้ามันไม่มาเลือกก็คงไม่เป็นแบบนี้” เสียงของใครบางคนดังขึ้น พลังกัมตวลลงไปมองแล้วอมยิ้มให้กับผลงานตัวเอง

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

เมื่อเห็นว่าเป้าหมายแน่หนึ่งไปแล้ว จึงลุกขึ้นยืนแล้วเดินจากไปอย่างอารมณ์ดี ความหงุดหงิดในใจที่มีมาตลอดทั้งวันเริ่มจางหายไป เหลือเพียงความสุขจากการกระทำเมื่อครู่ที่อบอวลอยู่ในใจ คล้ายได้ระบายความหงุดหงิดออกไปแล้ว โดยที่มีร่างของลุงอ้วนคนเก็บของเก่าประจำแฟลตนอนแน่นิ่งจมกองเลือดของตัวเองพร้อมสายฝนที่โปรยปรายเป็นฉากหลังที่จะติดตรึงอยู่ในใจตลอดไป

00.52 น.

แดงโหมเพ็งกลับมาถึงแฟลตหลังจากเสร็จธุระ เธอกำลังเดินเข้าไปในตึกโดยที่ไม่ได้สังเกตไปทางลานทิ้งขยะแม้แต่น้อยว่ามีร่างของใครบางคนนอนแน่นิ่งอยู่ รอบตัวเจียบสนิทมิเพียงสายฝนที่ยังคงอยู่เป็นเพื่อนเธอในค่ำคืนนี้ บรรยาการสดุดังเวกกว่าทุกครั้ง อาจเป็นเพราะฝนที่ตกตลอดทั้งวันเลยทำให้เธอรู้สึกแบบนั้น หรือที่จริงแล้วเป็นเพราะเธอกำลังสัมผัสได้ถึงบางอย่าง

แดงโหมเดินไปหยุดอยู่ที่หน้าลิฟต์ตัวเก่า กดปุ่มรอขึ้นไปยังห้องของตนเอง ตัวเลขบนหน้าจอขึ้นแสดงว่าลิฟต์กำลังจะลงมาจากชั้นหก เสียงติ๊งตังจากเครื่องกลภายในดังขึ้นภายใต้ความเจียบของแฟลต เวลาผ่านไปไม่นานแต่สำหรับแดงโหมแล้วเธอรู้สึกไม่ปกติ ความรู้สึกที่เหมือนถูกเฝ้ามองจากที่ไหนสักที่ทำให้เธอต้องหันมองรอบตัวอยู่บ่อยครั้ง

แต่ไม่พบอะไร

เธอตัดสินใจที่จะเดินขึ้นบันไดไปชั้นสามแทนการรอใช้บริการลิฟต์ ไฟทางเดินที่วันนี้ดูสลับกว่าทุกวัน กลิ่นอับชื้นของตึกเก่า ๆ และคราบหยดน้ำที่ซึมออกมาจากผนังและฝ้าเพดาน เสียงจืด ๆ ของใส่หลอดไฟดัดจริตกลางความเงียบบยามค่ำคืน บ่อยครั้งที่เธอเข้าออกแฟลตในเวลากลางคืนแบบนี้ แต่ไม่มีครั้งไหนที่ให้ความรู้สึกเหมือนครั้งนี้มาก่อน

ตึก ตึก ตึก

แต่งโมรู้สึกได้ถึงเสียงฝีเท้าที่ไล่หลังมา เธอพยายามสับฝีเท้าให้ไวขึ้นจากตอนที่เดินอย่างไม่รีบร้อนเพราะไม่อยากให้เกิดเสียงดัง เมื่อขึ้นมาถึงชั้นสามเธอหันหลังไปมองก็พบว่าไม่มีใครตามมา จึงเดินต่อไปที่ห้องของตัวเอง

“ไม่มีอะไร” แต่งโมพิมพ์พร้อมผ่นลมหายใจเพื่อระงับความคิดมากของตัวเอง เธอก้มหยิบโทรศัพท์และกุญแจห้องออกมาจากกระเป๋า พลางเปิดดูข้อความที่ส่งไปก่อนหน้านี้ เมื่อเห็นว่ายังไม่มีคำตอบกลับจึงเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าดังเดิม เธอมองซ้ายมองขวาให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ จึงตัดสินใจไขกุญแจเข้าไปในห้องแล้วปิดประตูทันที โดยที่เธอไม่รู้ตัวเลยว่ามามีใครบางคนแอบมองเธออยู่ตลอดนับตั้งแต่ที่เธอกลับมา

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

แตงโมเดินออกมาจากห้องน้ำ เธอเพิ่งอาบน้ำเสร็จจึงมานั่งเป่าผมอยู่หน้าพัดลม ในขณะที่นั่นเองก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

ก๊อก ก๊อก

ใครมาวะ

เธอได้แต่คิดในใจพลางจ้องมองไปที่บานประตูอย่างรู้สึกกังวล ดึกขนาดนี้ใครจะมาหา เธอตัดสินใจที่จะไม่ลุกไปเปิดดูและนั่งเป่าผมต่อ แต่เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอีกครั้ง และครั้งนี้เสียงก็ดังขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย เธอจึงเดินไปดูที่ช่องมองขนาดเล็ก

“เรื่องบ้าอะไรอีก” แตงโมบ่นด้วยความหงุดหงิดแล้วเดินกลับไป ที่เดิม ไม่ถึงห้านาที เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอีกครั้งแต่คราวนี้เสียงดูหนักกว่ารอบที่ผ่านมา

เธอกระซอกประตูด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะพบว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดในตอนนั้นนอกจากเธอ แตงโมตัดสินใจเดินออกไปให้หายคาใจว่ามีใครแอบมาเล่นอะไรแผลง ๆ ตอนดึก ๆ แบบนี้ เธอไม่ตกลงด้วย

เมื่อไล่เดินสำรวจจนทั่วโดยไม่พบสิ่งผิดปกติใด แตงโมจึงหันกลับไปในห้องของตัวเองอีกครั้ง แต่ในจังหวะที่เธอหันหลังให้ทางเดินมือของใครบางคนก็พุ่งเข้ามาจากด้านหลังอย่างรวดเร็ว ฝ่ามือหยาบกระด้างปิดปากและจมูกของเธอแน่นจนแทบหายใจไม่ออก

“อื้อ! อื้อ!” แดงโมดิ้นสุดแรง พยายามแกะมือที่กดทับใบหน้า ออก แต่แรงของอีกฝ่ายมากเกินไป ลมหายใจของเธอเริ่มติดขัด เสียงที่ พยายามเปล่งออกมาถูกกลืนหายอยู่ในลำคอ

“อย่าส่งเสียง” เสียงกระซิบแผ่วต่ำดังอยู่ข้างหู

เย็นเฉียบและคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด

แดงโมเบิกตากว้างยังไม่ทันตั้งตัวร่างของเธอก็ถูกระชากรถอย หลังอย่างแรง แผ่นหลังกระแทกเข้ากับอกของอีกฝ่าย ก่อนที่เธอจะลาก เธอไปทางประตูห้อง

“อื้อ! ปล่อย—” เสียงของเธอขาดห้วง

ประตูถูกเปิดออกอย่างรวดเร็ว บึง!

ร่างของแดงโมถูกผลักเข้าไปด้านใน เธอเสียหลักล้มลงกับพื้นทันที
ตูบ!

ยังไม่ทันที่เธอจะลุก ประตูก็ปิดลงเสียงดัง บึง!

แดงโมเงยหน้าขึ้นหอบหายใจแรง สายตาสอดส่ายไปทั่วก่อนจะ หยุดลงที่เงาของคนที่ยืนอยู่หน้าประตู

แสงจากโถงทางเดินส่องเข้ามาเพียงเล็กน้อยพอให้เห็นโครงหน้า พอให้รู้ว่าเป็นใคร หัวใจของเธอกระตุกวบ

“คุณก้อง?” เธอเอ่ยชื่อเขาออกมาอย่างไม่แน่ใจ แต่คำตอบที่

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ได้รับคือสายตาที่ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

“มึงไปยุ่งอะไรกับกล้อง” เสียงของเขาเรียบต่ำแต่แฝงบางอย่างที่
อันตรายเกินจะอธิบาย

แดงโมถอยหลังโดยไม่รู้ตัว “ฉันไม่ได้—”

“อย่าโกหก” เขาพูดแทรกทันทีพร้อมก้าวเข้ามาใกล้

หนึ่งก้าว

สองก้าว

จนระยะห่างระหว่างพวกเขาแทบไม่เหลือ

“มึงเห็นอะไร” น้ำเสียงของเขาหนักแน่นขึ้นกว่าก่อน แวดตาแข่ง
กร้าวจนแทบไม่เหลือเค้าของผู้ชายที่เธอเคยรู้จัก “กูถามก็ตอบสิ!”

แดงโมสะดุ้ง เธอเฝ้าปากแน่นพยายามสะกดกลืนความกลัวที่
กำลังไหลทะลักออกมา

“ฉัน...ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น” เสียงของเธอสั่นจนแทบฟังไม่เป็นคำ

“อย่ามาตอแหล” เขาก็มองอย่างรวดเร็ว มือกระซากเส้นผมของ
เธอขึ้นจนศีรษะเงยตามแรง

“ฮะ!” ความเจ็บแล่นวาบไปทั่วหนังศีรษะ น้ำตาเอ่อขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“ปล่อยฉันไปเถอะนะ ขอร้อง” แแดงโมพนมมือทั้งที่ยังถูกดึงผม
ไว้แน่น เสียงแตกพร่าอย่างน่าสงสาร

เขาพูดซ้ำ ๆ “ปล่อยแน่” ก่อนมอบรอยยิ้มอบอุ่น “แต่หลังจากที่
มึงตายไปแล้วนะ”

หัวใจของแดงโหมเหมือนหยุดเต้นไปชั่ววินาที ยังไม่ทันได้ร้องขอ
อีกครั้งมือของก้องก็พุ่งเข้ามาบีบคอเธออย่างแรง

“อีก—!”

แรงกดมหาศาลทำให้ลมหายใจของเธอขาดห้วงทันที สองมือ
ของแดงโหมพยายามแกะมือเขาออกและดิ้นรนสุดแรงเกิด แต่ยิ่งดิ้นแรงบีบ
ก็ยิ่งแน่นขึ้น

ภาพตรงหน้าเริ่มพร่าเลือน เสียงในห้องค่อย ๆ ห่างออกไป เหลือ
เพียงเสียงหัวใจที่เต้นกระหน่ำอยู่ในหู

ตบ ตบ ตบ

เธอพยายามเอื้อมมือควานหาบางอย่างอย่างสะเปะสะปะ

อะไรก็ได้

ขอแค่อะไรก็ได้

ปลายนิ้วของเธอสัมผัสกับของแข็งบางอย่าง

เย็นและแหลม

กรรไกร!

แดงโหมกำมันแน่นโดยแทบไม่ต้องคิด ก่อนจะรวบรวมแรงเหวี่ยง

#แพลตฟอร์มนี้มีผู้อ่านห้อง

สุดท้ายเธอเหวี่ยงมือขึ้นอย่างไม่คิดชีวิต

ฉีก!

“อึก—!” เสียงร้องของก้องหลุดออกมา มือที่บีบคอเธอคลายลงทันที

แสงโมทรุดลงกับพื้น ใส้ดำลึกลับอย่างหนัก อากาศไหลกลับเข้าสู่ปอดจนรู้สึกเจ็บหน้าอก เธอไม่แม้แต่จะหันไปมองริบคลานหนีไปทางประตูทันที

ต้องออกไปจากที่นี่

ต้องหนี

มือสั่น ๆ ของเธอเอื้อมไปคว้าลูกบิดแต่ยังไม่ทันได้เปิด ข้อเท้าของเธอก็ถูกกระชากอย่างแรง

“จะไปไหน!” ร่างของแสงโมล้มกระแทกพื้นอีกครั้ง

“ฮะ!” เธอหันกลับไปด้วยความตกใจ

ก้องยังไม่ล้ม เขายืนอยู่ตรงนั้นมือหนึ่งกุมแผล เลือดซึมออกมาเป็นเส้น แต่แววดากลับยิ่งคลุ้มคลั่งกว่าเดิม

“มึงคิดว่าทำแบบนี้แล้วจะหนีได้เหรอ!” เขาตะโกนเสียงสั่น ก่อนจะพุ่งเข้ามากระชากตัวเธอกลับไป กรรไกรในมือแสงโมหลุดกระเด็นไปไกล

ก้องก้มลงคว้ามันทันทีก่อนจะเงยหน้าขึ้น สายตานั้นสะทอน

บางอย่างที่ขาดสะบั้นไปแล้ว “งั้นก็ตายซะด้วยกันนี่แหละ!”

เขากำกรรไกรแน่นเจือมือขึ้นปลายแหลมสะท้อนแสงวาว

แดงโม่เบิกตากว้างร่างกายแข็งทื่อไปชั่วขณะ

หนีไม่ทันแล้ว

ปึง!

เสียงประตูดุ๊กกระแทกเปิดออกอย่างแรง

“หยุดนะ! นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ!”

ทุกอย่างเหมือนหยุดนิ่ง ก้องชะงักงัน มือค้ำกลางอากาศ
แววตาที่เคยคลุ้มคลั่งหายวับในทันที เมื่อเห็นคนในเครื่องแบบกฎเข้ามา

“วางอาวุธลง!” เสียงตะโกนดังลั่นห้อง

แดงโม่รีบถอยหนีสุดแรงคลานออกห่างจากเขา ในขณะที่ตำรวจ
กระจายกำลังเข้าควบคุมสถานการณ์

“ไม่...ไม่...” ก้องถอยหลังไปหนึ่งก้าว สองก้าว มือที่ถือกรรไกร
สั่นอย่างควบคุมไม่ได้

“กู...กู...” เขามองไปรอบ ๆ อย่างลนลาน เหมือนคนที่เพิ่งตื่น
จากฝันร้ายก่อนจะตะโกนออกมาเสียงแตก

“กูไม่ได้ทำ!” ห้องทั้งห้องเงียบกริบ

“กูไม่ได้ฆ่าแพร!” คำพูดนั้นหลุดออกมาชัดเจน และดังพอให้

#แฟลตนี้มีผีอยู่ข้างห้อง

ทุกคนได้ยิน

ในขณะที่เดียวกันที่ปลายอีกฝั่งของแฟลต มีใครบางคนยืนอยู่ใน
ความมืด นิ่ง และเงียบ คล้ายว่าเฝ้ามองทุกอย่างมาตลอด เงานั้นขยับ
เล็กน้อยก่อนจะหันหลัง และเดินจากไปช้า ๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

บทที่ 12 ความจริงของทุกอย่าง

ตำรวจนำตัวคุณก้องขึ้นรถไปให้ปากคำเพิ่มเติมที่สถานีตำรวจ ส่วนแดงโมธูกส่งไปที่โรงพยาบาลเพื่อดูอาการ เบื้องต้นคาดว่าเธอยังอยู่ในอาการตกใจและหวาดผวา ทั้งยังได้รับบาดเจ็บจากการขัดขึ้นถึว่า โชคดีที่เธอรอดมาได้ เจี้ยวไม่อยากจินตนาการเลยว่า ถ้าตำรวจมาช้ากว่านี้เรื่องราวจะจบลงแบบไหน บางที...มันอาจเลวร้ายกว่านี้มาก

ผู้คนในแฟลตที่ตื่นขึ้นมามุงดูเหตุการณ์เริ่มทยอยสลายตัว หลายห้องพูดกันว่าจะย้ายออกภายในวันสองวัน เหตุการณ์ในคืนนี้ทำให้ไม่มีใครอยากอยู่ที่นั่นอีกต่อไป ยังมีข่าวลือว่าเจ้าของแฟลตอาจเกี่ยวข้องกับการตายของห้อง 604 ทำให้บรรยากาศรอบอวลไปด้วยความหวาดระแวง

ไม่มีใครอยากเป็นรายต่อไป

ข่าวร้ายอีกอย่างคือ ลุงอ้วน คนเก็บของเก่าประจำแฟลต ถูกตีด้วยของแข็งเข้าที่ท้ายทอยอย่างแรงจนเสียเลือดมาก โชคดีในโชคร้ายคือเขายังหายใจอยู่ตอนถูกนำส่งโรงพยาบาล แพทย์สามารถยื้อชีวิตเขาไว้ได้แต่ลุงอ้วนอาจไม่ตื่นขึ้นมาอีก

จากเหตุการณ์ทั้งหมด เจี้ยวเริ่มมั่นใจในบางสิ่งที่เขาเคย

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

มองข้ามมาตลอด บางอย่าง...หรือบางคนมันอยู่ตรงนี้มาตั้งแต่แรกเพียง
แค่เงียบและทำให้ทุกคนมองข้ามไปอย่างสิ้นเชิง เรื่องของพีแพร แดงโม
และลุงอ้วน เขาเชื่อว่ามันเป็นฝีมือของคนคนเดียวกัน

ย้อนกลับไปก่อนหน้านี้

เจ็ยวนนอนอยู่บนฟูกแต่ยังไม่หลับ เสียงฝนที่กระหน่ำลงมาไม่
หยุดทำให้เขารู้สึกอึดอัดจนต้องใส่หูฟัง เปิดเพลงกล่อมตัวเองจนเปลือก
ตาเริ่มหนักลง เขาเกือบจะเคลิ้มหลับแล้ว

“เจ็ยว! เจ็ยวตื่นเร็ว!” เสียงดังขึ้นซิดู

เขาสะดุ้งเฮือก ลืมตาขึ้นทันที

พีแพรนั่งอยู่ข้าง ๆ ใบหน้าอยู่ใกล้เสียจนเห็นรายละเอียดทุก
อย่างชัดเจน

“เฮ้ย!!” เขาผงะถอยหลัง พลังเอ่ยถามพีแพรอย่างหงุดหงิด
เล็กน้อย “พีมาแบบนี้อีกแล้วนะ บอกแล้วไงว่าอย่าทำแบบนี้อีก”

“เอาไว้อีก่อน ไปช่วยแดงโมก่อน” น้ำเสียงเธอร้อนรน

“ช่วยอะไร...ช่วยทำไม” เขาถามกลับด้วยความมึนงง

“ก็อ้อ...ก็อ้อมันจะฆ่าแดงโมแล้ว!” เธอบอกพลังว่าให้

เจ็ยวชะงัก ตัวแข็งไปชั่วขณะ จนเสียงของพีแพรเรียกสติเขาคืน
มาอีกครั้ง “เจ็ยว! เร็วสิ โทรแจ้งตำรวจ!”

“เข้าใจแล้ว!” เขารีบคว้าโทรศัพท์ กดแจ้งเหตุอย่างลนลาน ก่อน
จะวิ่งออกจากห้องโดยไม่คิดอะไรต่อ เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่รู้ว่าผีแพรว
รู้ได้ยังไงแต่เขารู้ว่ามันกำลังเกิดขึ้นจริง

โชคดีที่แฟลตนี้ยังไม่ไกลจากสถานีตำรวจ ทำให้ใช้เวลาไม่ถึง
สิบห้านาทีเจ้าหน้าที่ตำรวจก็มาถึง เขารีบวิ่งนำตำรวจไปยังห้องของ
แดงโม โดยมีผีแพรวเป็นคนนำทางเขาก็ก๊ท ก่อจนถึงห้อง เสียงผู้ชายตะโกน
ดังลั่นออกมา เสียงของคุณก้องอึดแน่นด้วยความโกรธ ตำรวจไม่รอช้า
พังประตูเข้าไปทันที

เหตุการณ์ในคืนนั้นปลุกทั้งแฟลตให้ตื่น ผู้คนมุงดูด้วยความ
ตกใจปนหวาดกลัว ไม่มีใครคิดว่า คุณก้อง เจ้าของแฟลตที่เคยใจดี จะ
กลายเป็นคนแบบนั้น แต่ในขณะที่ทุกคนกำลังจ้องมองก้องถูกพาตัวขึ้นรถ

เจี๊ยวกลับมามองเห็นใครอีกคน คนที่ยืนอยู่หนึ่ง ๆ กลางความ
โกลาหล สีนํ้าเรียบเฉยและแวตาว่างเปล่า

พี่ต้น

เขาเหมือนจะรู้ตัวว่าถูกมอง สายตาทั้งคู่สบกันแล้วพี่ต้นก็ยิ้ม
เป็นรอยยิ้มที่เจี๊ยวไม่เคยเห็นมาก่อน มันไม่ใช่รอยยิ้มของคนตกใจแต่มัน
คือรอยยิ้มของคนที่ไม่กลัวอะไรเลย

เหมือนกำลังบอกว่าถ้าแน่จริง...ก็จับให้ได้สิ

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

แล้วเขาก็เดินจากไป

กลับสู่เหตุการณ์ปัจจุบัน

เจ็วกลับมาที่ห้องของตัวเอง เขาทรุดนั่งลงบนที่นอน ถอนหายใจยาวทุกอย่างที่เกิดขึ้นในคืนนี้มันหนักเกินไปสำหรับเด็กอายุสิบหก แต่ยังมีอีกเรื่องที่เขาต้องรู้ให้ได้คือความจริงจากปากพี่แพรว

“ผมรู้ว่าพี่อยู่แถวนี้ ออกมาเถอะ” ความเงิบกินเวลาสั้น ๆ

ก่อนที่ร่างของพี่แพรวจะค่อย ๆ ปรากฏขึ้น เธอเดินทะลุผนัง ออกมาจากห้องข้าง ๆ สีหน้าหม่นลงอย่างเห็นได้ชัด

“บอกความจริงผมได้ยัง” เจ็วเงยหน้ามองเธอ สีหน้าจริงจัง อย่างที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน

พี่แพรวนิ่งไป ก่อนจะพูดเบา ๆ “เรื่องมันเริ่มจาก...”

เธอกำลังเล่าความจริงเกี่ยวกับเรื่องของเธอกับคุณก้อง ความลับที่ไม่มีใครรู้

สถานที่ตำรวจ

“เราเจอกันเมื่อสามปีก่อน ตอนเธอย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่ แล้วก็เจอกันบ่อย ผมเลยมีโอกาสดูคุยกับเธอมากขึ้น มันก็เลย...”

เสียงของเจ้าหน้าที่ตำรวจขัดขึ้นมา “เธอรู้หรือเปล่าว่าคุณแต่งงานแล้ว”

“ไม่...ไม่...” ก้องเจียบไปอึดใจหนึ่ง “ผมไม่ได้บอก” พลังกัมหน้ำ
มองฝ่ามือของตนเอง มันเปื้อนเลือดและถูกใส่กุญแจมือไว้

“คุณมีความสัมพันธ์กับเธอมานานแค่ไหน” เจ้าหน้าที่ซักถามเขา

“ประมาณหนึ่งปี” เสียงของเขาเบาจนแทบจะไม่ได้ยิน

“แล้วยังไงต่อ” ตำรวจถาม

“เธอรักผม...รักผมมากเลย แต่เธอมารู้ว่าผมแต่งงานแล้วก็เลย
...” เสียงของก้องสั่นเทาและขาดช่วง

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้นในห้องนั้น”

ก้องนิ่งไป มือที่ถูกใส่กุญแจค่อย ๆ กำแน่นขึ้น เสียงเหล็กกระทบ
กันเบา ๆ ในห้องเจียบ

“ผม...” เขาอ้าปากเหมือนจะพูด แต่ไม่มีเสียงออกมา ดวงตาสั่น
ไหวเหมือนกำลังมองเห็นอะไรบางอย่างที่คนอื่นไม่เห็น

“คุณฆ่าเธอหรือเปล่า”

“ไม่! ผมไม่ได้ทำ! ผมไม่ได้ฆ่าเธอ ผมสาบานได้ ผมไม่ได้แตะเธอ
เลยด้วยซ้ำ” เสียงของเขาพุ่งขึ้นอย่างควบคุมไม่ได้ ลมหายใจหนักขึ้นจน
แทบขาดช่วง

“คุณเข้าไปหาเธอทำไม” เจ้าหน้าที่อีกคนถามขึ้น

ก้องชะงัก คำพูดติดอยู่ในลำคอ เขาสูญเสียใจลึกลับที่ต้อง

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

รวบรวมแรง “ผมแค่จะเข้าไปคุย ให้เธออยู่เงียบ ๆ ในที่ของเธอ... เพราะเธอพูดว่าจะบอกความจริงกับภรรยาผม” เขาก้มหน้าลง ดวงตาเล็งไม่มองใคร

“แต่พอผมไปถึง...” เสียงเขาเบาลง “เธอนอนอยู่แบบนั้น” ก้องเม้มปากแน่น ก่อนจะพูดต่ออย่างยากลำบาก “เธอ... ไม่ตอบผม... ผมเรียกแล้ว... แต่...” เสียงเงียบหายไป เหลือเพียงลมหายใจที่สั้นเล็กน้อย

“แล้วทำไมคุณไม่แจ้งตำรวจ”

“ผมไม่กล้า...” เขารีบตอบแทบจะทันที เหมือนกลัวคำถามนี้ “ผมไม่กล้าแจ้งตำรวจ เพราะถ้ามีใครรู้ว่าผมมาหาเธอตอนกลางดึกแบบนั้น... ทุกอย่างมันจะพังหมด” เขาหัวเราะในลำคอเบา ๆ อย่างคนจนมุม “ผมกลัว... คนรู้ความจริง”

“แล้วเรื่องวันนี้ละ คุณทำไปทำไม” ตำรวจชักไข่ไปอีกครึ่ง

“มีคนส่งข้อความมาหาผม” น้ำเสียงของเขาแทบรำให้

“ข้อความอะไร” ตำรวจถามต่อ

“บอกว่ามีคนรู้เรื่องคืนนั้นแล้ว แล้วก็บอกว่าเป็นใคร”

“คุณเลยจะเข้าไปฆ่าเธอเหรอ”

“ไม่ ๆ ผมแค่...” ก้องกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เขารู้สึกอึดอัดไปหมดจนอยากจะอาเจียนออกมา “ใช่ ผมไม่มีทางเลือก”

“แล้วใครเป็นคนส่งข้อความมาให้คุณ”

“เรื่องนี้ผมไม่รู้” เขาพุบหน้าลงกับฝ่ามือตัวเองอย่างหมดอาลัย

เจ้าหน้าที่ตำรวจพยักหน้ารับรู้คำตอบของก้อง พวกเขาจดบันทึกคำให้การทั้งหมดไว้ แล้วบอกสิ่งที่จะต้องทำต่อไป “คุณจะถูกดำเนินคดีข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น คุณเข้าใจนะ” ตำรวจถามย้ำกับเขา

“ครับ” ก้องตอบรับเสียงเบา ความหวังทั้งหมดของเขาพังทลายลง เขาไม่เหลืออะไรอีกแล้ว

“อ้อ เราอยากถามคุณอีกเรื่อง” ตำรวจว่าพลางเคี้ยวไปหยิบบางอย่างจากแฟ้มเอกสาร

ก้องเงยหน้าขึ้นช้า ๆ สายตาแฝงไปด้วยความระแวง เหมือนคนที่ไม่วิเคราะห์กำลังจะเจออะไรต่อ

“คุณได้ทำร้ายนายพรชัยหรือเปล่า” สืบคำถาม รูปถ่ายถูกเลื่อนมาตรงหน้าเขา เป็นภาพของชายคนหนึ่งนอนจมกองเลือดอยู่ข้างถังขยะ

ก้องชะงักไปชั่วครู่ ดวงตาเบิกกว้างขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่ คล้ายกับสมองยังตามภาพตรงหน้าไม่ทัน

“ผม...” เสียงเขาแหบพร่า เขาส่ายหน้าไปมาเหมือนพยายามปฏิเสธภาพนั้น “ไม่ครับ...ผมไม่ได้ทำ” น้ำเสียงสั่นเครือจนแทบแตก “เรื่องนี้ผมไม่รู้จะไรด้วยเลยนะคุณตำรวจ...ผมสาบานได้”

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

มือที่ถูกใส่กุญแจมือกำแน่นจนข้อขาชาตึง แหวตาของเขายังคง
จ้องภาพนั้นเหมือนหลุดออกมาไม่ได้

“ทางเราจะตรวจสอบอีกที คุณนอนพักเถอะ” เสียงผีเฝ้าค่อย ๆ
ห่างออกไป ภาพนั้นฝังอยู่ในหัวเขาแน่น ร่างของลุงอ้วนที่นอนจมกอง
เลือด ไม่ว่าจะหลับตาหรือเปิดตามันก็ยังอยู่ และเป็นฝันร้ายที่จะตาม
หลอกหลอนเขาไปชั่วชีวิต

กลับมาที่แพลตฟอร์ม

“เรื่องเป็นอย่างนี้เองเหรอ” เจี้ยวพิมพ์คำ หลังจากฟังทุกอย่างจบ
พี่แพรพยักหน้าเบา ๆ “ใช่”

ห้องเจียบลงทันที ได้ยินเพียงเสียงพัดลมและเข็มนาฬิกาตัก้อง
ในความเงียบ เจี้ยวขมวดคิ้วนิด ๆ พยายามเรียบเรียงสิ่งที่เพิ่งได้ยิน

“นั่นช่วงที่พี่หายไป...” เขาพูดซ้ำ ๆ เหมือนคิดไปด้วย “พี่ตามไป
ดูคุณห้อง?”

พี่แพรไม่ตอบทันทีเธอก้มหน้ามองพื้น ปล่อยให้ความเงียบตอบ
แทนอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าเบา ๆ “อืม”

“เพราะพี่เคยคบกับเขา...” เจี้ยวพูดต่อเหมือนกำลังต่อจิ๊กซอว์ที่
ละชิ้น “แล้วก็เลยไปเห็นว่าเขาทำร้ายแดงโม”

“ใช่” คราวนี้เสียงเธอเบาลงกว่าเดิม

เจี๋ยวมองหน้าเธออยู่นานเหมือนจะถามอะไรบางอย่าง แต่ก็ยังไม่พูดก่อนจะหลุดออกมาในที่สุด “พี่...รักเขามากเธอ”

พี่แพร่งไปคำถามนั้นเหมือนทำให้เธอชะงักอยู่กับบางอย่างที่ฝังลึก

“ตอนนั้น...” เธอเริ่มซ้ำ ๆ “พี่คิดว่าใช่” เธอยิ้มจาง ๆ แต่แววตาไม่ได้ยิ้มไปด้วย “คิดว่ารู้จักเขาดีแล้ว”

ห้องกลับมาเงียบอีกครั้ง

เจี๋ยวไม่ได้พูดอะไรต่อ เขาเพียงมองเธอและรอฟัง

“แต่พอผ่านไป...” เสียงเธอเบาลง “ถึงรู้ว่าเขาโกหกมาตลอด” เธอหลับตาลงเล็กน้อย “เขามีคนอื่น” เธอหยุดไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อเบา ๆ

“แล้วพี่เป็นคนที่มาทีหลัง” พร้อมมอบรอยยิ้มที่แสนเศร้า

“เฮ้อ...” เจี๋ยวถอนหายใจออกมา

“เกลียดพี่หรือเปล่า” น้ำเสียงของเธอสั้นเล็กน้อย

เจี๋ยวชะงักไปนิดหนึ่งเขาไม่ได้ตอบทันที

“ผมจะไปเกลียดพี่เรื่องอะไร” เขาพูดในที่สุด น้ำเสียงติดหูตึงตึง ๆ เหมือนกำลังกลบอะไรบางอย่าง “พี่ไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย” พลังเสียงหายไปทางอื่น

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

“ขอบคุณนะ” เธอสะอื้น “ขอบคุณจริง ๆ ”

เจี๊ยวเม้มปากนิดหนึ่ง ก่อนจะยกมือเกาหลังคอดอย่างคนไม่รู้จะตอบยังง “เอาเถอะ ไว้ค่อยขอบคุณ...” เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นแทรกกลางประโยค

ติ๊ด... ติ๊ด...

เขาชะงักก่อนจะหยิบมันขึ้นมาดู ซื่อบบนหน้าจอทำให้คว้เขาขมวดทันที

แตงโม

เขากดรับแทบจะทันที

“ฮัลโล...” เขายังพูดไม่ทันจบ

“ต้น...คนร้ายคือต้น” เสียงแตงโมดังขึ้นในสาย น้ำเสียงของเธอสิ้นเทาเสมือนยังคงหวาดระแวงจากเหตุการณ์ที่เพิ่งเจอ

เจี๊ยวชะงักให้กับคำพูดของแตงโม

“ฉันเห็นจากกล้องวงจรปิด...แล้วก็แหวนวงนั้น...แหวนหัดดำ...มันเป็นของเขา”

ปลายสายยังคงพูดอะไรต่ออีกแต่เจี๊ยวไม่ได้ยินแล้ว ร่างของเขานิ่งค้างอยู่ตรงนั้น

เสียงรอบตัวค่อย ๆ เลือนหายไปเหลือเพียงคำเดียวที่สะท้อนซ้ำ

ไปมาในหัว

“ต้น”

เจี๊วเดินออกมาจากห้องด้วยสภาพเหมือนคนล่องลอย แต่ลึกลงไป เขารู้ดีว่าตัวเองต้องทำอะไรต่อ เขาเดินลงมาชั้นล่างเห็นผู้คนในแพลตฟอร์มกำลังทยอยเก็บของย้ายออกอย่างเร่งรีบ ไม่มีใครสนใจใคร ต่างคนต่างรีบหนีออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด เขาเดินผ่านห้องนิติที่ปิดเงียบ ผ่านร้านขายของชำที่ล็อกประตูสนิท จนมาหยุดอยู่หน้าห้องควบคุมกล้องวงจรปิด

เจี๊วไม่ลังเล เขาผลักประตูเข้าไปทันทีข้างในว่างเปล่า ไม่มีใครอยู่
ต้นไม่ได้อยู่ที่นี้

เขาหันกลับออกมาและสบเข้ากับสายตาคู่หนึ่งที่มีมองเขาอยู่ก่อนแล้ว
ต้น

เขายืนอยู่ตรงทางเดิน เงียบ ๆ เหมือนรออยู่ตั้งแต่แรก

เจี๊วเดินเข้าไปหาอย่างช้า ๆ ต้นหันหลัง เดินไปหยุดที่หน้าลิฟต์
โดยไม่ต้องมีคำพูด ทั้งสองก้าวเข้าไปพร้อมกัน

ภายในลิฟต์แคบและเงียบ เงียบ...จนได้ยินแม้แต่เสียงหายใจ
ของตัวเอง เจี๊วมองต้นผ่านเงาสะท้อนในผนังและต้นก็ทำแบบเดียวกัน
ติง!

เสียงแจ้งเตือนดังขึ้นประตูลิฟต์เปิดออกที่ชั้นหก

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

ต้นเดินนำออกไปก่อน เขาเดินไปหยุดที่หน้าห้อง 604 ห้องของพี่แพรว ห้องที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด

ต้นล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง เขาหยิบกุญแจออกมาหมุนมันอย่างไม่มีวิธีร้อน ทำเหมือนตัวเองเป็นเจ้าของห้อง จังหวะนั้นเองที่ทำให้เจี๋ยได้เห็นอะไรบางอย่าง

แหวนหัดดำ...ที่นิ้วก้อยข้างขวา

เขาเงยหน้าขึ้นมองก็พบว่าต้นยืนมองเขาก่อน พร้อมเปิดประตูห้องไว้แล้วผายมือเชิญเขาเข้าไป

“เชิญ” น้ำเสียงเรียบนิ่งจนน่าขนลุก

เจี๋ยไม่ได้ตอบอะไรทำเพียงก้าวเข้าไปในห้องนั้น เขารู้สึกเหมือนมีบางอย่างรออยู่

ปัง

เสียงประตูปิดลงเบา ๆ แต่กลับดังสะท้อนอยู่ในหัวของเจี๋ย

ห้อง 604 เงียบสนิท กลิ่นอับจาง ๆ ยังหลงเหลืออยู่ในอากาศ ต้นเดินเข้าไปข้างในเขาทรุดนั่งลงปลายเตียง สองมือทำไปข้างหลังหมุนคอไปมาด้วยท่าที่ผ่อนคลาย

“พี่มีกุญแจห้อง” เจี๋ยพูดขึ้น หลังจากปล่อยให้ความเงียบบียดยาวอยู่นาน

ต้นยิ้มมุมปาก “แล้วไงต่อ”

“พี่เป็นคนเอาไปใช่ไหม”

“แล้วคิดว่าไง” เขาชูกฎแจ๊ซขึ้นเล็กน้อยแกว่งมันไปมาในอากาศ

“โทรศัพท์พี่แพรว...” เจ็วพูดต่อเสียงเริ่มผิด “พี่ก็เป็นคนเอาไป”

ต้นมองหน้าเขาหนึ่ง แวตาว่างเปล่าแต่กลับทำให้รู้สึกอึดอัด
อย่างประหลาด

เจ็วยังคงพูดต่อ “พี่เป็นคนทำให้กล้องวงจรปิดดูไม่ได้ ทำให้
คุณก้องสติแตกจนไปทำร้ายแดงโม เป็นคนทำร้ายลุงอ้วน” เสียงของ
เจ็วเริ่มเบาลงทีละนิดแต่เขายังพูดต่อเหมือนฝันให้ตัวเองไปจนสุด

“และพี่...” เขาหยุดไปชั่วครู่ “ก็เป็นคนฆ่าพี่แพรว”

ต้นนิ่งไปก่อนจะหัวเราะในลำคอเบา ๆ “หิ...” เขาก้มหน้าลง
เล็กน้อยแล้วเงยขึ้นมามอง รอยยิ้มยังอยู่แต่แวตา...ไม่เหมือนเดิม

“ฉันไม่ได้ฆ่าแพรว” เขาพูดซ้ำ ๆ “ฉันช่วยเธอต่างหาก”

เจ็วชะงัก “ช่วย?”

ต้นหัวเราะเบา ๆ อีกครั้ง “นายไม่เข้าใจหรอก”

เขาลุกขึ้นยืนเดินช้า ๆ ไปยังหน้าต่างมองออกไปข้างนอก “ฉันรัก
เธอนะ รักมาก...” เสียงของเขาเบาลง “รักจนไม่อยากจะเห็นเธอเสียใจอีก”

เขาหัวเราะในลำคอเบา ๆ “ฉันมองเธอมาตลอด เธออยู่ใน

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

สายตาฉันเสมอ ฉันให้เธอเป็นที่หนึ่ง...” เขาเงยไป ชั่วขณะนั้นอากาศในห้องเหมือนหยุดนิ่ง “แต่เธอลับเลือกมัน” น้ำเสียงกดต่ำ “เลือกไอ้VERNAN นั้นแทนฉัน”

“แต่พี่แพรวไม่ได้รักพี่” เจียวย่งขึ้นมา

“ไม่จริง!” ต้นหันขวับกลับมา สายตาแข็งกร้าว “เธอรักฉัน! เธอยังให้ฉันทุกครั้งที่เจอกัน...เธอแค่โดนมันหลอก!”

“ถ้าพี่รักพี่แพรว...” เจียวกลืนน้ำลาย “พี่มาเธอทำไม”

“กูบอกแล้วไงว่ากูไม่ได้มา!” เสียงของต้นระเบิดออกมา เขาเดินวนไปมา สีหน้าสลับไปมาอย่างควบคุมไม่ได้ “กูแค่ช่วยให้เธอมีความสุข เธอจะได้ไม่ต้องอยู่กับคนแบบมัน คนขี้โกหกแบบไอ้ก้อง!”

เขาหัวเราะก่อนจะเงยบลงกะทันหัน

“กูแค่มาหาเธอ อยากให้เธอรู้ว่ากูรักเธอ...แต่เธอไม่ยอม...แล้วเธอก็...เธอก็...” ต้นทรุดลงกับพื้นมือทั้งสองทิ้งผมตัวเองแน่น สายตาลอกלקไปมา

“เธอลืมไปเอง...หัวฟาดไปกับพื้น...เธอไม่ยอมเอง” เสียงของต้นแผ่วเบาในตอนท้ายคล้ายว่าเขากำลังพูดกับตัวเอง

เจียวยามย่า มือของเขาสั่นเทาจนต้องซ่อนมันไว้ในกระเป๋ากางเกง “ไม่ยอมอะไร”

ต้นค้อย ๆ เงยหน้าขึ้นดวงตาแดงก่ำ “กูแค่อยากกอดเธอ...แต่เธอไม่ยอม”

ความเจ็บปวดโถมหนัก...จนแทบหายใจไม่ออก

เงี้ยวหลับตาลงชั่วคราว และในวินาทีนั้นเองเขาได้ยินเสียงร้องไห้แผ่วเบา...แต่ชัดเจน เขาค้อย ๆ ลืมตาขึ้น

พี่แพร...

เธอยืนอยู่ตรงมุมห้อง ไหล่สั่น สะอื้นจนตัวโยนเหมือนความทรงจำทั้งหมด...ไหลกลับมาพร้อมกันในคราวเดียว ดวงตาของเธอเอ่อคลอไปด้วยน้ำตาแต่สิ่งที่อยู่ในนั้นไม่ใช่แค่ความเสียใจ มันคือ...ความเข้าใจ

“พี่...” เงี้ยวเรียกเสียงเบา

พี่แพรค้อย ๆ เงยหน้าขึ้นสายตาของเธอเลื่อนไปหยุดที่ต้นรอยยิ้มบนใบหน้าของต้นแข็งค้างเป็นครั้งแรกที่เขาดู...หวาดกลัว

“แพร...” เสียงของเขาเบาลงโดยไม่รู้ตัว

“พี่...” เงี้ยวขยับเข้าไปใกล้เธออีกนิด “พี่จำได้แล้วใช่ไหม”

พี่แพรไม่ตอบทันทีน้ำตายังคงไหลเธอพยักหน้าช้า ๆ “วันนั้น...” เสียงของเธอสั่น “พี่ออกมาจากห้องน้ำ เห็นเขานั่งอยู่ที่เตียง...” เธอหยุดเหมือนภาพตรงหน้าย้อนกลับมาอีกครั้ง

“แล้วเขาพุ่งเข้ามาหาพี่” เงี้ยวกำมือแน่น

“เขาบอกรักพี่ พยายามจะเข้ามาจับตัว...แต่พี่ไม่ยอม...พี่พยายามผลักเขา” เธอส่ายหน้าไปมา “เขาพยายามทำให้พี่อยู่หนึ่ง ๆ ”

คำพูดขาดห้วงน้ำตาไหลลงมาอีกครั้ง

“พี่กลัว...” เสียงเบาแทบไม่ได้ยิน “พี่กลัวมาก”

เงยหน้าไปมองต้นทันทึที่สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปแล้ว

“ไม่...” ต้นส่ายหน้า “ไม่ใช่แบบนั้น” เขาพยายามพูดต่อ “ฉันแค่...”

“พี่ขอให้ฉันหยุด” ต้นนิ่งค้าง “แต่เขาไม่หยุด”

ต้นถอยหลังไปหนึ่งก้าวดวงตาเบิกกว้าง “แพร...” เสียงของเขาแผ่วลง “เธอเข้าใจฉันผิด”

“ไม่...” พี่แพรส่ายหน้า น้ำตาไหลไม่หยุด “ต้นไม่ได้ทำเพื่อเรา ต้นทำเพื่อตัวเอง” เสียงของเธอสั้นแต่ชัด “ต้นไม่ได้รักเราเลยสักนิด ถ้าต้นรักเรา...ต้นจะอยากให้เราตายทำไม”

ความเจ็บปวดเข้าครอบงำ ต้นยืนนิ่งเหมือนทุกคำพูดกำลังแตกกระจายอยู่ในหัว

“ไม่...” เสียงของเขาเบาจนแทบไม่ได้ยิน “ไม่ใช่แบบนั้น...”

เขาทรุดลงกับพื้นมือที่ฝังตัวเอง ตัวสั่น ไม่รู้ว่าเพราะโกรธ เสียใจหรือเพราะโลกที่เขาเชื่อ...พังลงต่อหน้า

เสียงไซเรนดังแทรกเข้ามาจากด้านนอก โกล้งขึ้นเรื่อย ๆ เงยขึ้น

มองเขาไม่พูดอะไรเพราะไม่มีอะไรต้องพูดอีกแล้ว

ทุกอย่าง...จบลงแล้ว

บ๊ิง!

ประตูถูกเปิดออกอย่างแรงเจ้าหน้าที่ตำรวจกรุเข้ามาในห้อง
“อย่าขยับ!”

ต้นไม้ขัดขึ้นเขายังคงนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น ปลอบยให้เจ้าหน้าที่เข้ามา
ควบคุมตัวเหมือนคนที่ไม่เหลืออะไรให้ยึดอีกแล้ว

เจี๊ยกดัดสายโทรศัพท์ที่อยู่ในกระเป๋ากางเกง ซึ่งเขาถือสายรอ
ไว้ตั้งแต่แรก ตั้งแต่ตอนที่คุยกับแตงโม เขาตามตำรวจไปให้ปากคำเพิ่มเติม
ที่โรงพัก กว่าเสร็จเรื่องทั้งหมดก็เล่นเอาเขารู้สึกแก่ขึ้นเป็นสิบปี

ดีที่มีแตงโมเข้ามาช่วยเป็นพยาน ไม่อย่างนั้นเรื่องทั้งหมดคงไม่
จบลงแบบนี้ เขาคิดในใจพลางถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก ก่อน
จะหันไปมองพี่แพรที่ยังคงยืนน้ำตาซึมอยู่ข้าง ๆ เขามาตลอด สีหน้าของ
เธอเศร้าหมองแต่กลับมีบางอย่าง...ที่บาดลึก

เหมือนคนที่แบกอะไรไว้นานแล้วในที่สุดก็ได้วางมันลงสักที

“พี่...” เจี๊ยกเรียกเบา ๆ เธอหันมามองเขาแววตาอ่อนลง

“จบแล้วนะ” เขาพูด

พี่แพรนิ่งไปเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้า “อืม...”

#แพลตฟอร์มนี้คืออยู่ข้างห้อง

เสียงของเธอแผ่ว “จบแล้วจริง ๆ ”

เธอหันกลับไปมองรอบห้องสายตาไล่ไปตามมุมต่าง ๆ เหมือนกำลังเก็บเศษความทรงจำที่หลงเหลืออยู่

“ฟို့อยู่ที่นี้มานานเลยเนอะ” เธอพูดเบา ๆ

เจี๊ยวไม่ได้ตอบอะไร เขาแค่นิ่งอยู่ข้าง ๆ เงียบ ๆ

“ตอนแรกฟို့คิดว่า...” เธอยิ้มจาง ๆ “ฟို့คงไม่มีวันไปไหนได้แล้ว”
เธอหันมามองเขาอีกครั้ง “แต่ชอบใจนะ ถ้าไม่ได้เจี๊ยว...” คำพูดของเธอขาดหายไป

เจี๊ยวส่ายหน้าเล็กน้อย “ฟို့ก็ช่วยผมเหมือนกัน” เขาพูดเรียบ ๆ
“ถ้าฟို့ไม่มาหาผมวันนั้น...ผมก็คงไม่รู้อะไรเลย”

ฟို့แพรวหวัระเบา ๆ เป็นเสียงหวัระที่เบาที่สุด แต่จริงใจที่สุด
ตั้งแต่เขาเคยได้ยิน

ความเงียบโรยตัวอีกครั้ง แต่คราวนี้มันไม่อึดอัดเหมือนเคย

“ฟို့ต้องไปแล้ว” เธอยิ้มหวานเหมือนครั้งแรกที่เราเจอกัน ร่างของเธอเริ่มเลือนลางลงเหมือนหมอกที่ค่อย ๆ สลาย

“อืม..โชค” เขายังพูดไม่ทันจบเธอก็ขยับขึ้นมา

“อย่าแอบไปร้องไห้อยู่ในห้องน้ำล่ะ” ฟို့แพรวทำหน้าทะเล้นเหมือนทุกที

เจ็วถอนหายใจมองบนใส่เธออย่างเหนื่อยใจก่อนจะตอบกลับ

“อืม ไปเถอะครับ รีบ ๆ ไปได้แล้ว” พลังทำหน้ามูโง่

พี่แพรหัวเราะออกมาหัวเราะจนตัวโยน น้ำตาเล็ดออกมาเพราะ

ความขำแต่ไม่รู้ว่...เพราะอะไรอีก

“ดูแลตัวเองดี ๆ นะ” เธอพูดส่งท้าย

เจ็วเผลอปากก่อนจะพยักหน้า “ลาก่อนครับ”

พี่แพรยิ้ม รอยยิ้มแบบเดิมที่เขาเคยเห็นในวันแรก แล้วเธอก็ค่อย ๆ

จางหายไปจนไม่เหลืออะไรอีก

ห้อง 604 กลับมาเงียบสนิทเหมือนไม่เคยมีใครอยู่ที่นั่นมาก่อน

เจ็วยืนมองพื้นที่ว่างเปล่าตรงนั้นอยู่นาน ก่อนจะสูดหายใจลึก

แล้วหันหลังเดินออกไปโดยไม่หันกลับมาอีก

บทส่งท้าย

หลังจบเรื่องทุกอย่าง เขากับแม่หาที่อยู่ใหม่กันอีกครั้งโดยเลือกที่ไม่ไกลจากโรงเรียนของเขาและที่ทำงานของแม่ คราวนี้เราเลือกเช่าห้องที่ราคาแพงขึ้นมาหน่อย ดูดีกว่าเดิม และไม่น่ามีผีแบบเดิม

ที่นี่น่าจะดีกว่าที่เดิมมาก ตึกสะอาด ห้องดูใหม่เอี่ยมไม่มีกลิ่นอับ ลิฟต์ก็ตัวใหม่ไม่ส่งเสียงชวนให้คนตกใจเล่นว่าลิฟต์จะค้างตอนไหน เกมชั้นล่างยังมีสวนหย่อมเล็ก ๆ ให้พักผ่อนหย่อนใจ

ไอเลิฟบางกอกก็วันนี้

เจ็วชอบที่นี่มากอาจเพราะเขาเริ่มปรับตัวเข้ากับกรุงเทพฯ ได้บ้างแล้ว เลยไม่ค่อยรู้สึกแปลกที่แปลกทางเหมือนตอนมาถึงครั้งแรก

ทุกอย่างดูเข้าที่เข้าทางไปหมด เขาคิดว่าเขาจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ ชีวิตสงบสุขของวัยรุ่นอายุสิบหกก็คราวนี้ จนกระทั่งห้องฝั่งตรงข้ามที่ไม่มีใครอยู่มาตั้งแต่แรก มียันต์สีแดงที่ลงอักขระบางอย่างแปะไว้หน้าประตู

เจ็วขมวดคิ้ว “มีตั้งแต่เมื่อไร...”

ไม่รู้ตั้งแต่ตอนไหนที่เอามาแปะ...อาจจะตั้งแต่แรก

ไม่สิ เขาไม่เคยเห็นมาก่อน

“ไม่ ๆ อย่าคิดเยอะ”

“ยุบหนอ พองหนอ พุทโธ รัมโม สังโฆ...สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ๆ ” เขา
พึมพำไปมา ก่อนจะยื่นมองประตูนั้นอยู่สักพัก

...ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เจี๊ยะถอนหายใจ “เห็นไหม ไม่มีอะไรหรอก...”

แฮ็ด

ประตูห้องตรงข้ามเปิดออกช้า ๆ เจี๊ยะตัวแข็งใจหล่นวูบไปอยู่
ตาตุ่ม

“หนู ๆ สนใจเช่าห้องไหมจ๊ะ” บ้าคนหนึ่งโผล่หน้าออกมา
มือบ้าถือไม้กวาดพร้อมมองเขาอย่างเป็นมิตร “ห้องนี้เพ็งว่างจะ
เลยเอายันต์มาแปะกันผีไว้ก่อน”

“...” เจี๊ยะยืนนิ่งมองยันต์แล้วมองหน้าบ้า แล้วก็มองยันต์อีกที
“กันผี...?”

“ใช่จ๊ะ เดี่ยวนี้ผีเยอะ” บ้าพยักหน้าจริงจัง

“...” เจี๊ยะวิ่งไปสองวินาทีก่อนจะพยักหน้าช้า ๆ “อ้อ...ครับ”
แล้วเขาก็ค่อย ๆ เดินถอยหลังกลับเข้าห้องตัวเองปิดประตูลงกลอน
ในทันที เขาหันหลังฟังสูดหายใจลึก

“แม่ครับ!” เขาตะโกนเสียงลั่น “ผมว่าเราย้ายอีกทีเถอะ”

“บางครั้ง...สิ่งที่น่ากลัวที่สุด

อาจไม่ใช่ผี

แต่คือคนที่ยังมีชีวิตอยู่”

การย้ายมาอยู่แฟลตเก่าใจกลางกรุง
ก็เป็นเรื่องลำบากใจอยู่แล้ว

แต่ที่ลำบากกว่าคือ...

คนข้างห้องที่เพิ่งรู้จักกันได้ไม่กี่วัน ดันกลายเป็น **ผี** ไปแล้ว

“พี่แพร” ไม่ได้มาหลอก เธอมาขอให้ผมช่วย

เพราะเธอเชื่อว่าการตายของเธอ **ไม่ใช่อุบัติเหตุ**

จากแฟลตธรรมดา

เลยกลายเป็นคดีฆาตกรรมแบบงง ๆ

ที่ยิ่งสืบ ก็ยิ่งเจอความจริงที่น่าขนาน

และบางที...

คนที่ดูปกติดีที่สุด

อาจเป็นคนที่ **ไม่ควรไว้วางใจที่สุด**